ALISTAIR MACLEAN

SEA WITCH

OPERAȚIUNEA

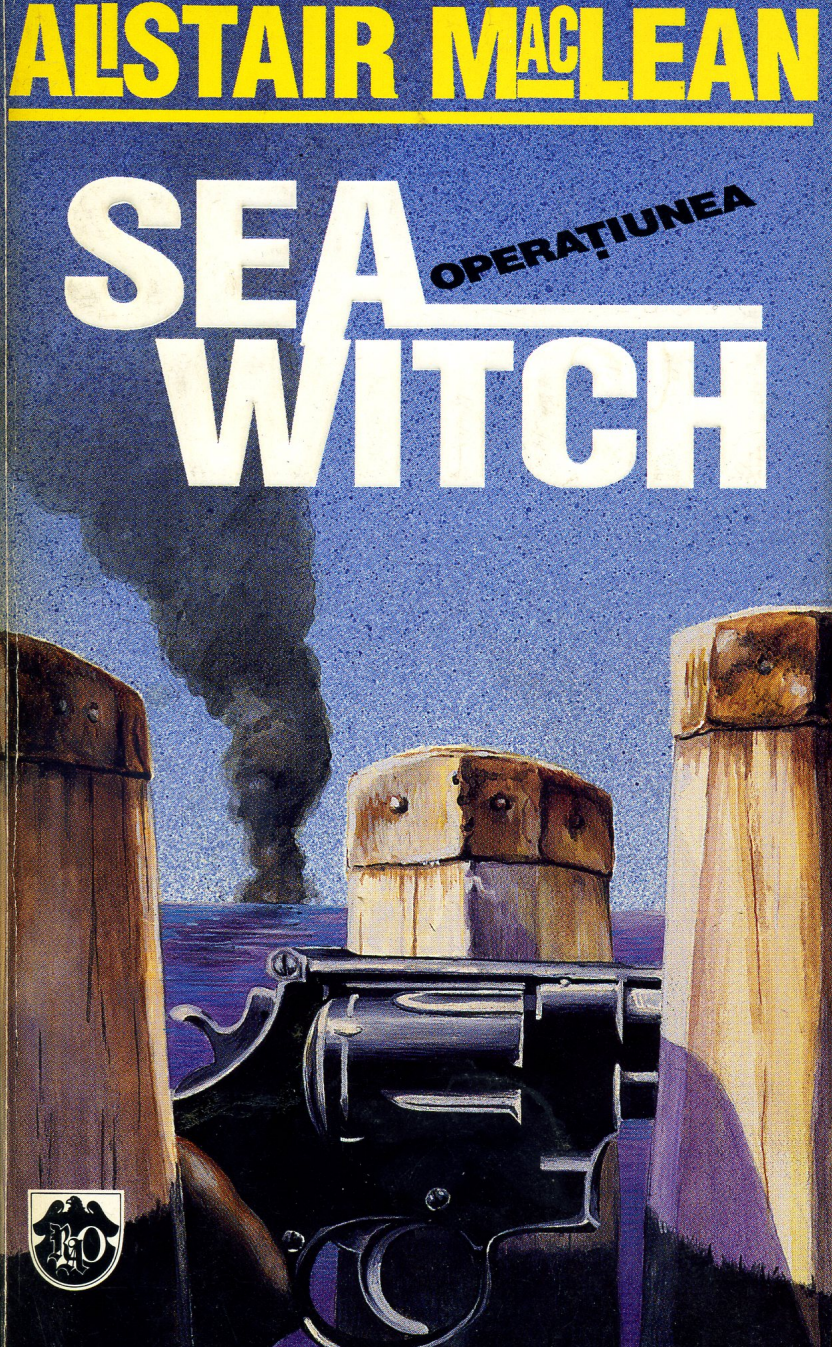

Alistair MacLean, fiul unui preot scoțian, a copilărit în Highlands. În 1941, la vârsta de optsprezece ani, s-a înrolat în Marina Regală. Cei doi ani şi jumătate petrecuți la bordul unui crucişător i-au furnizat experiența necesară pentru a scrie primul său roman, HMS *Ulysses,* un impresionant document despre războiul pe mare. După război, a obținut diploma "English Honours", la Glasgow University, devenind profesor, iar în 1983 şi-a luat un doctorat la aceeaşi universitate.

Prin stilul său specific, Alistair MacLean este recunoscut drept unul dintre cei mai importanți scriitori contemporani. Toate romanele sale au fost bestsellers-uri mondiale şi unele din ele au fost ecranizate *(Tunurile din Navarone, Acolo unde se avântă vulturii).*

A murit în 1987.

ALISTAIR MACLEAN

OPERAȚIUNEA

SEAWITCH

RAO International Publishing Company

ALISTAIR MACLEAN
Seawitch
Copyright © Alistair MacLean 1977
All rights reserved

Traducere din limba engleză HORIA GĂNESCU

Ediția I
Copyright © 1993 by RAO International Publishing Company S.A. pentru versiunea în limba română

Coperta DONE STAN
Noiembrie 1993 ISBN 973-9164-06-4

PROLOG

În mod normal există numai două tipuri de utilaje marine care se ocupă cu descoperirea şi extracția petrolului de pe fundul oceanului. Primul, care este destinat mai ales detectării petrolului, este un vas cu autopropulsie, uneori de o mărime considerabilă. În afară de semeața sa instalație de foraj, nu se deosebeşte cu nimic de oricare vas comercial transatlantic; scopul lui este să foreze în zone unde studiile seismologice şi geologice indică existența petrolului. Operațiunea tehnică este extrem de complexă, totuşi aceste vase au obținut un succes remarcabil Ele suferă însă de două inconveniente majore. Deşi sunt dotate cu cel mai avansat şi sofisticat echipament de navigație, incluzând propulsoare cu elice cu împingere laterală, ca să le mențină echilibrul în timp ce plutesc pe mare, mareele şi vânturile puternice fac ca forajul să devină foarte dificil, şi într-adevăr, atunci când vremea este nefavorabilă, activitatea trebuie întreruptă.

Sistemul actual de foraj petrolier şi de extracție - mai ales de extracție - aşa-numitul "sistem cu vinci", se foloseşte aproape pretutindeni. Un utilaj petrolier de acest tip trebuie să fie bine remorcat şi este format dintr-o platformă care transportă utilajele de foraj, macaralele, suporturile şi tot restul echipamentelor, incluzând şi cele necesa-

re traiului Utilajul este ancorat de fundul mării cu ajutorul unor picioare de susținere puternice. În condiții normale este de o mare eficacitate, dar, asemeni navelor folosite la descoperirea rezervelor de petrol, are inconveniente. Nu are mobilitate. Trebuie să-şi suspende operațiunile chiar atunci când vremea este potrivit de neprielnică. Iar acest utilaj poate să fie folosit numai în apele puțin adânci: cea mai adâncă este în Marea Nordului, acolo unde se află majoritatea acestor utilaje. În Marea Nordului el stă cufundat în apă la o adâncime de aproximativ patru sute cincizeci de picioare[1]*, iar cheltuiala necesară lungirii stâlpilor de susținere ar fi atât de prohibitivă încât extracția petrolului ar deveni foarte costisitoare, chiar dacă americanii au în plan să construiască un utilaj cu stâlpi de susținere de opt sute de picioare pe coasta Californiei. Există, de asemenea, factorul de risc. Două asemenea utilaje au fost deja pierdute în Marea Nordului. Cauza acestor dezastre n-a fost elucidată, deşi se bănuieşte, evident nu fără motiv, că s-au produs avarii într-unul sau în mai mulți stâlpi de susținere, datorate proiectării, structurii sau carcasei metalice.*

Apoi mai există şi cel de-al treilea tip de utilaj petrolier - PPE - din punct de vedere tehnic, platforma de producție/foraj prin elasticitate. În timpul desfăşurării acți-

[1] Picior - unitate de măsură ce corespunde cu 30,5 cm (n.tr.).

unii din această carte nu exista decât un prototip de acest fel în toată lumea. Platforma - zona de lucru - era cam de mărimea unui teren de fotbal - dacă, cumva, cineva îşi poate imagina un teren de fotbal triunghiular, întrucât platforma era, de fapt, un triunghi echilateral. Puntea nu era fabricată din oțel, ci dintr-un bloc de beton armat, proiectat special, furnizat de o companie olandeză constructoare de nave petroliere. Suporții acestei platforme masive fuseseră proiectați şi construiți în Anglia, fiind de fapt trei picioare enorme de susținere din oțel, câte unul la fiecare colț al structurii. Toți trei erau legați unul de altul printr-un sistem de cilindri orizontali şi diagonali, goi pe dinăuntru. Ansamblul oferea un nivel de flotabilitate atât de ridicat încât platforma de lucru pe care o sprijineau devenea inaccesibilă chiar şi celor mai înalte valuri.

De la baza fiecăruia dintre cei trei stupi, cabluri masive din oțel se întindeau până la fundul oceanului, unde fiecare set triplu era ataşat cu ancore mari de fundul mării. Motoare puternice puteau să ridice sau să coboare aceste cabluri la comandă, astfel încât ancorele să poată ajunge la adâncimi de două-trei ori mai mari decât ale majorității instalațiilor petroliere fixe moderne.

Astfel ele puteau să opereze la adâncimi mai îndepărtate de țărmul continental.

PPE avea şi alte avantaje considerabile.

Extraordinara sa flotabilitate oferea o elasticitate constantă cablurilor ancorelor, iar această elasticitate elimina practic ridicarea, înclinarea şi rostogolirea platformei. Astfel utilajul putea să continue operațiunea pe timp de furtună violentă care ar fi putut opri automat producția pe oricare alt tip de instalație.

În plus, utilajul era practic imun la efectele vreunui cutremur submarin.

De asemenea, era mobil. N-avea decât să ridice ancorele ca să se mute în zone virtual mai productive.

Iar în comparație cu instalațiile petroliere standard, costul stabilirii poziției oricărui loc dat era atât de scăzut încât nici nu merită să fie menționat decât în treacăt.

Numele acestei PPE era Seawitch.

CAPITOLUL 1

În anumite locuri şi în rândul anumitor oameni, *Seawitch* era un nume cât se poate de rău famat. Dar, în general, veninul lor era păstrat pentru un anume lord Worth, un multimilionar - unii spuneau că este miliardar, - preşedinte şi unic proprietar al Companiei Petroliere Worth Hudson şi, printre altele, posesor al lui *Seawitch.* Când numele lui era menționat de oricare dintre cei zece bărbați prezenți în acea casă de la marginea localității Lake Tahoe, în aer plutea un respect profund. Întrunirea lor nu fusese anunțată nici în presa centrală, nici în cea locală. Asta din două cauze. Delegații soseau şi plecau fie singuri, fie perechi, iar turiştii din Lake Tahoe fie că nu remarcau, fie că ignorau acest fapt. Mai multă importanță însă avea celălalt aspect. Delegații care veneau la întrunire nu doreau, şi asta pe bună dreptate, să se afle de şedința lor. Era într-o zi de vineri 13, dată care nu prevestea nimic bun.

Nouă delegați erau prezenți acolo, plus amfitrionul lor. Patru erau americani, dar numai doi dintre aceştia aveau importanță - Corral, care reprezenta terenurile petrolifere cu zăcăminte minerale închiri-

ate în regiunea Ronda, şi Benson, care reprezenta utilajele petroliere de pe coasta sudică a Californiei.

Dintre ceilalți şase, tot numai doi aveau importanță. Unul era venezueleanul Patinos; celălalt era rusul Borosoff: interesul său pentru rezervele de petrol americane nu putea să fie decât minim. Ceilalți erau de părere că scopul principal pentru care acesta participa la întrunire era să agite spiritele cât mai mult cu putință, presupunere probabil corectă.

Toți zece erau, într-o măsură mai mare sau mai mică, furnizori de petrol ai S.U.A. şi aveau un interes comun: să facă în aşa fel încât prețul de livrare al petrolului să nu scadă. Ultimul lucru pe care-l doreau era scăderea prețului petrolului.

Benson, proprietarul vilei, preluând conducerea întrunirii, deschise discuția.

– Domnilor, are cineva ceva împotrivă dacă aduc o a treia parte - adică, cineva care nu ne reprezintă nici pe noi şi nu-l reprezintă nici pe lordul Worth - la această întrunire?

Cu toții aveau ceva împotrivă aşa că urmară câteva momente de extremă confuzie: n-aveau numai obiecții banale, ci şi motive foarte serioase. Borosoff, rusul, spuse:

– Nu. E prea periculos.

Aruncă grupului o privire suspicioasă.

– Suntem şi aşa prea mulți părtaşi la discuțiile astea. Benson, care devenise preşedintele uneia dintre cele mai mari companii petroliere din Europa, creată de englezi, numai pentru că i se oferise postul în chip de cadou pentru aniversarea zilei sale de naştere, fu tulburător de sincer.

– Dumneata, Borosoff, ai cel mai puțin motive întemeiate ca să fii prezent la întrunirea asta. Ar fi bine să ții minte ce-ți spun. Eşti prea bănuitor.

Borosoff tăcu.

– Țineți minte, domnilor, obiectivul acestei întruniri e să menținem măcar prețul actual al petrolului. OPEC are acum de gând să scadă neapărat prețul petrolului. Asta nu ne loveşte prea mult pe noi, aici, în S.U.A - vom scădea şi noi prețurile şi ne vom vedea de ale noastre.

Patinos zise:

– Eşti tot atât de lipsit de scrupule şi de crud pe cât pretinzi că suntem noi.

– Realismul nu înseamnă cruzime. Nimeni n-o să scadă nimic atâta timp cât există Worth Hudson. Deja ni se subminează autoritatea nouă, companiilor mari. Puțin, dar se simte. Dacă noi vom ridica prețurile, iar ale lor vor rămâne aceleaşi, asta se va repercuta din plin asupra noastră. Şi dacă vor funcționa mai multe platforme de producție, atunci ni se va îngreuna situația. Țările din OPEC vor avea şi ele

probleme, întrucât, fără îndoială, cererea se va prăbuşi!

Cu toţii subscriem la înţelegerea bazată pe fair-play-ul părţilor care s-au angajat că nu vor prospecta petrol în apele internaţionale, adică dincolo de propriile lor limite teritoriale recunoscute legal şi pe plan internaţional. Fără respectarea acestui acord, posibilităţile de a se ajunge la un diferend pe plan legal, diplomatic, politic şi internaţional, de la scene de violenţă politică până la confruntări armate deschise, sunt extrem de reale. Să presupunem că Naţiunea A - aşa cum au şi făcut deja unele ţări - pretinde că are toate drepturile asupra apelor sale teritoriale, întinzându-se pe o distanţă de o sută de mile dincolo de coastele sale marine. Să presupunem mai departe că Naţiunea B vine şi începe să foreze la treizeci de mile dincolo de aceste limite. Apoi, culmea culmilor, să presupunem că Naţiunea A ia o hotărâre unilaterală să-şi extindă limitele dincolo de coastele marine la o sută cincizeci de mile - şi nu uitaţi că Peru şi-a revendicat limitele la două sute de mile distanţă de ţărm: consecinţele care decurg de aici sunt prea teribile ca să mă refer la ele.

Din păcate nu toţi suntem domni. Preşedintele Companiei Petroliere Worth Hudson, lordul Worth, precum şi întregul său arsenal primejdios de directori, au fost primii care au demonstrat că nu sunt

domni, încâlcind în mod flagrant înțelegerea convenită între majoritatea concurenților din domeniul petrolier. Au negat cu aceeaşi tărie că sunt criminali, fapt care poate să fie sau să nu fie adevărat, dar acum se pare mai degrabă că e adevărat.

Pe scurt, el a comis ceea ce ar trebui să se numească două delicte care cad sub rigorile legii. "Ar trebui", spun. Primul nu poate să fie dovedit, iar al doilea, deşi poate să fie considerat ca o vină în termeni morali, nu e, totuşi, strict ilegal.

Primul delict - de mai mică gravitate în viziunea mea - se referă la construirea de către lordul Worth a unei platforme de producție petrolieră la Houston. Nu mai e nici un secret pentru nimeni că planurile de construcție au fost furate - cele pentru platformă de la Compania Petrolieră Mobil, cele pentru picioarele de susținere şi sistemele de ancorare de la Compania de Cercetare a Regiunilor Petrolifere Chevron. Dar după cum spuneam, nu poate să fie dovedit. E un lucru banal ca invențiile şi procedeele noi să se producă simultan în două sau mai multe locuri, iar el poate să pretindă mereu că echipa lui de proiectanți, lucrând în secret, a luat-o înainte celorlalți.

Benson avea perfectă dreptate afirmând toate acestea. Pentru proiectarea lui *Seawitch,* lordul Worth adoptase câteva soluții pe care cineva îngust

la minte le-ar fi considerat imorale, dacă nu aproape ilegale. Asemeni tuturor companiilor petroliere, Worth Hudson îşi avea propria echipă de proiectanți. Toți erau prieteni la cataramă cu lordul Worth, fiind angajați numai pentru a justifica o scădere a impozitului. Prin urmare, talentele lor combinate ar fi fost incapabile să proiecteze măcar o barcă cu vâsle.

Lordul Worth nu-şi făcea griji din pricina asta. N-avea nevoie de nici o echipă de proiectanți. Era un om extrem de bogat, avea prieteni influenți - nici unul dintre ei, inutil de menționat, n-avea vreo companie petrolieră - şi era un maestru al spionajului industrial. Date fiind resursele de care dispunea, reuşise să obțină în avans destul de uşor acele două planuri secrete pe care le transmise unei firme de proiectanți foarte competenți, al căror tarif exorbitant nu avea egal decât în discreția lor totală. Proiectanții combinară cele două seturi de planuri fără prea mare dificultate, adăugând doar suficiente modificări şi îmbunătățiri ca să-i descurajeze pe cei cu înclinație pentru contestarea brevetelor.

Benson continuă:

– Dar ceea ce mă îngrijorează cu adevărat şi ar trebui să vă îngrijoreze pe toți, domnilor, e nerespectarea de către lordul Worth a înțelegerii tacite

care nu permite niciodată forarea în apele internaționale.

Se opri în mod deliberat ca să dea greutate spuselor sale şi se uită pe rând la fiecare dintre ceilalți nouă.

– Afirm cu toată seriozitatea, domnilor, că neobrăzarea şi lăcomia lordului Worth ar putea să fie până la urmă scânteia care să declanşeze izbucnirea celui de-al treilea război mondial. Lăsând la o parte faptul că trebuie să ne apărăm interesele, eu susțin că pentru binele umanității - şi aici nu încerc o justificare ipocrită - dacă guvernele din lumea întreagă nu intervin, atunci devine imperios necesar s-o facem noi. Întrucât guvernele nu dau nici un semn în privința asta, atunci cred că responsabilitatea cade pe umerii noştri. Nebunul ăsta trebuie oprit.

Cred că sunteți de acord, domnilor, că numai noi ne dăm seama de implicațiile ce decurg din toate astea şi că numai noi avem cunoştințele tehnice necesare să-l oprim.

În încăpere se auziră murmure de aprobare. Preocuparea sinceră şi dezinteresată pentru binele umanității constituia o justificare morală mult mai nobilă decât protejarea intereselor personale. Patinos, venezueleanul, îl privi pe Benson cu un zâmbet de un cinism temperat. Zâmbetul n-avea nici o semnificație. Patinos, catolic sincer şi devotat,

afişa aceeaşi expresie şi atunci când trecea pragul bisericii.

– Păreți foarte sigur de cele afirmate, domnule Benson. Nu-i aşa?

– V-am spus ce cred. Borosoff zise:

– Şi cum aveți de gând să-l opriți pe nebunul ăsta, domnule Benson?

– Nu ştiu.

– Nu ştiți?

Unul dintre participanți îşi ridică sprâncenele cam un milimetru - ceea ce, pentru el, însemna dezaprobare totală.

– Atunci de ce ne-ați invitat pe toți aici, ca să facem atâta drum?

– Nu v-am invitat. V-am rugat. V-am rugat să aprobați orice tip de acțiune la care am putea să recurgem.

– Ce înseamnă orice tip de acțiune?

– Repet, nu ştiu.

Sprâncenele reveniră în poziția inițială. O scurtă mişcare a buzelor arătă că se gândeşte zâmbind.

– Iar această - hm - a treia parte?

– Da.

– Are vreun nume?

– Cronkite. John Cronkite.

Toți tăcură brusc. Obiecțiile fățişe se transformară într-o ezitare îngândurată care îi făcu pe toți,

rând pe rând, să dea din cap în semn afirmativ. Cu excepția lui Benson, nici unul nu-l cunoştea personal pe Cronkite, dar numele său era pe buzele tuturor. În industria petrolieră acest nume devenise de mult o legendă, chiar din timpul vieții purtătorului său. Cu toții ştiau că oricare dintre ei ar fi putut să aibă oricând nevoie de serviciile lui deosebite, deşi în aceleaşi timp sperau că ziua aceea nu va veni niciodată.

Când era vorba despre stingerea puțurilor, Cronkite n-avea pereche. Oriunde pe mapamond lua foc vreun puț de petrol nimeni nu se gândea măcar să-l stingă prin forțe proprii, toți îl chemau pe Cronkite. Pentru observatorii conformişti modul său de acțiune părea cât se poate de draconic, dar Cronkite nu admitea nici un amestec. În ciuda tarifelor exorbitante pe care le practica, cerea să i se pună la dispoziție un avion cvadrimotor ca să ajungă la locul dezastrului cât mai repede posibil. Cronkite se achita întotdeauna de obligațiile luate. Ştia de asemenea tot ce trebuie să ştie despre afacerile cu petrol. Şi era, aproape deloc surprinzător, extrem de dur şi nespus de crud.

Henderson, cel care reprezenta interesele petroliere în Honduras, spuse:

– De ce să se angajeze într-o - hm - acțiune de felul ăsta un individ cu asemenea aptitudini extra-

ordinare, numărul unu din lume? Din câte am auzit despre el nu prea mi-ar fi trecut prin cap că e genul de om care să se preocupe de nenorocirile umanității suferinde.

– Nu se preocupă de aşa ceva. Îl interesează banii. Cronkite e foarte scump. O nouă încercare pentru el - omul ăsta e un aventurier înnăscut. Dar, în primul rând, asta se datorează faptului că urăşte curajul lordului Worth.

Henderson zise:

– Nu e un simțământ neobişnuit, se pare. De ce?

– Lordul Worth s-a dus cu Boeing-ul său personal ca să stingă un puț de petrol din Orientul Mijlociu. Până când a venit Cronkite oamenii lordului Worth l-au şi stins. Cronkite a luat-o ca pe o insultă mortală. Apoi a făcut greşeala de a pretinde tariful complet pentru serviciile sale. Lordul Worth are o reputație de scoțian meschin, ceea ce, deşi nedrept la adresa scoțienilor, era pe deplin justificat în cazul ăsta. El refuză şi îi spuse că-l va plăti pentru timpul pierdut, nimic mai mult. Atunci Cronkite şi-a agravat greşeala aducându-l în fața justiției. În confruntarea cu avocații pe care şi i-a putut permite lordul Worth, Cronkite n-a avut nici o şansă. Nu numai că a pierdut procesul, dar a trebuit să plătească şi cheltuielile de judecată.

– Care n-au fost mici, nu-i aşa? spuse Henderson.

– Medii spre mari. Nu ştiu. Tot ce ştiu e că de atunci Cronkite pune la cale ceva ca să se răzbune.

– Un asemenea individ n-ar trebui să jure că va păstra secretul?

– Poți să juri de o sută de ori şi să-ți calci jurămintele. De altfel, datorită tarifelor exorbitante pe care le încasează Cronkite, sentimentelor sale față de lordul Worth şi faptului că s-ar putea să nu respecte legea întru totul, tăcerea lui e asigurată.

Veni rândul altuia din grupul celor aşezați în jurul mesei să-şi ridice sprâncenele.

– Să nu respecte legea întru totul? Nu putem risca să fim implicați.

– S-ar putea, am spus. Pentru noi, nu există element de risc.

– Îl putem vedea pe omul ăsta?

Benson dădu din cap afirmativ, se ridică de pe scaun, se duse la uşă şi-l pofti pe Cronkite înăuntru.

Cronkite era texan. Semăna mult cu John Wayne ca statură. Spre deosebire de Wayne nu zâmbea niciodată. Culoarea feței era de un galben ciudat, tipic celor care au înghițit o supradoză de tablete anti-malarice. Mepacrina nu dă feței culoarea piersicii sau a caimacului - dar oricum tenul lui Cronkite nu semănase niciodată câtuşi de puțin cu

aşa ceva. Se înapoiase de curând din Indonezia, unde îşi păstrase intact recordul de reuşită sută la sută.

– Domnul Cronkite, zise Benson. Domnule Cronkite, vi-i prezint pe…

Cronkite ripostă brusc. Spuse cu gravitate:

– Nu doresc să le ştiu numele.

În ciuda asprimii tonului, câțiva dintre petroliştii aflați în jurul mesei aproape că zâmbiră. În fața lor se afla un om discret, un om pe gustul lor.

Cronkite continuă:

– Am înțeles de la domnul Benson că tot ce am de făcut e să rezolv o problemă referitoare la lordul Worth şi la *Seawitch.* Domnul Benson mi-a furnizat toate datele necesare. Cunosc terenul. Mai întâi de toate, aş dori să aud dacă aveți de făcut vreo propunere, domnilor.

Cronkite se aşeză, îşi aprinse ceea ce se dovedi a fi un trabuc urât mirositor şi aşteptă răbdător.

Tăcu tot timpul discuției de o jumătate de oră care urmă. Având în vedere că acolo erau zece dintre cei mai mari oameni de afaceri din lume, aceştia se dovediră extraordinar de necorespunzători cu statutul lor, chiar stupizi. Discutară învârtindu-se într-o serie de cercuri concentrice care se strânseră la maximum.

Henderson spuse:

– Mai întâi trebuie să fiți de acord că nu se va folosi violența. Ne-am înțeles?

Toți dădură din cap în semn de aprobare. Fiecare dintre ei era un stâlp al respectabilității în materie de afaceri şi nu-şi putea permite să-şi întineze reputația în nici un fel. Nimeni nu păru să observe că Cronkite stătea nemişcat ca un chip cioplit. Exceptând momentele în care îşi ridica o mână ca să scoată din trabuc rotocoale de fum tot mai mari, Cronkite nu făcu nici o mişcare în timpul discuției. De asemenea, nu scoase nici o vorbuliță.

După ce căzură de acord să nu fie folosită violența cei zece nu se mai înțeleseră în nici o altă privință.

În cele din urmă, Patinos vorbi deschis:

– De ce nu faceți demersuri pe lângă Congres - mă refer la dumneavoastră, unul dintre cei patru americani - ca să voteze o lege pentru situații extreme, prin care să se interzică forarea dincolo de coastele maritime, în apele extrateritoriale?

Benson îl privi cu un sentiment înrudit cu mila.

– Mă tem, domnule, că dumneata nu prea înțelegi relațiile dintre marile companii americane şi Congres. În cele câteva ocazii când ne-am întâlnit cu membrii acestuia - ceva în legătură cu profituri prea mari şi taxe prea mici - mă tem că i-am tratat, hm, cu atâta sinceritate încât nimic nu le-ar face o plăce-

re mai mare decât să refuze orice solicitare din partea noastră.

Unul dintre ei, cunoscut numai drept "domnul A", zise:

– Ce-ar fi să facem demersuri pe lângă Tribunalul Internațional de la Haga? La urma urmei, asta e o chestiune internațională.

– Nu, spuse Henderson, clătinând din cap. Las-o baltă. Încetineala acestui organism august e atât de legendară încât toți cei prezenți acum vor fi ieşit de mult la pensie - sau şi mai rău decât atât - până când se va lua o hotărâre. Oricum, e foarte probabil ca hotărârea să fie nefavorabilă.

– Dar ONU? zise domnul A.

– Ăştia vorbesc de-ale lor mai ales atunci când sunt prezenți alții pe care nu-i interesează subiectul.

Hotărât lucru, Benson avea o părere proastă, cea obişnuită de altfel, despre ONU.

– N-au nici măcar puterea să dispună ca New York-ul să le mărească parcarea cu un metru.

Următoarea idee revoluționară veni de la unul dintre americani.

– De ce să nu fim de acord ca, pentru o perioadă de timp nespecificată - să vedem cum o să meargă chestia asta - noi să *scădem* prețul nostru sub cel al companiei Worth Hudson. În cazul ăsta nimeni n-o să mai vrea să le cumpere petrolul.

Această propunere fu întâmpinată cu o neîncredere uluitoare.

Corral spuse pe un ton blajin:

– Asta nu numai că va duce la pierderi imense în cadrul principalelor companii petroliere, dar e aproape sigur că imediat lordul Worth va acționa şi el în consecință şi deci va scădea prețul *lui* cu o fracțiune sub cel nou. Omul ăsta are o rezervă de capital suficient de mare ca să meargă în pierdere timp de o sută de ani - adică în cazul improbabil în care ar fi într-adevăr în pierdere cu ceva.

Urmă o tăcere îndelungată. Cronkite nu mai era la fel de imobil ca înainte. Expresia împietrită a feței lui rămase neschimbată, dar degetele mâinii ce nu ținea trabucul începură să bată uşor darabana pe brațul fotoliului. Pentru Cronkite, asta era sinonim cu un acces de furie.

Între timp, toate bunele intenții ale celor zece de a-şi menține ridicat standardul etic şi de gentlemeni împotriva forării în apele internaționale fură abandonate.

– Ce-ar fi să-l cumpărăm? zise domnul A.

Ca să fim drepți cu domnul A trebuie spus că acesta nu aprecia la justa valoare cât de bogat este lordul Worth şi că oricât de bogat ar fi fost el, domnul A, lordul Worth ar fi putut să-l cumpere cu totul.

– Mă refer la *Seawitch.* O sută de milioane de dolari. Hai să fim generoşi, două sute de milioane de dolari. De ce nu?

Corral păru deprimat.

– Răspunsul "de ce nu" e foarte simplu. După ultimele estimări lordul Worth e unul dintre cei mai bogați cinci oameni din lume şi chiar două sute de milioane de dolari n-ar fi pentru el decât nişte mărunțiş.

Domnul A păru şi el deprimat. Benson spuse:

– Sunt sigur că va vinde. Domnul A se învioră brusc.

– Doar din două motive. În primul rând, va realiza un profit rapid şi splendid. În al doilea rând, la mai puțin de jumătate din prețul de vânzare, ar putea să mai cumpere un *Seawitch,* să-l ancoreze la o distanță de două mile de actualul *Seawitch* - nu există drepturi de închiriere în apele extrateritoriale - şi să înceapă să trimită petrol pe mal la acelaşi preț vechi.

Domnul A, temporar dezumflat, se lăsă greu în fotoliul său.

– Atunci e vorba de o asociere, zise domnul A Tonul vocii sale era destul de disperat.

– În nici un caz, răspunse hotărât Henderson. Asemeni tuturor oamenilor bogați, lordul Worth e un solitar înnăscut. Nu s-ar angaja într-o asociere

nici cu regele Arabiei Saudite, nici cu şahinşahul Iranului, chiar dacă i s-ar propune aşa ceva.

Peste starea de tristețe accentuată se lăsă o tăcere deconcertată. John Cronkite, se ridică vădit plictisit, până atunci mut.

Anunță fără introducere.

– Tariful meu va fi de un milion de dolari. Voi cere zece milioane de dolari pentru cheltuielile necesare operațiunii. Fiecare cent din suma asta va fi justificat, iar banii necheltuiți, restituiți. Doresc să am mână liberă şi nu vreau să se amestece nici unul dintre dumneavoastră. Dacă cineva se va amesteca, voi reține banii şi în acelaşi timp voi abandona misiunea. Refuz să-mi dezvălui planurile - sau o voi face atunci când vor fi gata. În fine, aş prefera să nu mai iau legătura cu nici unul dintre dumneavoastră, nici acum, nici altcândva.

Încrederea în sine a acestui bărbat era uimitoare. Toți cei zece răsuflară uşurați, iar acordul lor fu imediat şi total. Cele zece milioane de dolari - o cifră derizorie pentru cei obişnuiți să jongleze cu şperțuri de asemenea valoare aproape în fiecare lună - vor fi transferate în termen de douăzeci şi patru, maximum patruzeci şi opt de ore într-un cont secret cubanez din Miami - unicul loc din S.U.A. unde sunt permise astfel de conturi de tip elvețian. Desigur, în scop de evaziune fiscală banii nu vor veni din nici

una din țările respective: în schimb, culmea ironiei, vor proveni din uriaşele lor fonduri destinate forajului marin.

CAPITOLUL 2

Lordul Worth era înalt, subțire şi drept. Pielea feței avea culoarea mahonului, caracteristică *play-boy-ilor* milionari care îşi petrec viața la soare: lordul Worth muncea rareori mai puțin de şaisprezece ore pe zi. Părul lui bogat şi mustața stufoasă erau albe ca zăpada. După comportare şi expresia feței, ar fi putut să treacă în ochii celorlalți drept patriarh biblic, senator roman din clasa înstărită sau pirat manierat din secolul al XVII-lea - exceptând faptul că, bineînțeles, nici unul dintre aceştia n-a purtat niciodată în mod obişnuit costume uşoare de alpaca de aceeaşi culoare cu părul lordului Worth.

Arăta şi era aristocrat până în măduva oaselor. Spre deosebire de mulți americani botezați Duke sau Earl[2], lordul Worth era într-adevăr un lord, al cincisprezecelea în succesiunea unei familii cât se poate de distinse de nobili scoțieni. Faptul că distincția lor se făcuse remarcată mai ales în domenii ca asasinatul, nesfârşitele campanii militare ale clanului, furtul de femei şi vite, precum şi vânzarea sau trădarea semenilor n-avea prea mare importanță: nobilii scoțieni de odinioară nu prea erau preo-

[2] *Duke* - duce; *Earl* - conte (n.tr.).

cupați de activitățile culturale. Sângele albastru care le cursese în vine curgea şi în cele ale lordului Worth. Deşi era la fel de crud, hrăpăreț şi curajos ca oricare altul dintre strămoşii săi, lordul Worth îşi vedea pur şi simplu de treburile sale la un nivel de rafinament şi sofisticare ce ar fi depăşit posibilitatea lor de înțelegere cu câțiva ani lumină. Procedase invers decât canadienii care veneau în Marea Britanie, făceau avere şi în cele din urmă erau înnobilați: el fusese nobil dintotdeauna, şi încă unul putred de bogat, înainte de a emigra în Canada. Emigrarea lui, care fusese discretă şi precipitată, nu se produsese chiar de bunăvoie. Făcuse avere în domeniul imobiliar la Londra înainte ca *Internal Revenue*[3] să devină stânjenitor de interesat în activitățile lui. Din fericire pentru el, orice fel de acuzații i s-ar fi adus, nu ar fi justificat extrădarea.

Petrecuse câțiva ani în Canada, investindu-şi milioanele în Compania Petrolieră Worth Hudson, dovedindu-se chiar şi mai capabil în afacerile cu petrol decât fusese în tranzacțiile imobiliare. Tancurile petroliere şi rafinăriile sale au împânzit tot globul, după care hotărî că nu-i priește clima şi se mută în sud, în Florida. Vila sa splendidă era invidiată de mulți milionari - evident, mai puțin înstăriți decât el

[3] Fiscul (n.tr.).

- care aproape că se îmbrânceau ca să obțină teren de locuință în regiunea Fort Lauderdale.

Sufrageria acelei vile era ceva ce merita contemplat. Călugării, prin însăşi natura vocației lor, nu sunt atraşi de poftele pământene, dar nici un călugăr, din trecut sau din prezent, n-ar fi privit altfel decât cu uimire şi invidie măreția strălucitoare a acelei mese splendide din stejar, aflată în sufragerie, regretând viața la mănăstire. Evident, scaunele nu puteau fi decât Ludovic al XIV-lea. Covorul de mătase superb brodat cu un fir suficient de gros încât să se poată adăposti acolo un şoarece destul de mare, ar fi provenit din Damasc în opinia unui expert şi ar fi costat fără îndoială o avere: expertul ar fi avut dreptate în ambele privințe. Draperiile grele şi tapetul de mătase brodată erau de un gri pal. Valoarea încăperii sporea datorită unei serii de tablouri impresioniste originale, nu mai puțin decât trei semnate de Matisse şi acelaşi număr de picturi purtând semnătura lui Renoir. Lordul Worth nu era un diletant şi încerca, cât se poate de limpede, să ispăşească păcatele strămoşilor săi în domeniul culturii.

În această ambianță princiară se odihnea acum lordul Worth, delectându-se cu al doilea pahar de coniac şi cu tovărăşia celor două ființe pe care - după bani - le iubea cel mai mult pe lumea asta: fiicele sale Marina şi Melinda, care fuseseră botezate astfel

de mama lor spaniolă. Tatăl lor divorțase de ea. Amândouă erau tinere, amândouă erau frumoase şi s-ar fi putut crede că sunt gemene, ceea ce nu era adevărat: puteau să fie cu uşurință deosebite una de cealaltă datorită faptului că în timp ce părul Marinei era negru ca pana corbului, cel al Melindei era roşu - Tițian.

La masă mai erau doi oaspeți. Mulți milionari din regiune ar fi dat o sumă frumuşică din câştigurile lor ilicite pentru onoarea de a sta la masa lordului Worth. Puțini erau invitați, iar asta se întâmpla rareori. Aceşti doi tineri, săraci lipiți pământului în comparație cu gazdele, aveau unicul privilegiu să vină şi să plece oricând doreau, fără invitație, ceea ce se întâmpla adesea.

Mitchell şi Roomer erau doi bărbați amabili, uşor trecuți de treizeci de ani, pentru care lordul Worth avea o admirație puternică, dacă nu chiar tainică, şi îi inspirau un sentiment vecin cu venerația - deoarece erau singurii oameni pe depun oneşti pe care-i cunoscuse vreodată. Lordul Worth, cu toate că nu călcase niciodată alăturea de lege, avea adeseori o imagine foarte clară a ceea ce se întâmpla de partea cealaltă. Ambii fuseseră sergenți de poliție extrem de eficienți, numai că fuseseră chiar prea eficienți, deoarece arestaseră pe cine nu trebuia, cum ar fi politicieni corupți şi în egală măsură oameni de

afaceri bogați şi corupți care îşi imaginaseră că sunt deasupra legii. Fuseseră concediați, ce mai turavura, din cauza incoruptibilității lor.

Dintre cei doi, Michael Mitchell era cel mai înalt, cel mai solid şi cel mai puțin chipeş. Cu fața lui uşor colțuroasă, părul negru ciufulit şi fața palidă, n-ar fi reuşit nicicând să aibă trecere la femei. John Roomer, cu părul său castaniu şi mustața îngrijită, de aceeaşi culoare, era mult mai arătos. Amândoi erau ageri, inteligenți şi foarte experimentați. Roomer era cel intuitiv, Mitchell, cel activ. Lăsând la o parte farmecul lor personal, ambii erau vicleni şi plini de ingeniozitate. Şi mai aveau o calitate deloc neglijabilă: amândoi erau trăgători de elită.

Cu doi ani în urmă înființaseră o agenție proprie de investigații şi în acest scurt răstimp câştigaseră o asemenea reputație încât oamenii cu mari necazuri preferau să-i contacteze pe ei în loc să meargă la poliție, fapt care nu-i făcea prea simpatici în fața reprezentanților legii de prin partea locului. Casele lor şi biroul comun se aflau nu mai departe de două mile de vila lordului Worth unde, aşa cum am mai spus, erau vizitatori familiari şi bineveniți. Lordul Worth era pe deplin conştient că nu veneau numai de dragul companiei lui. De asemenea, ştia că nu-i interesează câtuşi de puțin banii lui, fapt pe care îl găsea uluitor, de vreme ce nu mai întâlnise nicioda-

tă până atunci pe nimeni care să nu fie interesat de aşa ceva. Ce-i interesa totuşi, şi încă foarte mult, erau Marina şi Melinda.

Uşa se deschise şi majordomul lordului Worth, Jenkins, englez, desigur, ca şi cei doi lachei - intră ca de obicei pe nesimțite, se apropie de capul mesei şi şopti ceva discret la urechea lordului. Lordul Worth dădu din cap şi se ridică.

– Scuzați-mă, fetelor, domnilor. Am oaspeți. Sunt sigur c-o să vă simțiți foarte bine şi fără mine.

Se îndreptă spre biroul său, intră şi închise uşa după el, o uşă capitonată într-un mod foarte special care, când era închisă, izola acustic perfect încăperea.

Biroul, era în felul său, tot atât de somptuos ca şi sufrageria - lordul Worth nu era un sibarit, dar îi plăcea confortul - stejar, piele, într-un colț, un absolut inutil şemineu unde ardea focul, totul exact ca în cele mai de vază conace boiereşti engleze. Pe pereți se înşiruiau mii de cărți, majoritatea citite de lordul Worth, fapt care ar fi pricinuit fără îndoială multă suferință strămoşilor săi analfabeți care mai presus de orice disprețuiseră degenerarea. Un bărbat înalt şi bronzat, cu trăsături acviline şi păr cenuşiu se ridică în picioare. Cei doi zâmbiră şi îşi strânseră mâinile cu căldură.

Lordul Worth spuse:

– Corral, dragul meu prieten! Cât mă bucur să te văd din nou. Nu ne-am mai văzut de multişor.

– Plăcerea e de partea mea, lord Worth. În ultima vreme n-au avut loc evenimente care să vă intereseze.

– Dar acum?

– Acum sunt noutăți iar.

Acest Corral care stătea în fața lordului Worth era într-adevăr acelaşi Corral care, datorită funcției sale de reprezentant al societății terenurilor petrolifere închiriate în Florida, fusese prezent la întrunirea celor zece de la Lake Tahoe. Trecuseră câțiva ani de când între el şi lordul Worth intervenise un acord amical şi reciproc avantajos. Corral, considerat de toată lumea duşmanul cel mai declarat şi cel mai hotărât al lordului Worth, precum şi neîndoios criticul său cel mai zgomotos, îl informa regulat în legătură cu activitatea curentă şi, mai important, cu proiectele principalelor companii, fapt care nu-i aducea nici un prejudiciu lordului Worth. În schimb, Corral primea anual un onorariu neimpozabil de 200.000 de dolari, ceea ce nici lui nu-i prea aducea vreun prejudiciu.

Lordul Worth apăsă pe butonul soneriei şi peste câteva secunde îşi făcu apariția Jenkins ducând o tavă de argint cu două pahare mari de coniac. Nu era vorba de telepatie, ci numai de anii de experien-

ță şi de o îndelungată cunoaştere a dorințelor lordului Worth. După ce acesta ieşi, amândoi se aşezară.

Lordul Worth zise:

– Ei bine, ce noutăți ai de pe coasta vestică?

– Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar sălbaticii ăia sunt pe urmele dumneavoastră.

Lordul Worth oftă şi adăugă:

– Trebuia să se întâmple o dată şi-o dată. Povesteşte-mi tot.

Corral îi povesti tot. Avea o memorie fotografică şi darul de a povesti concis şi exact în mai puțin de cinci minute lordul Worth ştia tot ce merita să fie ştiut despre întrunirea de la Lake Tahoe.

Lordul Worth care, din cauza neînțelegerii regretabile intervenite între el şi Cronkite, îl cunoştea pe acesta destul de bine şi chiar mai bine decât pe majoritatea semenilor săi, spuse la sfârşitul raportului prezentat de Carrol:

– A subscris Cronkite la acordul celor zece de a nu folosi nici o formă de violență?

– Da.

– De fapt n-are nici o importanță dacă a făcut-o sau nu. Omul ăsta nu e prea bun prieten cu adevărul. Şi zici că e vorba de zece milioane de dolari pentru cheltuieli?

– Chiar mi s-a părut că e cam mult.

– Îți poți imagina că o acțiune de asemenea amploare poate fi înfăptuită fără violență?

– Nu.

– Crezi că ăştia au fost convinşi că aşa se va întâmpla?

– Haideți s-o luăm altfel, Sir. Dacă într-un grup de oameni ei se pot convinge unii pe alții, sau par să se convingă unii pe alții, că orice acțiune menită să vă distrugă e pentru binele umanității, atunci ei sunt pregătiți de asemenea să se convingă reciproc că numele "Cronkite" e sinonim cu pacea pe pământ.

– Deci oamenii ăştia au conştiința împăcată. Dacă Cronkite va merge prea departe cu crimele si distrugerile ca să-şi atingă scopul, atunci ei vor putea oricând, îngroziți, să se predea şi să zică: "Dumnezeule bun, nu ne-am gândit niciodată că omul ăsta va merge atât de departe". Ca să nu mai vorbim de faptul că nu se va descoperi nicicând legătura dintre ei şi Cronkite. Ce adunătură de ipocriți nemernici şi mieroşi!

Aici făcu o scurtă pauză.

– Presupun că Cronkite a refuzat să-şi dezvăluie planurile, nu-i aşa?

– Absolut. Dar mai e un amănunt bizar pe care l-am păstrat la urmă. În timp ce plecam, Cronkite i-a

luat deoparte pe doi dintre cei zece şi le-a vorbit confidențial. Ar fi interesant de ştiut de ce.

– Există vreo posibilitate să aflăm şi noi?

– Cred că da. Nu e nimic garantat. Dar sunt sigur că Benson ar putea afla - la urma urmei, Benson a fost cel care ne-a invitat pe toți la Lake Tahoe.

– Şi crezi că l-ai putea convinge pe Benson să-ți spună?

– Cred că da. Nu sunt sigur. Lordul Worth se resemnă:

– În regulă, cât?

– Nimic. Benson nu poate fi cumpărat cu bani, dădu din cap neîncrezător Corral. E extraordinar pentru vremurile în care trăim, dar Benson nu e venal. Însă mi-e dator un mare serviciu pentru că, dacă n-aş fi fost eu, el n-ar fi fost preşedintele acelei companii petroliere.

Corral se opri din nou.

– Mă mir că nu m-ați întrebat cine sunt cei doi pe care i-a luat de-o parte Cronkite.

– Şi eu mă mir.

– Sovieticul Borosoff şi venezueleanul Patinos. Lordul Worth păru să cadă în transă.

– Numele lor vă spune ceva? Lordul Worth se învioră.

– Da. Unități ale marinei sovietice fac aşa-numitul "tur al bunăvoinței" în Marea Caraibilor.

Bineînțeles, ținta lor e Cuba. Din cei zece, numai ăştia doi ar putea să participe la o intervenție - hm - rapidă, cu forțe navale, împotriva lui *Seawitch.*

Scutură din cap şi continuă:

– Diabolic. Absolut diabolic.

– Asta e şi părerea mea, Sir. Încă nu se poate şti despre ce e vorba. Dar mă voi ocupa eu de treaba asta cât mai repede cu putință şi sper să ajung la rezultatul scontat.

– Iar eu voi lua imediat precauțiunile necesare. Cei doi se ridicară.

– Corral, va trebui să studiez cu mai multă atenție problema măririi onorariului dumitale neînsemnat.

– Voi fi oricând la dispoziția dumneavoastră, lord Worth.

Camera de radioemisie izolată a lordului Worth avea o asemănare mai mult decât întâmplătoare cu bordul aparatului său personal de zbor, un Boeing 707. Varietatea mânerelor, întrerupătoarelor, butoanelor şi comenzilor era uluitoare. Lordul Worth părea cât se poate de familiarizat cu toate şi se apucă să dea nişte telefoane.

Dădu primul telefon piloților celor patru elicoptere ale sale, comunicându-le că trebuie să-i pregătească pe aerodromul său particular, a doua zi di-

mineață înainte de revărsatul zorilor, cele două mari elicoptere. Nefiind o persoană care să se mulțumească cu jumătăți de măsură, lordul Worth dispunea nici mai mult, nici mai puțin decât de şase asemenea aparate. Următoarele patru telefoane fură date unor persoane de a căror existență nu ştiau absolut nimic directorii lui executivi. Primul în Cuba, al doilea în Venezuela. Numărul cunoscuților - mai bine zis, al angajaților săi - era vast, cuprinzând toată lumea. Indicațiile date în ambele cazuri erau simple şi explicite. În bazele navale din cele două țări funcționa în permanență un sistem monitorizat de supraveghere şi orice plecare neaşteptată şi neprogramată a ambarcațiunilor navale, precum şi destinația acestora trebuiau să-i fie raportate imediat.

Al treilea a fost adresat unei persoane care nu locuia la prea multe mile distanță, un oarecare Giuseppe Palermo, al cărui nume te făcea să presupui că ar fi mafiot, dar care cu siguranță că nu era: Palermo disprețuia Mafia, considerând-o un organism de neghiobi, care devenise ridicol de blând în privința metodelor de convingere, încât era în pericol iminent de a deveni respectabil. Următorul telefon: la Baton Rouge în Louisiana, acolo unde locuia o persoană care-şi spunea doar "Conde" şi a cărui faimă consta numai în faptul că era ofițerul de marină cu gradul cel mai mare care fusese adus în fața

tribunalului militar şi lăsat la vatră în modul cel mai dezonorant, de la cel de-al doilea război mondial încoace. Ca şi ceilalți, primi indicații foarte explicite. Nu numai că lordul Worth era un maestru în arta organizării, dar eficiența pe care o demonstra nu era egalată decât de viteza lui în acțiune.

Nobilul lord, care ar fi susținut cu tărie - dacă cineva ar fi avut îndrăzneala să-l acuze, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată - că nu este delincvent, se pregătea să devină tocmai aşa ceva. Chiar şi acest lucru l-ar fi negat cu tărie, deoarece avea trei motive s-o facă. Constituția susținea drepturile tuturor cetățenilor de a purta arme; oricine avea dreptul să-şi apere propria persoană şi proprietatea de atacuri criminale cu orice mijloace; iar singura modalitate de a lupta cu focul era tot focul.

În ultima convorbire lordul Worth l-a avut ca interlocutor pe ajutorul său încercat şi credincios, comandorul Larsen.

Comandorul Larsen era căpitanul lui *Seawitch.*

Larsen - nimeni nu ştia de ce îşi spune "comandor," iar el nu era genul de om pe care să-l întrebi - era total diferit de patronul său. În afara unei săli de tribunal sau a prezenței unui polițist ar fi admis cu voioşie că era şi bădăran, şi criminal. Cu siguranță că nu semăna cu un aristocrat nici viu, nici mort.

Dar cu toate acestea existau o legătură trainică şi un respect reciproc între lordul Worth şi Larsen. Semănau ca doi fraţi.

Ca ticălos şi criminal - fără a ponegri în vreun fel pe nefericiţii oneşti care s-ar putea să-i semene - avea desigur o înfăţişare specifică. Avea înfăţişarea celui mai neînfricat şi mai afurisit luptător de categorie grea, ochii negri adânciţi în orbite iscodeau în depărtare de sub sprâncenele stufoase, imense, o barbă neagră la fel de stufoasă, un nas coroiat şi o faţă care arăta de parcă ar fi fost în contact permanent cu o serie de obiecte grele.

Nimeni, poate cu excepţia lordului Worth, nu ştia cine este, ce fusese înainte şi de unde venise. Când vorbea, vocea lui te frapa. Sub înfăţişarea specifică omului din Neanderthal surprindeau vocea şi mintea unui om educat. De fapt şocul n-ar fi trebuit să fie atât de mare: sub înfăţişarea multor filfizoni cu pretenţii zace mintea unor elevi înapoiaţi mintal din clasa a IV-a primară.

În acel moment, Larsen se afla în camera de radioemisie, ascultând atent, dând din cap uneori. Apăsă pe un buton recepţionând în difuzor apelul telefonic următor.

El zise:

– Totul e clar, Sir. S-a înțeles tot. Vom face pregătirile de rigoare. Dar nu cumva ați scăpat ceva din vedere, Sir?

– Ce să scap din vedere?

Vocea lordului Worth la telefon avea tonul cuiva care în nici un caz n-ar putea să uite ceva.

– Ați spus că s-ar putea ca vase de suprafață înarmate să fie folosite împotriva noastră. Dacă sunt pregătite să parcurgă o asemenea distanță, atunci nu e oare posibil să parcurgă orice distanță?

– Vorbeşte pe şleau, omule.

– De fapt, e destul de uşor să supraveghezi două baze navale. Dar cred că e niţeluş mai dificil să supraveghezi zece, poate douăzeci de aerodromuri.

– Dumnezeule bun! se auzi vocea lordului Worth, apoi urmă o pauză lungă în timpul căreia se auziră huruitul zimților şi angrenajul roților dințate din creierul acestuia. Chiar crezi că…

– Dacă aş fi pe *Seawitch*, lord Worth, mi-ar fi indiferent dacă aş fi făcut praf de gloanțe sau bombe. Iar avioanele ar putea să părăsească locul crimei mult mai rapid decât vasele. Ar putea să facă o curățenie generală. Marina S.U.A. sau bombardierele decolate de la sol ar putea avea norocul să intercepteze vase de suprafață. Şi mai e ceva, lord Worth. Urmă o pauză de o clipă.

– Un vas se poate opri la o distanță de o sută de mile. Asta nu e mare scofală pentru rachetele teleghidate, cred că acum au o bătaie de patru mii de mile. Când ar fi, să zicem, la douăzeci de mile de noi, ar putea să dea drumul la dispozitivul de detectare a surselor de căldură. Dumnezeu ştie, noi suntem unica sursă de căldură pe o rază de o sută de mile.

După o altă pauză foarte lungă, se auzi:

– Ți-au mai venit şi alte gânduri încurajatoare, domnule comandor Larsen?

– Da, Sir. Numai unul. Dacă eu aş fi în locul duşmanilor - pot să le spun duşmani…

– Spune-le dracilor cum vrei.

– Dacă eu aş fi în locul duşmanilor, aş folosi un submarin. Nici măcar n-ar mai avea nevoie de un spărgător de valuri ca să lanseze o rachetă. Paf! Gata cu *Seawitch.* Nici urmă de agresor. S-ar putea pune pe seama unei explozii puternice la bordul lui *Seawitch.* Nu e deloc imposibil, Sir.

– Ar mai rămâne numai să-mi spui că vor fi rachete cu bombe atomice.

– Care vor fi captate de zece stații seismologice? Asta nu prea pare verosimil, Sir. Dar să ştiți că s-ar putea să fie un gând înțelept. Nu doresc în nici un caz să fiu aruncat în aer.

– Pe mâine dimineață.

Legătura se întrerupse. Larsen închise telefonul şi zâmbi larg. Oricine şi-ar fi imaginat că această acțiune va scoate la iveală un rând de colți galbeni: în schimb, apăru un rând perfect de dinți albi, strălucitori. Se întoarse către Scoffield, maistrul sondor şi mâna lui dreaptă.

Scoffield era un bărbat solid şi zâmbitor, prototipul omului afabil. Oricare din membrii echipelor sale de foraj ar fi depus însă mărturie, de bună voie şi nesilit de nimeni, că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Scoffield era un tip foarte aspru şi s-ar putea presupune că nu modestia sa înnăscută îl făcea să ascundă asta: mult mai probabil era vorba de o contractare permanentă a muşchilor feței cauzată de cele patru cicatrice lungi şi verticale de pe obrajii lui, două pe fiecare. Era clar că, asemeni lui Larsen, nu prea era nici el adeptul chirurgiei plastice. Îl privi pe Larsen cu o curiozitate de înțeles.

– Ce au însemnat toate astea?

– A sosit ziua socotelilor. Pregăteşte-te de luptă. Mai exact spus, lordul e asaltat de duşmani.

Larsen îi descrise în linii generale situația neplăcută a lordului Worth. Apoi adăugă:

– Mâine, înainte de revărsatul zorilor, va trimite aici ceea ce pare să fie un batalion de tipi duri, după-amiază vom aştepta o ambarcațiune încărcată cu armament şi mai greu.

– Te-ai putea întreba de unde face el rost de tipii ăia duri şi de armamentul ăla.

– Te-ai putea întreba. Dar nu întrebi.

– Toată discuția asta - discuția dumneavoastră - referitoare la bombardiere, submarine şi rachete. Credeți aşa ceva?

– Nu. Numai că e greu să ratezi ocazia de a ciufuli penele aristocratice.

Făcu o scurtă pauză, după care zise gânditor:

– Cel puțin sper că nu cred. Hai să vedem ce fel de mijloace de apărare avem.

– Dumneavoastră aveți un pistol. Eu am un pistol Astea sunt mijloace de apărare?

– Păi, vom spori mijloacele de apărare când vor veni ei. Mitraliere, bănuiesc.

– Dacă vor veni.

– Lasă dracu' îndoielile. Lordul Worth le livrează.

– Din propriul său arsenal, presupun.

– Nu m-ar mira să fie aşa.

– Ce credeți de fapt dumneavoastră, domnule comandor?

– Nu ştiu. Tot ce ştiu e că dacă lordul Worth are dreptate măcar pe jumătate în ceea ce susține, atunci s-ar putea ca peste câteva zile viața pe bord să devină mai puțin monotonă.

Cei doi părăsiră platforma în amurg. *Seawitch* era amarată la o adâncime de 150 de stânjeni marini - 900 de picioare - ceea ce se situa în limitele capacității de elasticitate a cablurilor - cu certitudine la sud de terenurile mineralifere închiriate ale S.U.A şi de marele şenal navigabil est-vest, chiar în capătul celui mai mare zăcământ de petrol descoperit vreodată în preajma țărmurilor Golfului Mexic. Cei doi se opriră la platforma de foraj unde o sondă, la capacitatea maximă, încerca să stabilească întinderea zăcământului de țiței. Brigada de muncitori îi privi fără vreo simpatie deosebită, dar şi fără ostilitate. Exista un motiv pentru această lipsă de căldură.

Înainte ca vreo lege să interzică un asemenea foraj, lordul Worth voia să râcâie fundul acestui gigantic zăcământ de petrol. Nu avea motive speciale de îngrijorare, deoarece se ştie că organismele guvernamentale se desfăşoară cu încetinitorul: dar exista totuşi posibilitatea ca de această dată să fie mai operative şi, culmea cuhnilor, zăcământul să fie mult mai bogat decât s-ar fi aşteptat.

De aici, încercarea prezentă de a descoperi limitele zăcământului şi de aici lipsa de căldură a echipei. De aici motivul pentru care Larsen şi Scoffield, ambii supraveghetori de sclavi, foarte dotați, născuți cu secole după vremea lor, îşi împingeau oamenii de la spate, zi şi noapte. Muncitorilor nu le

plăcea asta, dar nu într-atât încât să se răzvrătească. Erau foarte bine plătiți, bine găzduiți şi bine hrăniți. Adevărat, nu prea se puteau bucura de vin, femei şi voie bună, dar după un schimb obositor de douăsprezece ore, aceste frivolități n-ar fi avut şanse de reuşită în fața atracției unei mese pe săturate, iar apoi a unui somn lung şi adânc. Mai important şi cât se poate de neobişnuit era faptul că muncitorilor li se dădea o primă pentru fiecare mie de barili de petrol.

Larsen şi Scoffield se îndreptară spre capătul vestic al platformei şi se uitară țintă la volumul masiv al rezervorului de depozitare, a cărui parte superioară era prevăzută cu semnale de avertizare. Îl priviră fix câtva timp, apoi se întoarseră şi porniră înapoi spre bază.

Scoffield spuse:

– V-ați hotărât în privința amplasării tunurilor, domnule comandor - dacă vor fi tunuri?

– Vor fi tunuri, răspunse încrezător Larsen. Dar nu vom avea nevoie aici.

– De ce?

– Gândeşte-te şi dumneata singur. Cât despre celelalte, nu sunt prea sigur. O să le visez şi-n somn. E rândul meu să mă scol devreme. Ne vedem la patru.

Petrolul nu era depozitat în preajma utilajului - orice lege bazată pe bun simț interzice depozitarea hidrocarburilor pe, sau lângă platforma de lucru a unui utilaj petrolier. În schimb, lordul Worth, conform instrucțiunilor lui Larsen - care fuseseră date prudent sub formă de sugestii - dăduse dispoziție să se construiască un rezervor plutitor uriaş, care era ancorat, exact ca şi *Seawitch* însăşi, la o distanță de aproximativ trei sute de yarzi. Petrolul rafinat era pompat aici după ce sosea de pe fundul oceanului, sau, mai precis, dintr-un filon masiv de calcar situat mult sub fundul oceanului, filon creat de mici făpturi marine ale unei mări puțin adânci datând de circa o jumătate de miliard de ani, dar acum dispărută.

O dată, uneori de două ori pe zi, un tanc petrolier de 50 de tone DW se oprea în treacăt şi golea depozitul uriaş. Trei asemenea tancuri petroliere erau folosite pe traseul marin încâlcit din sudul S.U.A Compania Petrolieră Worth Hudson avea, de fapt, super-tancuri, dar utilizarea lor în acest caz nu servea intereselor lordului Worth. Chiar şi întregul conținut al rezervorului de pe *Seawitch* n-ar fi umplut nici măcar un sfert din capacitatea de transport a super-tancului, iar însăşi ideea ca un super-tanc să meargă în pierdere, oricât de mică, ar fi fost pentru cei de la Worth Hudson o sursă de coşmaruri. Şi în-

că ceva, cele mai izolate porturi pe care le prefera lordul Worth pentru livrarea petrolului său nu puteau să ofere dane destul de adânci pentru petroliere de peste 50 de tdw.

S-ar putea menționa în treacăt că lordul Worth nu alesese aceste porturi obscure cu totul întâmplător. Printre cei care erau împotriva înțelegerii bazate pe onorabilitatea părților, acord referitor la interzicerea forajului în apele extrateritoriale - câțiva dintre cei mai zgomotoşi, care condamnau cu asprime practicile mârşave ale companiei lordului Worth - erau, din păcate, cei mai buni clienți ai acesteia. Era vorba de companii mai mici care aduceau profituri marginale, care nu se implicau în cercetare şi explorare, cum făceau companiile mai mari, investind aşa-zise sume considerabile de bani în acele proiecte, iar apoi, spre furia fiscului şi supărarea numeroaselor comitete de investigație de pe lângă Congres, pretindeau scutiri de taxe vamale tot mai mari.

Dar pentru companiile mai mici, ispita petrolului mai ieftin era irezistibilă. *Seawitch*, care producea probabil tot atâta petrol cât toate platformele oficial închiriate de guvern la un loc, părea o sursă sigură şi continuă de petrol ieftin, până când, după toate probabilitățile, guvernul ar fi intervenit, ceea ce ar putea sau nu să se întâmple în următorul deceniu: companiile mari îşi demonstraseră deja capacitatea

de a depăşi dificultăţile anchetelor inepte ale Congresului şi, atâta timp cât va continua criza energetică, nimeni n-avea de gând să-şi facă griji cu privire la proveniența petrolului, atâta timp cât acesta exista. În afară de asta, companiile mai mici tatonau şi ele terenul; la urma urmei, dacă OPEC - Organizația Țărilor Exportatoare de Petrol[4] - poate să arunce banii pe fereastră oricând are chef atunci când este vorba despre prețurile petrolului, de ce să nu facă şi ele tot aşa?

La mai puțin de două mile distanță de proprietatea lordului Worth se aflau casele învecinate şi biroul comun ale lui Michael Mitchell şi John Roomer. Mitchell, auzind soneria de la intrare, se duse să deschidă.

Vizitatorul era de înălțime potrivită, puțin bondoc, avea ochelari cu rame circulare de metal şi o chelie respectabilă.

Cu o voce tăioasă, dar destul de politicoasă, spuse:

– Pot să intru?

– Desigur, răspunse Mitchell, poftindu-l înăuntru. De obicei nu primim vizite aşa de târziu.

---

[4] The Organization of Petroleum Exporting Countries (n.tr.).

– Vă mulțumesc. Vin cu o problemă neobişnuită. Sunt James Bentley, zise el scoțând o legitimație FBI.

Mitchell nici măcar nu se uită la ea.

– Chestiile astea se pot fabrica oriunde, în orice magazin. De unde sunteți?

– Din Miami.

– Numărul de telefon?

Bentley întoarse legitimația pe care Mitchell i-o dădu lui Roomer.

– E memoria mea. Mă scuteşte să am o memorie proprie.

Nici Roomer nu se uită la legitimație.

– În regulă, Mike. L-am citit. Sunteți şeful de acolo, nu-i aşa? spuse el, înclinând capul. Vă rog să luați loc, domnule Bentley.

– Mai întâi să lămurim un lucru, zise Mitchell. *Suntem* anchetați?

– Dimpotrivă. Domnii din Departamentul de Stat[5] mi-au cerut să vă rog să-i ajutați.

– Aşa deci, spuse Mitchell. O facem noi şi pe asta, John, dar… domnii de la Departamentul de Stat nu ştiu cine suntem noi.

---

[5] Ministerul de Externe al S.U.A. (n.tr.).

– Eu ştiu; apoi, după un moment de pauză: am înțeles că dumneavoastră, domnilor, sunteți prieteni cu lordul Worth.

Roomer vorbi cu precauție:

– Îl cunoaştem puțin - tot aşa cum se pare că şi dumneavoastră ştiți câte ceva despre noi.

– Ştiu multe despre dumneavoastră, inclusiv faptul că sunteți nişte foşti polițişti care n-au învățat niciodată cum trebuie să acționeze. Asta barează orice cale spre promovare. Vreau să aflați nişte lucruri de la lordul Worth.

– Nu facem târgul, zise Mitchell. Nu-l cunoaştem prea bine.

– Ascultă-l până la capăt, Mike.

Dar şi de pe fața lui Roomer dispăruse orice urmă de bunăvoință.

– Lordul Worth a făcut multă gălăgie - la telefon - când a vorbit cu Departamentul de Stat. Se pare că suferă de mania persecuției. Este un element interesant pentru cei din Departamentul de Stat deoarece ei îl văd mai degrabă în rolul de persecutor decât în cel de persecutat.

– Adică dumneavoastră, cei de la FBI, îl vedeți aşa, spuse Roomer. Probabil că-l aveți de mulți ani înregistrat în evidențele voastre. Lordul Worth a dat întotdeauna impresia de a fi perfect capabil să-şi poarte singur de grijă.

– Tocmai asta îi face curioşi pe cei din Departamentul de Stat.

Mitchell zise:

– De ce a făcut gălăgie?

– Aiureli. Ştiți că are o platformă petrolieră în Golful Mexic?

– *Seawitch?* Da.

– Are, se pare, impresia că *Seawitch* e în pericol de moarte. Vrea protecție. E foarte modest în solicitări, ca orice miliardar de altfel - numai o fregată cu lansator de rachete şi câteva avioane de vânătoare aşijderea, pentru orice eventualitate.

– Ce eventualitate?

– Aicea-i buba. A refuzat să spună. A zis că are informații secrete - ceea ce, de fapt, nu m-ar surprinde. Oamenii ca el au agenți secreți pretutindeni.

– Ar fi bine să nu ne ascundeți nimic, spuse Mitchell.

– V-am spus tot ce ştiu. Restul sunt presupuneri. Dacă a telefonat la Departamentul de Stat înseamnă ca sunt implicate şi țări străine. În Marea Caraibilor navighează în prezent vase sovietice. Departamentul de Stat se teme de vreun incident internațional sau şi mai rău.

– Ce vreți să facem noi?

– Nu e mare lucru. Numai să aflați care vor fi mişcările lordului Worth în următoarele două zile.

Mitchell zise:

– Şi dacă refuzăm? Ni se anulează autorizațiile?

– Nu sunt un şef de poliție corupt Puteți să uitați că m-ați văzut. Dar am crezut că vă pasă de lordul Worth suficient de mult încât să-l protejați de el însuşi sau de consecințele vreunei acțiuni nesăbuite pe care ar putea s-o întreprindă. Am crezut ca poate vă pasă chiar şi mai mult de reacțiile celor două fiice ale sale dacă i s-ar întâmpla ceva tatălui lor.

Mitchell se ridică brusc în picioare şi arătă cu degetul.

– Uşa din față. Ştiți prea multe.

– Stai jos, zise agentul cu asprime şi răceală. Nu fiți proşti. Desigur, meseria mea e să ştiu prea multe. Dar, lăsându-l la o parte pe lordul Worth şi familia lui, am crezut că poate vă preocupă mai mult siguranța țării voastre.

Roomer spuse:

– Nu crezi că mergi prea departe?

– Foarte posibil. Dar atât politica Departamentului de Stat cât şi cea a FBI-ului e să nu rişte nimic.

Roomer zise:

– Ne pui într-o situație al naibii de ingrată.

– Să nu credeți că nu-mi dau seama de asta. Sunteți în fața unei dileme: să rămâneți credincioşi sau să muşcați mâna care vă hrăneşte şi alte chestii din astea. Ştiu că v-am pus într-o situație neplăcută

şi-mi cer scuze, dar mă tem că va trebui să rezolvați voi înşivă dilema asta.

Mitchell spuse:

– Îți mulțumim că ne-ai pus în cârcă problema asta. Ce vrei să facem? Să mergem la lordul Worth, să-l întrebăm de ce a țipat la Departamentul de Stat, să-l întrebăm ce vrea să facă şi care sunt planurile lui imediate?

Bentley zâmbi.

– Nici vorbă de aşa ceva. Aveți o reputație remarcabilă - exceptând, desigur, vechea poveste cu secția de poliție - şi sunteți considerați, aşa cum se zice pe la noi, doi meseriaşi prima-ntâi. Modul cum veți acționa rămâne la latitudinea voastră.

Se ridică în picioare.

– Cât timp credeți că vă trebuie? Roomer zise:

– Două ore.

– Două ore? făcu Bentley, părând să fie luat prin surprindere. Asta înseamnă că nici măcar n-aveți nevoie de o invitație ca să mergeți în vizită la lordul Worth.

– Nu.

– Milionarii au.

– Noi n-avem nici măcar a mia parte din ce au ei.

– Asta e diferența. Ei bine, vă mulțumesc foarte mult, domnilor. Noapte bună.

După ce Bentley ieşi, cei doi rămaseră tăcuți vreo două minute, după care Mitchell spuse:

– Noi de care parte a baricadei suntem?

– De amândouă părțile.

Roomer întinse mâna după telefon, formă un număr şi-l ceru pe lordul Worth. Trebui să se prezinte înainte de i se da legătura - lordul Worth era o persoană care îşi respecta viața particulară.

Roomer zise:

– Lord Worth? Mitchell şi Roomer la telefon. Trebuie să discutăm ceva cu dumneavoastră Sir, care poate să fie sau nu urgent şi important. Am prefera să nu vorbim la telefon. Tăcu, ascultă câteva momente, murmură un mulțumesc şi închise.

– Ne primeşte chiar acum. Să parchezi maşina pe alee. Spre uşa laterală. Mergem în birou. Mi-a spus că fetele au urcat.

– Crezi că prietenul Bentley a şi început să ne înregistreze convorbirile?

– N-ar merita pâinea pe care o mănâncă la FBI dacă n-ar face-o.

Cinci minute mai târziu, după ce parcară pe alee, porniră printre copaci spre intrarea laterală. Înaintarea lor era observată cu interes de Marina, care stătea la fereastra dormitorului ei de la etaj. Îi privi gânditoare un moment, după care se întoarse şi părăsi camera fără grabă.

Lordul Worth îi întâmpină pe cei doi în biroul său şi închise bine uşa capitonată în urma lor. Deschise uşile unui bar ascuns şi turnă coniac în trei pahare. Uneori îl chema pe Jenkins, alteori nu. Ridică paharul.

– Sănătate. E o plăcere neaşteptată pentru mine.

– Pentru noi nu e nici o plăcere, spuse cu un aer mohorât Roomer.

– Păi n-aţi venit să-mi cereţi mâna fetelor mele?

– Nu, domnule, zise Mitchell. Nu e vorba de asta. John o să vă explice mai bine ce şi cum.

– Ce anume?

– Tocmai am primit o vizită de la un agent din conducerea FBI-ului, spuse Roomer întinzându-i cartea de vizită a lui Bentley. Pe spate e un număr de telefon la care va trebui să sunăm după ce vom obține anumite informații de la dumneavoastră.

– Foarte interesant.

Urmă o lungă pauză, după care lordul Worth se uită pe rând când la unul când la altul.

– Ce fel de informații?

– Conform celor spuse de Bentley, "aţi făcut scandal mare" când aţi vorbit la telefon cu Departamentul de Stat. După spusele lor, se pare că dumneavoastră credeţi că *Seawitch* e amenințat. Vor să ştie de unde aţi obținut informația asta secretă şi ce vă propuneţi să faceţi în continuare.

– De ce nu m-au abordat direct?

– Deoarece nu le-ați fi spus mai mult decât celor de la Departamentul de Stat. Sau nici măcar nu i-ați fi lăsat să vă treacă pragul. Dar ei ştiu - aşa ne-a spus Bentley - că noi venim pe aici din când în când, deci presupun că şi-au închipuit că sunteți mai puțin prudent față de noi.

– Deci Bentley îşi imaginează că voi o să reuşiți să obțineți de la mine nişte informații fără ca eu să-mi dau seama.

– Cam aşa ceva.

– Dar asta nu vă pune într-o postură ingrată?

– Nu prea.

– Dar trebuie să sprijiniți legea, nu-i aşa?

– Da, spuse Mitchell cu oarecare emoție. Dar nu legea organizată. Sau ați uitat oare, lord Worth, că suntem un cuplu de foşti polițişti deoarece n-am vrut să ne împăcăm cu legea voastră aşa-zis organizată? Unica noastră responsabilitate e cea față de clienții noştri.

– Eu nu sunt clientul vostru.

– Nu sunteți.

– Ați vrea să fiu clientul vostru? Roomer zise:

– La ce bun?

– Nimic nu se obține gratis pe lumea asta, John. Serviciile trebuie răsplătite.

– Misiune nereuşită, spuse Mitchell ridicându-se în picioare. Vă mulţumim pentru amabilitatea cu care ne-aţi primit, lord Worth.

– Îmi cer scuze. Lordul Worth părea într-adevăr plin de căinţă. Mă tem că am exagerat, adăugă el, după ce făcu o scurtă pauză şi zâmbi: Încercam să-mi aduc aminte când mi-am cerut scuze ultima oară în faţa cuiva. Se pare că am o memorie scurtă. Binecuvântate să fie fetele mele frumoase. Vreţi informaţii pentru prietenii noştri din FBI? Mai întâi, mi-am obţinut informaţiile în contextul mai multor ameninţări anonime - la telefon - cu privire la viaţa fetelor mele. O ameninţare cu bătaie dublă, dacă vreţi - la adresa fetelor dacă nu opresc scurgerea petrolului - pentru că, aşa cum au afirmat ei, nu mă pot ascunde de ei toată viaţa, nici nu pot evita glonţul unui trăgător de elită - şi dacă m-aş dovedi prea dificil, ei ar putea arunca în aer *Seawitch.* Cât despre planurile mele imediate, mâine după-amiază mă duc până la *Seawitch* şi voi rămâne acolo douăzeci şi patru de ore, poate patruzeci şi opt.

Roomer zise:

– Există vreun sâmbure de adevăr în aceste două afirmaţii?

– Nu fi absurd. Sigur că nu. *Mă duc* până la platformă - dar dis-de-dimineaţă. Nu vreau ca bandiţii ăia cu ochii ca mărgeaua să mă urmărească de la

înălțimea lor pipernicită cum decolez de pe aerodrom.

– Vă referiți la cei de la din FBI, Sir?

– Dar la care alții? Vă ajunge pentru moment?

– Splendid.

Se întoarseră în liniște la maşina lor parcată pe alee. Roomer se aşeză la volan, iar Mitchell alături de el. Roomer spuse:

– Hm, hm, hm.

– Păi aşa e cum spui tu, hm, hm, hm. E dat dracului moşul ăsta viclean.

Vocea Marinei se auzi de pe bancheta din spate:

– O fi el viclean, dar…

Fata suspină adânc în timp ce Mitchell se roti în scaun, iar Roomer aprinse luminile din interior. Țeava pistolului de calibrul 38 al lui Mitchell se apropie de ochii ei, în acel moment lărgiți de surpriză şi spaimă.

Mitchell zise pe un ton blând:

– Să nu-mi mai faci una ca asta. Data viitoare s-ar putea să fie prea târziu.

Ea îşi linse buzele. Era, evident, pe atât de curajoasă şi independentă pe cât era de frumoasă, dar e cam deconcertant să te vezi, pentru prima oară în viața ta, față în față cu un pistol.

– Voiam doar să spun că o fi el viclean, dar nu e nici moş, nici dat dracului. Vrei să fii atât de amabil

şi să nu mă mai amenințI cu pistolul ăsta? Nu amenințI cu pistolul pe cei pe care-i iubeşti.

Pistolul lui Mitchell dispăru. El spuse:

– Nu prea am chef să mă îndrăgostesc de fete nesăbuite.

– Sau spioane, adăugă Roomer, privind-o pe Melinda. Ce făceațI aici voi două?

Melinda era mai calmă decât sora ei. La urma urmei, ea nu avusese ocazia să fie amenințată cu pistolul. Ea zise:

– Iar tu, John Roomer, eşti un tânăr viclean şi dat dracului. Încerci să tragi de timp.

Ceea ce era cât se poate de adevărat.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că şi voi vă gândiți de zor cum să răspundeți la aceeaşi întrebare, pe care o să v-o punem noi. Ce făceați *voi* doi aici?

– Asta nu e treaba voastră.

Vocea de obicei calmă a lui Roomer era neobişnuit şi deliberat aspră.

Pe locurile din spate se lăsă liniştea, amândouă fetele dându-şi seama că merseseră prea departe. Prăpastia dintre activitățile lor sociale şi profesionale şi cele ale lui Mitchell şi Roomer era mai mare decât crezuseră.

Mitchell oftă.

– Calmează-te, John. Mai ascuțit decât dintele de şarpe e un copil nerecunoscător.

– Isuse! făcu Roomer, scuturând din cap. Mai spune o dată. Habar n-avea ce vrea să spună Mitchell.

Mitchell întrebă:

– De ce nu mergeți la tatăl vostru să-l întrebați? Sunt sigur c-o să vă spună - cu prețul celei mai mari muştruluieli pe care ați luat-o vreodată pentru că v-ați amestecat în viața lui personală.

Ieşi din maşină, deschise uşa din spate, aşteptă până când coborâră surorile, închise uşa din spate, zise "Noapte bună!" şi se întoarse la locul său, lăsându-le pe fete undeva pe marginea drumului.

Roomer porni maşina. Apoi spuse:

– Foarte ingenioasă treabă, deşi nu mi-a plăcut s-o fac. Dumnezeu ştie, poate că n-au vrut să facă nimic rău. Nu contează, asta o să ne fie de un mare folos pe viitor.

– O să ne fie de un şi mai mare folos dacă o s-ajungem la cabina telefonică de după colț cât putem de repede.

Ajunseră la cabină în cincisprezece secunde şi un minut mai târziu Mitchell ieşi. În timp ce se aşeza, Roomer spuse:

– Ce-a fost asta?

– Îmi pare rău, probleme personale.

Mitchell îi dădu lui Roomer o foaie de hârtie. Roomer aprinse plafoniera. Mitchell mâzgălise pe o bucățică de hârtie: "Maşina are microfoane?"

Roomer zise:

– În ceea ce mă priveşte totul e-n regulă.

Plecară cu maşina în linişte acasă. În picioare în garaj, Roomer întrebă:

– Ce anume te face să crezi că maşina mea are microfoane?

– Nimic. Câtă încredere ai în Bentley?

– Ştii câtă. Dar nu cred că el - sau unul din oamenii lui - ar fi avut timp să le pună.

– Cinci secunde nu înseamnă mult timp. Atâta îți trebuie ca să pui nişte microfoane.

Scotociră peste tot prin maşină, apoi şi prin cea a lui Mitchell. Ambele erau curate. În bucătăria lui Mitchell, Roomer zise:

– Cui i-ai telefonat?

– Bătrânului, bineînțeles. L-am găsit înaintea fetelor. I-am povestit ce s-a întâmplat şi i-am zis că trebuie să le spună că a primit amenințări referitoare la viața lor, că ştie sursa, că n-are încredere în reprezentanții legii din localitate şi că a trimis după noi ca să ne ocupăm de chestia asta.

A priceput imediat. Şi o să le tragă o săpuneală zdravănă fetelor pentru că s-au băgat unde nu le fierbe oala. Roomer spuse:

– O să le convingă el.

– Mai important e dacă te-a convins pe tine.

– Nu. Crede că a început să domine situația. Voia să afle dacă e luat în serios în cazul unei urgențe reale. Acum are dovada preliminară că e luat în serios. Trebuie să i-o servim la fel de viclean şi ocolit cum ne-a venit. Asta nu înseamnă că n-am fi ştiut că aşa se va întâmpla. Presupun că trebuie să-i spunem lui Bentley exact ceea ce ne-a zis să-i spunem, nu-i aşa?

– Cum altfel?

– Crezi că tot ce ne-a spus e adevărat?

– Dacă are propria lui armată de informatori? Nu aş vrea să pun o asemenea întrebare pentru moment. Dacă se va duce până la *Seawitch?* Cred şi asta. Deşi nu sunt atât de sigur în privința timpului acțiunii. O să-i spunem lui Bentley că pleacă după-amiază. El ne-a zis că o să plece dis-de-dimineață. Dacă poate să-l mintă pe Bentley, atunci poate să ne mintă şi pe noi. Nu ştiu ce motive ar avea să ne mintă, probabil că e o a doua natură. Eu cred c-o să plece mult mai repede.

Roomer spuse:

– Mă tem că şi eu cred la fel. Dacă aş vrea să mă scol înainte de răsăritul soarelui, aş fi acum în pat sau aş porni într-acolo. Cum nu dă semne că s-ar duce la culcare, nu pot să trag concluzia decât că n-

are nici o intenție să se culce, deoarece nu merită să mai piardă vremea.

Aici se opri. Apoi zise:

– Aşa deci. Ne-a tras pe sfoară pe toți.

– Şi eu cred la fel. Îmbarcarea. Întâi acasă la lordul Worth şi apoi la elidrom. Tu te ocupi de aeroport, iar eu fac pe pisica?

– Cum altfel?

Mitchell avea o vedere fenomenală pe întuneric. Cu excepția nopților celor mai întunecate, putea să conducă maşina fără să aprindă deloc farurile. Era o calitate extrem de rară care, în timp de război, îi făcea pe generali să caute în armată asemenea oameni pentru posturi de şofer.

– O să mă ascund în spatele pădurii dinspre vest. O ştii?

– O ştiu. Ce-ar fi să-i serveşti povestea asta lui Bentley în timp ce eu o să fac două termosuri de cafea şi nişte sandvişuri?

– Bine, făcu Roomer, întinzând mâna după telefon; apoi se opri: Ascultă, de ce facem noi toate astea? Nu datorăm nimic FBI-ului. N-avem nici o autoritate din partea cuiva să facem ceva anume. Aşa cum ai spus şi tu, noi şi legea organizată mergem pe direcții diferite. Nu mă simt câtuşi de puțin obligat să-mi apăr țara de o amenințare inexistentă. N-avem nici un client, nici o împuternicire, nici o perspectivă

de recompensă. De ce să ne pese nouă că lordul Worth se leagă la cap fără să-l doară?

Mitchell se opri din tăiatul pâinii.

– Referitor la ultima ta întrebare, de ce n-o suni pe Melinda ca s-o întrebi de ce?

Roomer îi aruncă o privire lungă şi obosită, oftă şi întinse mâna după telefon.

CAPITOLUL 3

Scoffield greşise în presupunerea sa. Lordul Worth nu poseda nici un fel de depozit privat de arme. Dar serviciile armate ale Statelor Unite aveau cu zecile.

Cele două atacuri au fost realizate cu experiența profesională născută dintr-o practică îndelungată şi laborioasă, excluzând orice posibilitate de a da greş. În ambele cazuri, țintele erau guvernamentale, un depozit al armatei şi unul al marinei. Evident, amândouă dispuneau de pază 24 de ore din 24. Nici unul dintre paznici nu a fost omorât şi nici măcar rănit, dacă ar fi să nu luăm în seamă contuziile craniene - puține la număr - cauzate de lovituri date cu sacul cu nisip şi cazmaua: lordul Worth fusese foarte explicit pentru folosirea unei minime violențe.

Giuseppe Palermo, care arăta şi era îmbrăcat ca un agent de bursă de pe Wall Street[6], avea sarcina cea mai dificilă, cu toate că, fiind o persoană care manifesta un dispreț tolerant față de Mafia, acțiunea i se părea puerilă. Însoțit de nouă persoane aproape tot atât de respectabile ca şi dânsul - adică respecta-

[6] Stradă în New York, unde se află marea finanță americană (n. tr.).

bile sadea - dintre care trei aveau uniformă de maiori de armată, ajunse la depozitul din Florida cu un sfert de oră înainte de miezul nopții. Cei şase paznici tineri, care nici nu văzuseră, nici nu auziseră în viața lor o împuşcătură trasă cu furie, erau cât se poate de somnoroşi, aşteptând nimic altceva decât schimbarea gărzii de la miezul nopții. Numai doi erau treji de-a binelea - ceilalți patru dormeau duşi - iar aceştia doi, răspunzând la un ciocănit dur şi imperativ în poarta intrării principale, fură deranjați, ca să nu spunem foarte alarmați, de apariția a trei ofițeri de armată care anunțară că vor face o inspecție rapidă cu scopul de a testa mijloacele de securitate şi de alarmă. Cinci minute mai târziu, toți cei şase paznici erau legați, cu căluşul pus în gură - doi dintre ei în stare de inconştiență, urmând să-şi vină în fire cu oarecari dureri de cap din cauza încercărilor lor nereuşite de a opune rezistență - şi încuiați la loc sigur, într-una din numeroasele aşa-numite camere de siguranță ale arsenalului.

În tot acest timp şi în următoarele douăzeci de minute, unul din oamenii lui Palermo, un expert în electronică pe nume Jamieson, a căutat cu mare atenție toate semnalele de alarmă exterioare care puteau să alerteze poliția sau cea mai apropiată unitate militară. Fie că le-a scos din uz, fie că le-a deconectat pe toate. În timpul acestei operații, ceilalți

paznici, care-i schimbaseră pe primii, aproape tot atât de somnoroşi ca şi cei de dinainte, îşi făcură apariția şi fură extrem de uimiți când se treziră cu țevile a trei carabine în față. În câteva minute, bine legați, dar fără căluş în gură, se alăturară paznicilor din schimbul precedent, ale căror căluşuri fuseseră acum scoase. Puteau să strige cât îi ținea gura deoarece localitatea cea mai apropiată se afla la o distanță de peste o milă: primilor şase paznici li se pusese căluşul în gură doar temporar, cu scopul de a-i împiedica să vocifereze şi, astfel, să nu le poată da de ştire celor care urmau să-i schimbe.

Palermo mai avea la dispoziție aproape opt ore până ar fi putut fi descoperit atacul cu pricina.

Îl trimise pe unul din oamenii lui, Watkins, să aducă în față microbuzul cu care sosiseră. Cu toții, exceptându-l pe Watkins, îşi schimbară uniformele militare cu haine obişnuite de lucru, astfel încât înfățişarea lor se schimbă în mod remarcabil. Între timp, Watkins se duse în garaj, descuie o încuietoare surprinzător de ineficientă, se urcă într-un camion de două tone, făcu contactul - cheile de rigoare, evident, lipseau - şi ieşi pe poarta din față, deja deschisă, a depozitului.

Palermo adusese cu el pe un anume Jacobson care, în scurtele răstimpuri când nu se afla în închisoare, se specializase la un înalt nivel în arta subtilă

a descuierii oricărei încuietori, cu cifru secret sau de oricare tip. Din fericire, nu apelă la serviciile sale deoarece, fapt destul de curios, nimeni nu ascunsese legăturile de chei; dimpotrivă, acestea erau agățate de peretele din biroul de la intrare.

În mai puțin de o jumătate de oră, Palermo şi oamenii lui încărcară în camion - care fusese ales deoarece era tip furgon - o uimitoare varietate de arme, de la bazooka la pistoale automate, împreună cu suficientă muniție pentru un batalion şi o cantitate de explozive. Odată operația terminată, încuiară toate uşile pe care le descuiaseră şi luară cu ei cheile. Când avea să sosească schimbul următor de paznici, la opt dimineața, va dura mult timp până să-şi dea seama de ceea ce se întâmplase de fapt. După aceea încuiară depozitul şi uşile de la intrarea principală.

Watkins conduse microbuzul, în care aruncaseră hainele cu care veniseră, până la locul unde fusese ascuns, se întoarse la camion şi porni la drum. Ceilalți nouă stăteau claie peste grămadă printre armele aflate în spate. Din fericire pentru ei, nu durase decât douăzeci de minute până să ajungă la aerodromul particular, izolat şi părăsit de lordul Worth - părăsit, adică, exceptând cele două elicoptere, cu piloții şi copiloții lor.

Camionul, folosind numai farurile laterale, intră pe porțile aerodromului şi se apropie de unul din elicoptere. Luminile discrete ale farurilor portabile erau aprinse, împrăştiind o lumină cam palidă, dar suficientă pentru ca un om aflat la 80 de yarzi depărtare şi echipat cu ochelari cu infraroşii să distingă clar ceea ce se întâmpla. Iar Roomer, culcat pe burtă în pădurice, cu binoclul la ochi, se afla la o distanță de numai 80 de yarzi. Nu fusese făcută nici o încercare de a masca sau ascunde identitatea încărcăturii. Numai douăzeci de minute au fost suficiente pentru descărcarea camionului şi aranjarea conținutului acestuia în elicopter sub privirile atente ale unui pilot care se pricepea bine la aşa ceva.

Palermo şi oamenii lui, cu excepția lui Watkins, urcară la bordul celuilalt elicopter şi rămaseră în aşteptarea întăririlor promise. Pilotul acestui elicopter transmisese deja prin radio, aşa cum era obiceiul, planul de zbor până la cel mai apropiat aeroport, indicând cu precizie destinația *Seawitch.* Ar fi fost într-adevăr o nebunie să fi procedat altfel. Sistemele de detectare radar aflate de-a lungul statelor riverane Golfului sunt tot atât de eficiente ca oricare altele din lume, iar orice deviere de direcție de la o destinație fals declarată ar fi însemnat că doi piloți foarte dubioşi în avioane supersonice ar fi zburat cu foarte

mare viteză unul lângă altul şi acest lucru ar fi dat naştere unor întrebări foarte neplăcute.

Watkins conduse camionul înapoi în garajul arsenalului, decuplă contactul, încuie uşa, recuperă microbuzul şi plecă. Înainte de revărsatul zorilor, toate hainele prietenilor săi se vor fi întors la casele acestora, iar microbuzul, care fusese, evident, furat, la locul său din parcare.

Roomer începea să se plictisească, iar coatele sale se inflamau. De când plecase microbuzul, cu vreo jumătate de oră în urmă, el rămăsese în aceeaşi poziție, culcat pe burtă, cu ochelarii de noapte. Sandvişurile sale dispărură, ca de altfel şi toată cafeaua, şi ar fi dat mult pentru o țigară, dar socoti că n-ar fi înțelept să procedeze ca atare. Era cât se poate de limpede că pasagerii aflați la bordul elicopterelor aşteptau ceva, iar acel ceva nu putea să fie decât sosirea lordului Worth.

Auzi zgomotul unui motor care se apropia şi văzu alt vehicul numai cu farurile laterale aprinse cum intră pe poartă. Era un alt microbuz. Oricine ar fi fost înăuntru n-ar fi putut să fie cel pe care-l aştepta, el ştia asta: lordului Worth nu-i prea plăcea să călătorească cu microbuzul. Vehiculul se îndreptă spre elicopterul cu pasageri, iar pasagerii coborâră

şi se urcară la bordul elicopterului. Roomer numără doisprezece cu totul.

Ultimul tocmai dispărea în elicopter când sosi încă un vehicul. Acesta nu trecu pe poartă, ci se strecură pe lângă ea, cu farurile aprinse, dar cu lumină slabă ca intensitate. Un Rolls-Royce. Lordul Worth, fără îndoială. Ca şi cum ar fi vrut să-i întărească certitudinea, îi ajunse la urechi fâşâitul slab al cauciucurilor pe iarbă. Se întoarse şi văzu o maşină, cu motorul oprit şi farurile stinse, coborând panta şi oprindu-se fără zgomot lângă maşina lui.

– Aici, spuse Roomer cu voce slabă.

Mitchell veni la el şi împreună urmăriră cu privirea silueta lordului Worth coborând din Rolls şi urcând scările elicopterului. Roomer adăugă:

– Cred că asta e completarea la transportul din timpul nopții.

– Transportul plătit fiind…

– Mai sunt douăzeci şi unu de pasageri la bord. N-aş putea să jur, dar instinctul îmi spune că ăştia nu sunt cetățeni oneşti, integri. Se zice că orice multimilionar…

– Miliardar.

– Miliardar. Se zice că orice miliardar are armata lui proprie. Cred că tocmai am văzut încolonat unul din plutoanele lordului Worth.

– Al doilea elicopter nu e implicat în chestia asta?

– Mai mult decât atât. E vedeta spectacolului. E încărcat până la refuz cu arme.

– Ăsta nu-i un delict în sine. S-ar putea să fie o parte din colecția particulară a lordului Worth. Are una dintre cele mai mari colecții din țară.

– Cetățenilor particulari le este interzis să colecționeze bazooka, mitraliere şi explozive.

– Le-a împrumutat de la cineva, crezi?

– Da. De bunăvoie şi fără chitanță.

– De la cel mai apropiat arsenal guvernamental?

– Aşa cred.

– Ăştia stau tot aici. Poate că mai aşteaptă ceva înainte să decoleze. S-ar putea să mai dureze câtva timp. Hai să mergem la una din maşini şi să-i anunțăm prin radio pe reprezentanții legii.

– Cel mai apropiat comandament al armatei e la şapte mile distanță de aici.

– Ai dreptate.

Cei doi se ridicară în picioare şi abia făcură doi paşi spre maşinile lor când, aproape simultan, motoarele ambelor elicoptere porniră, cu zgomotul obişnuit. După câteva secunde, amândouă aparatele decolară.

Mitchell spuse:

– Ei bine, la asta m-am şi gândit.

– Corect. La asta te-ai şi gândit. Şi acum ia uită-te cum pleacă. Cetățeni oneşti, cu frica lui Dumnezeu, plecând cu toate luminile aprinse deodată.

– Asta ca să nu dea careva peste ei, zise Mitchell. Apoi gândi cu voce tare: Am putea să telefonăm la cea mai apropiată bază militară aeriană şi astfel să-i obligăm să aterizeze.

– Pe ce motiv?

– Furt din proprietatea guvernului.

– N-avem nici o dovadă. Numai presupuneri. Va trebui să le spunem că lordul Worth e la bord. Cine o să creadă ce afirmă doi polițişti concediați?

– Nimeni. E clar ca bună ziua. Te-ai simțit vreodată un paria?

– Chiar acum. Pur şi simplu mă simt al naibii de neajutorat. Păi, hai să mergem şi să găsim nişte dovezi. Unde-i cel mai apropiat arsenal de locul ăsta?

– Cam la o milă distanță de postul de comandă. Ştiu eu unde.

– De ce dracu nu pot ăştia să-şi țină blestematele lor de arsenale î*n interiorul* posturilor de comandă?

– Arsenalele pot să sară-n aer şi uneori chiar aşa se şi întâmplă. Cum te-ai simți într-o cazarmă înghesuită când explodează un arsenal?

Roomer făcu drum întors de la intrarea principale a arsenalului şi vârî în buzunar fără tragere de

inimă legătura imensă de chei pentru a cărei deținere orice reprezentant răuvoitor al legii l-ar fi putut arunca după gratii fără să fie necesar vreun mandat de arestare.

– Am crezut că pot să deschid orice uşă cu legăturica asta. Dar nu şi uşa asta. Nu e nevoie să ghiceşti unde sunt cheile acum.

– Probabil c-au fost aruncate din elicopter şi sunt pe undeva pe fundul Golfului.

– Nu se ştie. Uşile astea au aceeaşi încuietoare. Iar în jur, nimic altceva decât ferestre cu zăbrele. N-ai un bomfaier la tine, Mike?

– Voi avea data viitoare.

Apropie lanterna de una din ferestrele cu zăbrele şi lumină înăuntru. Tot ce văzu fu propria lui umbră. Îşi scoase pistolul şi, ținându-l de țeavă, cu patul, izbi în geam de mai multe ori, fără vreun efort vizibil - fapt puțin surprinzător, de altfel, ținând cont că geamul avea o grosime de câțiva țoli dincolo de zăbrele, iar forța loviturilor era minimă. Roomer zise:

– Ce-ai de gând să faci? Mitchell era răbdător.

– Să sparg geamul.

– Spartul geamului nu te va ajuta să intri acolo.

– Mă va ajuta să văd şi poate să aud. Mă întreb dacă e doar geam turnat sau e blindat?

– De unde să ştiu?

– Adevărat. Priveşte-mă cum aflu. Dacă e blindat, glonțul va ricoşa. Fereşte.

Amândoi se ghemuiră la pământ, iar Mitchell trase un foc într-un unghi orientat în sus. Glonțul nu ricoşă. Trecu prin geam, făcând o gaură dințată. Mitchell începu să cresteze în jurul găurii, dar se lăsă păgubaş, când Roomer apăru cu un cric greu de maşină: câteva lovituri puternice şi Roomer făcu o gaură având aproape un picior diametru. Mitchell lumină cu lanterna înăuntru: se vedea un birou cu mai multe sertare, iar, dincolo de el, o uşă deschisă. Îşi lipi urechea de gaură cât mai aproape cu putință şi auzi imediat un sunet metalic slab, dar repetat, precum şi strigătele unor voci cât se poate de răguşite. Mitchell îşi retrage capul şi-i făcu semn lui Roomer, care se aplecă şi ascultă la rândul său.

Cinci secunde fură de ajuns. Roomer se îndreptă de spate şi spuse:

– Acolo sunt o mulțime de oameni care au nevoie de ajutor.

La aproximativ o milă de intrarea în baza militară, ei se opriră la o cabină telefonică de pe marginea şoselei Mitchell telefonă la baza militară, îi anunță că se întâmplase ceva la arsenal şi că ar fi bine să aducă legătura de chei de rezervă de la uşa din față. Când aceştia întrebară cine este la telefon el închise şi se întoarse în maşina lui Roomer.

– E prea târziu să-i mai chemăm acum pe cei de la aviația militară, cred, nu-i aşa?

– E prea târziu. S-ar putea să fie deja în zona apelor extrateritoriale. Nu e stare de război. Nu încă, oftă el. De ce, oh, de ce n-am avut la mine în noaptea asta un aparat de filmat cu raze infraroşii?

În Mississippi, misiunea lui Conde de a da lovitura la arsenalul naval se dovedi ridicol de uşoară. Acesta avusese cu el numai şase oameni, cu toate că alți şaisprezece aşteptau în rezervă la bordul vasului *Roamer*, ancorat la mai puțin de treizeci de picioare de depozit. Aceştia îi neutralizaseră deja pe cei trei paznici înarmați care patrulau pe doc în timpul nopții.

Arsenalul era păzit doar de doi subofițeri de marină rezervişti, care considerau ocupația lor nu numai o sinecură, ci şi o prostie curată, întrucât care om cu mintea sănătoasă ar vrea să fure bombe de adâncime şi tunuri navale? Aveau obiceiul invariabil să se pregătească de culcare imediat ce soseau şi dormeau buştean atunci când Conde şi oamenii lui intrară pe uşa pe care nici măcar nu se deranjaseră s-o încuie.

Ei folosiră doi scripeți ca să facă să se rostogolească până la doc bombele de adâncime, tunurile de apărare antiaeriană uşoare, cu țintă dublă, şi un număr suficient de obuze, apoi folosiră una dintre

macaralele care erau aliniate pe doc ca să coboare echipamentul furat în cala vasului *Roamer.* Trecerea prin vamă fusese o pură formalitate. Vameşii văzuseră vasul *Roamer* venind şi plecând de atâtea ori încât pierduseră de mult şirul. Pe de altă parte, nimeni n-avea curajul să inspecteze proprietatea transatlantică a unuia dintre cei mai bogați oameni din lume: *Roamer* era vasul de supraveghere seismologică al lordului Worth.

La baza sa, nu departe de Havana, un submarin mic de fabricație rusească, dotat cu armament convențional, se ridică încet la suprafață. Echipajul era adunat în viteză, totuşi, membrii acestuia, aleşi pe sprânceană, fuseseră informați că vor face o croazieră - şcoală desemnată să testeze comportarea micuței flote aparținând lui Castro. Nici un membru al echipajului nu credea o iotă din asta.

Între timp, Cronkite nu fusese inactiv. Spre deosebire de ceilalți, el n-avea nevoie să comită vreo spargere undeva ca să obțină explozive. Trebuia doar să-şi folosească propria cheie. Fiind cel mai mare expert din lume în astuparea puțurilor de petrol în erupție, avea acces la un număr nelimitat şi la o mare varietate de explozive. Făcu o selecție riguroasă alegându-şi ce avea nevoie şi le aduse cu un

vapor de la Houston, unde locuia - lăsând la o parte faptul că Houston era zona cu cele mai multe platforme petroliere din sud, natura meseriei sale îl obliga să locuiască foarte aproape de un aeroport cu legături internaționale, lucru esențial pentru el. Apoi armele fură trimise mai departe la Galveston.

În timp ce vaporul era pe drum, un alt vas seismologic, un cuter de pază a coastei, se îndrepta către Galveston. Acest vas fusese obținut de Cronkite, fără să explice care erau motivele, prin bunele oficii ale lui Durand, ce reprezentase companiile din zona Galveston la întrunirea celor zece de la Lake Tahoe. Cuterul, care era cunoscut sub numele de *Questar,* avea baza la Freeport, iar Cronkite ar fi putut să transporte cu uşurință încărcătura acolo, dar asta i-ar fi încurcat planurile. Tancul petrolier *Crusader* descărca marfa la Galveston, fiind unul dintre cele trei tancuri petroliere care circulau regulat între *Seawitch* şi porturile din Golf.

Questar şi Cronkite sosiră aproape simultan. Mulhooney, căpitanul *Questar-ului,* acostă nava la un chei aflat foarte aproape de *Crusader.* Mulhooney nu era căpitanul obişnuit al *Questar-ului.* Acel domn fusese atât de copleşit la vederea a două mii de dolari bani gheață încât se îmbolnăvise şi nu-şi revenise din această stare timp de câteva zile. Cronkite îl recomandase pe prietenul său, Mulhooney.

Cronkite nu urcă imediat la bordul *Questar-ului.* În schimb, pălăvrăgi cu vameşul şef, care se uita la el cu o privire leneşă, în timp ce explozivele erau transferate pe *Questar.* Cei doi se cunoşteau de ani de zile. Exceptând observaţia că în zona Golfului cineva se jucase iar cu focul, vameşul nu mai făcu nici o remarcă pertinentă.

Ca răspuns la întrebările sale în doi peri, Cronkite află că *Crusader* tocmai terminase descărcarea transportului şi că va pleca peste aproximativ o oră.

Se urcă la bordul *Questar-ului*, îl salută pe Mulhooney şi se duse direct la popotă. Aşezaţi în rând cu ceilalţi erau trei scafandri deja îmbrăcaţi şi dotaţi cu toate cele necesare, inclusiv cu aparatul care-i ajuta să respire în apă. Le dădu instrucţiuni scurte, iar cei trei merseră pe punte. Sub protecţia suprastructurii, în punctul invizibil al navei - partea aflată departe de doc - cei trei coborâră pe o scară de frânghie şi alunecară uşor în apă. Şase obiecte - mine magnetice cu detonaţie radio, echipate cu cârlige metalice, - fură coborâte în apă spre cei trei. Erau construite în aşa fel încât să aibă o flotabilitate negativă foarte uşoară, care le facilita într-o mare măsură remorcarea sub apă.

În întunericul premergător ivirii zorilor, corpurile navelor, puternic luminate de farurile de pe

țărm, aruncau o umbră atât de deasă încât era cât se poate de sigur că scafandrii ar fi putut să înoate neobservați chiar la suprafață. Dar lui Cronkite nu-i plăcea deloc să rişte. Minele fură ataşate de pupa navei *Crusader,* la jumătatea acesteia, pe o lungime de treizeci de picioare, şi montate la o adâncime de vreo zece picioare. La cinci minute după plecare, scafandrii se şi întoarseră. După încă cinci minute, *Questar* porni pe mare.

Cronkite, în ciuda reputației sale cvasi-legendare de a fi un om crud, nu era, totuşi, chiar lipsit de omenie: să afirmăm că avea o bunătate înnăscută ar fi o deformare a adevărului, întrucât, mai presus de orice, el era un realist intransigent şi devotat preocupărilor sale, dar, în acelaşi timp, nu avea un instinct criminal nativ. Cu toate acestea, două lucruri i-ar fi dat o satisfacție considerabilă în acel moment.

Primul era faptul că ar fi preferat ca nava *Crusader* să fie în apă înainte să apese pe butonul camuflat de pe puntea din fața lui. Nu dorea în nici un caz să se piardă vieți omeneşti nevinovate la Galveston, dar acesta era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Minele moluscă, aşa cum demonstraseră scafandrii italieni la Alexandria în timpul celui de-al doilea război mondial - şi aceasta spre marea suferință a Marinei Regale a Marii Britanii - ar putea să

fie devastator de eficiente în cazul vaselor ancorate la mal. Dar era imposibil de prevăzut ce s-ar putea întâmpla cu aceste mine odată nava pornită şi navigând apoi cu viteză maximă, deoarece încă nu se cunoştea vreun caz în care o navă să fi fost distrusă de mine moluscă. Mai era posibil ca presiunea exercitată de apă asupra unui asemenea vapor să poată înfrânge slaba rezistență magnetică a minelor şi să le desprindă.

A doua tentație era să aibă elicopterul pe eliportul de pe *Questar* - multe asemenea vase transportau elicoptere cu scopul ca acestea să arunce explozive calibrate pe fundul mării ca să fie înregistrate de computerul seismologic - şi să studieze cu atenție cam care ar fi rezultatele dezastrului care va decurge din asta, tentație pe care o consideră imediat ca pe o concesie față de propriile slăbiciuni.

Îşi scoase din minte ambele gânduri. La opt mile de Galveston deşurubă comutatorul şi apăsă ferm pe butonul de dedesubt. Rezultatele imediate fură întru totul nespectaculoase, iar Cronkite se temu să nu fi fost în afara razei de acțiune. Dar pentru cei din rada portului Galveston rezultatele fură extrem de spectaculoase. Şase explozii zguduitoare se produseră aproape simultan, iar în următoarele douăzeci de secunde, nava *Crusader*, cu pupa ruptă în două, se înclină spre dreapta în timp ce mii de tone

de apă pătrundeau prin spărtură. După încă douăzeci de secunde - patruzeci de secunde cu totul - bubuitul îndepărtat al exploziilor ajunse la urechile ascultătorilor de pe *Questar.* Cronkite şi Mulhooney, singuri pe punte - nava era pilotată automat - se uitară unul la altul cu deplină satisfacţie. Mulhooney, un irlandez care nu rata nici o ocazie favorabilă, fapt caracteristic irlandezilor, aduse şi desfăcu o sticlă cu şampanie şi umplu până sus două cupe. Cronkite, care în mod normal detesta băutura, goli conţinutul cu o plăcere considerabilă şi puse jos cupa. Abia atunci *Crusader* luă foc.

Tancurile sale petroliere erau într-adevăr goale, dar motoarele diesel mergeau aproape la turaţia maximă. În condiţii normale, motoarele diesel nu explodează, ci ard cu o mare intensitate. În câteva secunde, flăcările fumegânde se ridicară la o înălţime de 200 de picioare, înălţime care creştea o dată cu trecerea timpului până când întregul oraş fu scăldat într-o lumină de un roşu-închis, fenomen pe care locuitorii din Galveston nu-l mâi văzuseră până atunci şi aproape sigur că nu aveau să-l mai vadă vreodată. La bordul *Questar-ului,* aflat acum la o distanţă de câteva mile, spectacolul era nepământean, cutremurător. Tot atât de brusc pe cât începuse, focul se opri când *Crusader* se răsturnă complet pe o parte, apele portului stingând flăcările. Câteva pete

plutitoare de petrol luceau încă slab în zona portului, dar asta fu tot.

Evident, lordul Worth urma să solicite un nou tanc petrolier, solicitare ce presupunea anumite probleme. În această zonă cu rezerve abundente de petrol, asemenea super-tancuri petroliere erau mai degrabă o raritate. Dar tancurile cu o capacitate de 50 000 de tdw, deşi nu erau pe cale de dispariție, deveneau, totuşi, tot mai rare, mai ales din cauză că principalele şantiere navale din lume încetaseră să mai construiască aşa ceva. Aşa stăteau lucrurile. Chile de asemenea dimensiuni, şi chiar mai mici, se construiau în grabă acum, dar nu vor putea să fie utilizate mai devreme de un an sau doi. Motivul era extrem de simplu. Super-tancurile petroliere de pe ruta Golful Arabiei-Europa trebuiau să facă un ocol lung şi foarte costisitor pe la Capul Bunei Speranțe deoarece Canalul Suez, redeschis de curând, era impropriu pescajului lor imens, dar nu prezenta nici o dificultate în cazul tancurilor petroliere mai mici. S-a spus, probabil nu fără un sâmbure de adevăr, că armatorii greci, binecunoscuți pentru şiretenia lor, trecuseră de multă vreme cu bine peste acest hop.

Se luminase de ziuă.

Exact în acel moment, în jurul şi la bordul platformei *Seawitch* se desfăşura o activitate intensă. Va-

sul *Torbello*, înmatriculat în Panama, tocmai termina descărcarea masivului tanc petrolier plutitor, de formă conică, de pe *Seawitch.* În acest timp, două elicoptere apărură la orizont, în partea nord-estică. Amândouă erau nişte aparate mari Sikorsky, care fuseseră cumpărate de prosperul lord Worth pe nimica toată, nu pentru că erau ieşite din uz, ci pentru că deveniseră de prisos după terminarea războiului din Vietnam, iar forțele armate fuseseră cât se poate de nerăbdătoare să scape de ele: cererea particularilor pentru asemenea mijloace de luptă nu este prea mare.

Din primul elicopter care ateriză pe eliport debarcară douăzeci şi doi de oameni, conduşi de lordul Worth şi Giuseppe Palermo. Ceilalți douăzeci, cărora, după înfățişare, nu prea părea să le pese de văduve şi orfani, aveau cu toții impecabilele scrisori de acreditare ale unor experți în petrol. Că erau experți, nu putea să fie pus la îndoială: dar de asemenea, nu putea să fie pus la îndoială faptul că nici unul dintre ei n-ar fi recunoscut un puț cu petrol nici dacă ar fi căzut în el. Erau experți în scufundări, distrugeri submarine, mânuirea explozivilor puternici şi în tirul precis cu tot felul de arme, care mai de care mai neplăcute.

Al doilea elicopter sosi imediat după ce primul decolase. Cu excepția pilotului şi copilotului, nu

mai erau alte persoane la bord. Încărcătura consta în imensa şi variata cantitate de armament extrem de ofensiv din arsenalul din Florida, despre a cărui dispariție nu se relatase încă în ziare. Membrii echipajului de pe platforma petrolieră priveau sosirea pistolarilor şi a armelor fără prea mare curiozitate. Pentru ei, neobişnuitul era familiar; reprezenta partea bizară, absurdă şi inexplicabilă a vieții lor de zi cu zi. Echipajele de pe platformele petroliere constituiau o rasă aparte, iar oamenii lordului Worth formau o subdiviziune foarte specială a acelei rase.

Lordul Worth îi chemă pe toți laolaltă, le vorbi despre amenințarea ce plana asupra *Seawitch-ului* şi le prezentă măsurile de apărare pe care voia să le ia, măsuri întru totul aprobate de membrii echipajului, care-şi păzeau pielea la fel ca şi alți oameni de pe lumea asta. În încheiere, lordul Worth spuse că ştie că nu era nevoie să le mai amintească faptul că trebuie să păstreze secretul.

Lordul Worth avea perfectă dreptate în această privință. Deşi erau cu toții petrolişti experimentați, aproape că nu exista unul care să nu fi făcut cunoştință cândva cu rigorile legii. Printre ei se aflau şi foşti ocnaşi, precum şi ocnaşi care evadaseră. Unii dintre ei erau stresați când se vorbea despre lege. Şi mai erau alții care-şi încălcaseră cuvântul de onoare dat Nu puteau să existe adăposturi mai sigure pen-

tru aceşti oameni decât *Seawitch* şi motelul particular al lordului Worth, unde stăteau în timpul lor liber. Nici un reprezentant al legii cu mintea sănătoasă nu se putea gândi să pună în discuție respectabilitatea şi integritatea ireproşabilă a unuia dintre cei mai puternici magnați ai petrolului din lume, nemaivorbind de faptul că asta ar implica serioase rezerve la adresa angajaților săi.

Cu alte cuvinte, lordul Worth, cu ajutorul inestimabil al comandorului Larsen, îşi alesese oamenii cu deosebită grijă.

Găzduirea noilor sosiți şi depozitarea armelor nu puneau nici un fel de problemă. Asemeni multor platforme de foraj şi submersibile, *Seawitch* avea două variante de mijloace de cazare şi două cantine, una pentru occidentali, cealaltă pentru orientali: în acel moment, însă, nu era nici un oriental la bord.

Lordul Worth, comandorul Larsen şi Palermo țineau în secret un consiliu de război în salonul mobilat luxos, rezervat proprietarului. Stabiliră împreună planul de bătaie. Căzură de acord asupra faptului că John Cronkite va duce împotriva lor o campanie lipsită de orice subtilitate: violența fățişă era arma lui caracteristică. Dacă reuşeau să descarce pe mal petrolul extras, atunci Cronkite nu mai putea să facă nimic. El nu va încerca să atace şi să scufunde un tanc petrolier încărcat, tot aşa cum nu va încerca

să le distrugă uriaşul tanc plutitor în care depozitau petrolul. Oricare dintre aceste metode ar cauza o pierdere masivă de petrol, comparabilă cu marele dezastru de pe coasta sud-vestică a Angliei, care avusese loc în urmă cu vreo câțiva ani. Era posibil chiar să fie depăşite proporțiile acelui dezastru. Tărăboiul internațional care ar urma ar dezvălui, cu siguranță, şi alte dedesubturi, iar dacă Cronkite ar fi implicat în aşa ceva, atunci el ar implica, fără îndoială, principalele companii petroliere - cărora nu le-ar conveni deloc o asemenea variantă. Şi, inevitabil, s-ar face multe investigații pe tema asta: ecologia şi poluarea se mai aflau încă la ordinea zilei.

Cronkite ar putea să atace conducta de petrol flexibilă care face legătura dintre platformă şi tanc, dar cei trei căzură de acord că problema s-ar putea rezolva uşor. După ce Conde şi *Roamer* sosiră, iar încărcătura acestuia fu îmbarcată, *Roamer* avea să patruleze continuu, zi şi noapte, între platformă şi tanc. *Seawitch* era bine echipată cu aparate cu senzori, nemaiamintind de cele care controlau elasticitatea cablurilor de la ancore. O stație de radiolocație cu scanner era în funcțiune constantă în vârful utilajului, iar aparate sonar erau ataşate de fiecare dintre cei trei stâlpi de sprijin la o adâncime de circa douăzeci de picioare. Stația de sonar putea să detecteze orice apropiere ostilă în aer sau pe apă, iar tunurile

de apărare antiaeriană cu țintă dublă, instalate la bord, puteau intra în acțiune. În cazul unui atac subacvatic, foarte improbabil de altfel, sonarul ar localiza sursa, iar o bombă de adâncime plasată corespunzător ar anihila-o, din *Roamer.*

Desigur, lordul Worth nu ştia că, exact în acel moment, o altă ambarcațiune se îndrepta cu viteză maximă spre Cronkite, aflat pe *Questar.* Era vorba despre un vas standard, bine conceput, în care apa circula printr-un tub situat sub corpul navei, ieşind apoi sub presiune pe partea din spate. Nu avea elice, întrucât ambarcațiunea fusese proiectată în primul rând să lucreze în apropiere de țărm sau în mlaştini, acolo unde exista întotdeauna pericolul ca elicea să se blocheze. Singura diferență dintre acest vas - *Starlight* - şi celelalte consta în dotare, el dispunând de un set de baterii acide din plumb care puteau să fie încărcate electric Un sonar subacvatic putea să detecteze şi să calculeze exact poziția motoarelor unei nave şi vibrațiile elicei: în principiu însă, era neputincios în cazul încărcării electrice.

Lordul Worth şi ceilalți luară în considerare posibilitatea unui atac direct asupra lui *Seawitch.* Datorită înaltului grad de compartimentare şi extraordinarei flotabilități, numai o bombă atomică era capabilă să lichideze ceva de mărimea unui teren de fotbal. Cu siguranță că nici o armă convențională nu

putea să facă aşa ceva. Atacul, când se va produce, va fi localizat. Instalația de foraj era un obiectiv primordial, dar nimeni nu-şi putea închipui cum s-ar putea apropia de ea Cronkite, fără să fie văzut. De un lucru era sigur lordul Worth: când atacul se va produce, acesta va fi îndreptat asupra lui *Seawitch.*

Următoarea jumătate de oră avea să dovedească, pentru a doua oară, cât de mult se înşela lordul Worth.

Primele indicii ale dezastrului apărură când lordul Worth urmărea cu privirea cum vasul *Torbello*, încărcat la maximum, dispărea la orizont, în partea nordică; *Crusader,* după câte ştia, trebuia să-şi facă apariția în acea după-amiază târziu. Larsen, cu fața congestionată de furie, îi înmână în linişte lordului Worth un mesaj abia primit prin radio. Lordul Worth îl citi, iar limbajul pe care-l folosi după aceea l-ar fi exclus definitiv din Camera Lorzilor. Mesajul anunța, într-o manieră teribil de necruțătoare, sfârşitul tragic al lui *Crusader* la Galveston.

Amândoi se duseră repede în camera de radioemisie. Larsen îl contactă pe comandantul lui *Jupiter,* cel de-al treilea tanc petrolier al lor care în acel moment descărca într-un port obscur din Louisiana, îi povesti despre soarta nefericită a lui

Crusader şi-l avertiză ca toți membrii echipajului să fie foarte precauți până la plecarea din port.

Lordul Worth telefonă personal şefului de poliție din Galveston, spuse cine este şi solicită mai multe detalii despre scufundarea lui *Crusader.* Le primi pe toate în timp util, dar nici unul nu reuşi să-l facă mai fericit. La întâmplare, întrebă dacă în acel moment nu fusese în zonă vreun individ pe nume John Cronkite sau vreun vas aparținând unei persoane cu acest nume. I se răspunse să aştepte puțin ca să verifice la vamă. Două minute mai târziu primi un răspuns afirmativ: într-adevăr fusese un oarecare John Cronkite la bordul unui vas numit *Questar,* ancorat chiar la pupa lui *Crusader.* Nu se ştia dacă proprietarul era sau nu Cronkite. *Questar* pornise în larg cu o jumătate de oră înainte să explodeze *Crusader.*

Lordul Worth ceru pe un ton imperativ să fie capturat şi adus înapoi *Questar* şi să fie arestat Cronkite. Şeful de poliție arătă că legile internaționale interzic capturarea vaselor în largul mărilor, cu excepția situației în care este stare de război, iar în privința lui Cronkite, nu exista nici o dovadă care să ateste că este responsabil de scufundarea lui *Crusader.* Atunci lordul Worth îl întrebă dacă n-ar putea să-i ia urma proprietarului vasului *Questar.* Şeful de poliție promise să facă asta, dar îl preveni

că s-ar putea să dureze cam mult până va afla ceva. Trebuiau consultate multe registre.

În acel moment, submarinul cubanez care înainta cu viteză maximă la suprafață era în apropiere de Key West şi se îndrepta către *Seawitch.* Aproape în acelaşi timp, un distrugător rusesc echipat cu rachete porni din Havana, după toate aparențele în urmărirea submarinului cubanez. Iar la foarte scurt timp după aceea, un alt distrugător porni de la baza sa aflată în Venezuela.

Roamer, vasul de supraveghere al lordului Worth sub comanda lui Conde, parcursese deja jumătate din drumul său.

Starlight, sub comanda lui Easton, tocmai se îndepărta de *Questar,* care era oprit în largul mării. Lucrătorii de pe platformă şterseseră deja numele navei, iar cu ajutorul şabloanelor de carton pictau un nume nou - *Georgia.* Cronkite nu dorea ca vreun vas cu care s-ar putea întâlni în larg să confirme prin radio existența unui cuter numit *Questar.* De la pupă se auzi zgomotul inconfundabil al unui elicopter care porneşte, apoi aparatul se înălță, descrise un cerc şi se îndreptă spre sud-est, nu ca să lanseze vreo bombă, ci pentru a localiza şi transmite prin radio către *Questar* poziția şi traseul lui *Torbello,*

când şi dacă îl va găsi. Câteva minute mai târziu, *Questar* porni din nou la drum, îndreptându-se aproximativ în aceeaşi direcție ca şi elicopterul.

CAPITOLUL 4

Lordul Worth, savurând o ceaşcă de ceai foarte matinală, se afla în salon împreună cu Larsen şi Palermo atunci când radiooperatorul bătu la uşă şi intră, cu un mesaj în mână. Îl dădu lordului Worth şi zise:

– Pentru dumneavoastră, Sir. Dar e codificat într-un fel anume. Aveți o cheie de coduri?

– Nu e nevoie, spuse lordul Worth, zâmbind cu puțină suficiență, primul său zâmbet după o bună bucată de vreme. Eu însumi am inventat codul ăsta, adăugă el, lovindu-şi uşor fruntea. Aici am cheia mea de coduri.

Operatorul plecă. Ceilalți doi îl urmăriră cu un vag presentiment pe lordul Worth decodificând. Presentimentul se transformă într-o uşoară teamă când zâmbetul dispăru de pe fața lordului Worth, iar teama, la rândul ei, dădu naştere la o adâncă încordare, la vederea petelor roşii, de mărimea unui bănuț, care-i apărură acestuia pe fiecare obraz. Lăsă jos mesajul, trase adânc aer în piept, apoi o luă de la capăt; de această dată era mult mai afectat decât atunci când folosise limbajul grosolan cu care întâmpinase veştile referitoare la pierderea lui

Crusader. După câtva timp se opri, nu atât pentru că-l lăsaseră puterile, ci pentru că începuse să-şi piardă răsuflarea.

Larsen era prea inteligent ca să-l întrebe pe lordul Worth dacă se întâmplase ceva rău. În schimb, zise pe un ton liniştit:

– E de presupus că o să ne spuneți, lord Worth?
Lordul Worth făcu un efort să-şi vină în fire şi spuse;

– Se pare că Cor… - începu el, dar se întrerupse şi se corectă: una dintre numeroasele sale axiome era că nu trebuie să ştie dreapta ce face stânga. Am fost informat - fapt cât se poate de sigur, după toate aparențele - că două țări, ostile nouă, se pregătesc să folosească forța navală împotriva noastră. Se pare că una dintre ele e deja pregătită. Un distrugător tocmai a plecat de la baza lui din Venezuela şi se îndreaptă cu viteza maximă în direcția noastră.

– N-ar îndrăzni ei aşa ceva, zise Palermo.

– Când oamenii sunt ahtiați după bani şi după putere, nimic nu le stă în cale.

Se părea că lordul Worth nu-şi închipuia niciodată că modul în care îi aprecia pe ceilalți i se potrivea perfect şi lui.

– Care-i cealaltă putere? întrebă Larsen.

– Uniunea Sovietică.

– Chiar aşa? făcu Larsen, deloc impresionat de ceea ce auzise. Nu prea-mi place cum sună chestia asta.

– Am putea totuşi să ne descurcăm, spuse lordul Worth, recăpătându-şi calmul.

Apoi luă o agendă cu numere de telefon, o consultă şi adăugă:

– Cred că trebuie să vorbesc cu Washingtonul.

În timp ce se pregătea să ridice receptorul, sună telefonul. Ridică receptorul din furcă şi, în acelaşi timp, apăsă pe un buton ca să facă legătura. Apoi zise scurt:

– Worth.

O voce vagă, imaterială, se auzi în receptor:

– Ştiți cine sunt eu?

Imaterială sau nu, Worth ştia a cui era vocea. A lui Corral.

– Da.

– Mi-am verificat cunoştințele, Sir. Mă tem că presupunerile noastre au fost cât se poate de exacte. Atât X, cât şi Y sunt doritoare să se angajeze într-un sprijin naval.

– Ştiu. Una dintre ele a şi pornit şi se pare că se îndreaptă cu viteză maximă în direcția noastră.

– Care din ele?

– Cea dinspre sud. Ştii ceva despre vreun potențial atac aerian?

– N-am auzit de aşa ceva, Sir. Dar nu trebuie să vă spun că o asemenea posibilitate nu e exclusă.

– Să mă ții la curent când mai afli veşti bune.

– Fireşte. La revedere, Sir.

Lordul Worth puse receptorul în furcă, apoi îl ridică din nou.

– Vreau un număr de la Washington.

– Puteți să aşteptați o clipă, Sir?

– De ce?

– A sosit un alt mesaj codificat. Pare să fie acelaşi cod ca şi la ultimul, Sir.

– Nu m-aş mira, făcu lordul Worth pe un ton sumbru. Adu-mi-l cât poți veni de repede.

Închise telefonul şi apoi apăsă pe un buton de pe micul suport aflat în fața lui, ridicând iar receptorul.

– Chambers?

Chambers era cel mai vechi pilot al său.

– Sir?

– Ai făcut plinul la elicopter?

– Sunt gata de plecare când spuneți dumneavoastră, Sir.

– S-ar putea să fie dintr-un moment într-altul. Să stai lângă telefon. Apoi puse receptorul în furcă.

Larsen zise:

– Credeți c-o să puteți atrage Washingtonul de partea dumneavoastră, Sir?

– Am o presimțire ciudată că aşa va fi. Dar cred că va trebui să merg până acolo. Sunt lucruri pe care nu le poți rezolva la telefon. Depinde de conținutul mesajului ăstuia.

– Dacă mergeți, vreți să fac ceva în absența dumneavoastră?

– În după-amiaza asta la bordul lui *Roamer* vor sosi tunuri de apărare antiaeriană cu țintă dublă. Fixează-le bine pe platformă.

– Orientate spre nord, sud, est dar nu şi spre vest?

– Cum vrei dumneata.

– Nu vrem să facem găuri de aerisire în propriul dumneavoastră tanc petrolier.

– Nu-ți fă griji. Or să fie şi câteva mine. Trei bucăți la jumătatea fiecărei distanțe dintre două picioare de sprijin.

– O explozie subacvatică a vreunei mine n-ar distruge picioarele?

– Nu cred. O să vedem, nu-i aşa? Să ții legătura la fiecare jumătate de oră atât cu *Torbello,* cât şi cu *Jupiter.* Stațiile de detectare radar şi sonar să funcționeze în permanență. Să fii mereu vigilent. Ce dracu', domnule comandor, doar n-o să te învăț eu ce să faci, zise el, apoi scrise nişte cifre pe o foaie de hârtie. Dacă va trebui într-adevăr să plec, sună la nu-

mărul ăsta din Washington. Spune-le că sosesc. Peste vreo cinci ore.

– Ăsta e Departamentul de Stat?

– Da. Spune-le ca măcar subsecretarul să fie acolo. Aminteşte-i, cu tact, de o contribuție la viitoarea campanie. Apoi ia legătura cu pilotul meu, Dawson. Spune-i să fie pregătit cu un plan de zbor corespunzător pentru Washington.

Radiooperatorul bătu la uşă, intră, îi dădu un mesaj lordului Worth şi plecă. Lordul Worth, acum cu mâinile sigure şi fața netulburată, decodă mesajul, întinse mâna după telefon şi-i ordonă lui Chambers să se ducă la elicopter imediat.

Le spuse celor doi:

– Un submarin cubanez de fabricație rusească a plecat din Havana. E urmat de un distrugător rusesc cu rachete teleghidate. Ambele vin încoace.

– O vizită la Departamentul de Stat sau la Pentagon ar fi cât se poate de indicată, zise Larsen. Nu prea putem rezista rachetelor teleghidate. S-ar părea că e ceva activitate prin partea locului: în total sunt cinci vase care se îndreaptă ca nişte săgeți spre noi.

Larsen ar fi fost şi mai îngrijorat dacă ar fi ştiut că numărul vaselor era şapte, nu cinci: dar atunci Larsen n-avea de unde să ştie că *Questar* şi *Starlight* se îndreptau tot către ei.

Lordul Worth se ridică.

– Ei bine, vezi ce faci. Mă întorc diseară, nu ştiu la ce oră. Ținem legătura prin radio.

Lordul Worth avea să facă patru drumuri pe calea aerului în acea zi: cu elicopterul până pe continent, cu Boeing-ul său particular până la Washington, zborul de întoarcere până în Florida şi ultimul drum, cu elicopterul până la *Seawitch.* În timpul fiecărui drum urma să se întâmple ceva foarte neplăcut - adică foarte neplăcut pentru lordul Worth. Din fericire, acesta nu era binecuvântat cu aşa-zisa a doua natură a scoțienilor - aceea de a prevedea viitorul.

Prima neplăcere s-a produs când lordul Worth era în drum spre continent. Un autocamion mare s-a oprit la uşa din față a vilei lordului Worth, transportând cinci bărbați înalți, care cu greu ar fi putut să fie identificați mai târziu, deoarece toți Cinci purtau nişte ciorapi traşi pe față în chip de măşti. Unul dintre ei ducea un colac mare de frânghie, iar altul un sul de bandă adezivă. Fiecare avea câte o puşcă.

Mac Pherson, grădinarul şef, îşi făcea rondul obişnuit de dimineață, înainte să se apuce de treabă, ca să vadă ce stricăciuni suferiseră plantele noaptea trecută, când indivizii tocmai săreau din camion. Chiar dacă şocul nu i-ar fi paralizat coardele vocale, tot nu ar fi avut ce face. În numai un minut, legat fedeleş din cap până-n picioare şi cu buzele lipite cu

bandă adezivă, fusese aruncat grămadă, fără jenă, într-un tufiş.

Conducătorul grupului, un tip pe nume Durand, apăsă pe butonul soneriei de la uşa din faţă. Durand, un individ care avea o slăbiciune deosebită pentru spargerea băncilor şi care fusese condamnat de trei ori pentru asta, era prin definiţie un om cu o reputaţie dubioasă, reputaţie confirmată de faptul că lucra de mult timp pentru Cronkite, fiindu-i şi prieten. După o jumătate de minut sună iar. Curând după aceea, în pragul uşii apăru Jenkins, înfăşurat într-un halat, cu părul ciufulit, frecându-şi ochii ca să-şi alunge somnul - era totuşi o oră foarte matinală. Ochii îi ieşiră din orbite când văzu pistolul din mâna lui Durand.

Durand înşurubă un cilindru pe ţeava pistolului. Ca orice împătimit al televizorului, Jenkins era în stare să recunoască un amortizor.

– Ştii ce e ăsta?

Jenkins, treaz de-a binelea, dădu uşor din cap în semn afirmativ.

– Nu vrem să facem rău nimănui din casa asta. În special dumitale, nu ţi se va întâmpla nimic rău dacă faci ce ţi se spune. Să faci ce ţi se spune nu înseamnă să spui minciuni. Ai înţeles?

Jenkins înţelese.

– Cât personal aveţi aici?

În vocea lui Jenkins se simți un tremur uşor.

– Păi, sunt eu - eu sunt majordomul…

Durand era răbdător.

– Pe dumneata te vedem.

– Doi lachei, un şofer, un radiooperator, o secretară, un bucătar şi două menajere… Mai e şi o spălătoreasă, dar nu vine până la opt.

– Leagă-l şi pune-i banda adezivă, zise Durand; buzele lui Jenkins fură lipite. Regret chestia asta, dar oamenii se poartă prosteşte uneori. Condu-ne în cele opt dormitoare.

Jenkins îi conduse fără tragere de inimă. Zece minute mai târziu, toți cei opt membri ai personalului fură legați fedeleş şi reduşi la tăcere.

Durand spuse:

– Şi acum, cele două domnişoare.

Jenkins îi conduse până la o uşă. Durand îşi alese trei din oamenii lui şi zise calm:

– Majordomul o să vă ducă la cealaltă fată. Verificați ce împachetează şi mai ales poşeta.

Durand, urmat de omul său, intră în cameră, cu pistolul ascuns în toc ca să nu creeze prea multă panică. În pat se afla cineva, fără nici o îndoială, deşi tot ce se vedea era o claie de păr negru pe pernă. Durand spuse cu o voce plăcută:

– Cred c-ar fi mai bine să te scoli, coniță.

În mod normal, Durand nu prea făcea excese de politețe, dar nu voia să asiste la o criză de isterie.

Nu avu loc nici o criză de isterie. Marina se răsuci în pat şi se uită la el cu ochii somnoroşi. Starea de somnolență nu dură prea multă vreme. Ochii se deschiseră larg, fie de frică, fie din cauza şocului, apoi reveniră la normal. Întinse mâna după o rochie, o aranjă strategic pe cuvertură, iar după aceea se sculă brusc în capul oaselor, înfăşurându-se cu rochia.

– Cine sunteți şi ce vreți?

Vocea ei nu era atât de fermă pe cât şi-ar fi dorit-o.

– Ei bine, ce-o mai fi şi asta? zise Durand pe un ton admirativ. Ai crede că s-a obişnuit să fie răpită în fiecare dimineață.

– Asta e o răpire?

– Mă tem că da, spuse Durand cât se poate de împăciuitor.

– Unde mă duceți?

– În vacanță. O mică insulă la soare, zâmbi Durand. Dar n-o să ai nevoie de costum de baie. Te rog să te scoli şi să te îmbraci.

– Şi dacă refuz?

– O să te îmbrăcăm noi.

– N-am de gând să mă îmbrac dacă voi doi vă uitați la mine.

Durand zise pe un ton liniştitor:

– Prietenul meu o să iasă pe coridor. Eu o să intru în baia de acolo şi o să las uşa crăpată nu ca să mă uit la dumneata, ci ca să mă uit la fereastră, să mă asigur că n-o să fugi pe acolo. Strigă-mă când eşti gata şi grăbeşte-te.

Ea se grăbi. Îl strigă după trei minute. Avea o bluză albastră, pantaloni marinăreşti albaştri şi părul pieptănat. Durand dădu din cap aprobator.

– Fă-ți şi o valijoară. Pentru câteva zile.

O urmări cu privirea în timp ce ea îşi făcea bagajul. Trase fermoarul valizei şi îşi luă poşeta.

– Sunt gata.

El îi luă poşeta din mână, o desfăcu şi răsturnă conținutul pe pat. Din harababura de pe pat, luă un mic pistol, cu minerul de sidef, pe care-l strecură în buzunar.

– Hai să punem totul la loc în poşetă, vrei?

Marina se conformă. Fața ei avea o paloare cadaverică. O scenă întrucâtva asemănătoare tocmai avusese loc în dormitorul Melindei.

Douăzeci şi cinci de minute trecuseră de la sosirea lui Durand şi a oamenilor lui până la plecarea lor însoțiți de cele două fete. Nimeni nu fusese lovit, decât poate în amorul propriu, iar Durand şi oamenii săi fuseseră atât de grijulii încât îl aşezară pe Jenkins într-un fotoliu confortabil în holul din față.

Jenkins, aşa cum era legat fedeleş din cap până-n picioare, nu aprecie această amabilitate pe cât s-ar fi cuvenit.

Cam la zece minute după plecarea lor, elicopterul lordului Worth ateriză lângă Boeing-ul său, pe aeroportul oraşului. Nu fură necesare formalități vamale sau de altă natură. Lordul Worth spusese pe şleau, cu câțiva ani în urmă, că nu prea îl interesează asemenea lucruri, iar când lordul Worth spune lucrurilor pe nume, atunci totul rămâne aşa cum zice el.

În timpul celui de-al doilea drum al său se întâmplă al doilea incident neplăcut Din fericire pentru el, nici de această dată lordul Worth nu ştiu ce se întâmplă.

Elicopterul lui *Questar* (acum al *Georgiei*) îl reperase pe *Torbello.* Pilotul raportă că văzuse vasul cu două minute în urmă şi-i stabili cele două coordonate, latitudinea şi longitudinea, cât putu de bine. Şi mai important era faptul că-i stabilise direcția la 315°, ceea ce ar fi însemnat, de fapt, o ciocnire cu *Georgia.* Cele două nave se aflau la o distanță de aproximativ patruzeci şi cinci de mile una de cealaltă. Cronkite îşi felicită pilotul şi-i ceru să se întoarcă la *Georgia.*

Pe puntea *Georgiei,* Cronkite şi Mulhooney se uitau cu satisfacţie unul la celălalt. Între planificare şi executare există adesea o prăpastie de necuprins. Totuşi, în acest caz, totul părea să se desfăşoare conform planului.

Cronkite îi spuse lui Mulhooney:

– Cred c-a sosit vremea să mă îmbrac în haine mai respectabile. Şi nu uita să-ţi pudrezi nasul.

Mulhooney zâmbi şi părăsi puntea. Cronkite se opri numai ca să dea câteva instrucţiuni cârmaciului, apoi părăsi şi el puntea.

Peste mai puţin de o oră, *Torbello* se profila semeţ la orizont. *Georgia* se îndreptă spre el, apoi, la o distanţă de circa trei mile, îşi modifică direcţia spre dreapta, cronometră cum nu se putea mai bine executarea la timp a acestei acţiuni şi făcu un mare ocol ca să se întoarcă în port. Două minute mai târziu, *Georgia* se afla pe o direcţie paralelă cu *Torbello,* alături de portul bază - platforma unui tanc se întinde mult spre pupa - mergând cu aceeaşi viteză şi la o distanţă ce nu depăşea treizeci de yarzi. Cronkite se deplasă pe aripa punţii *Georgiei* şi vorbi la radioamplificator: - Aici paza de coastă. Vă rog să vă opriţi. E o rugăminte, nu un ordin. Cred că vasul dumneavoastră se află în mare pericol. Cu permisiunea dumneavoastră, vă rog, aş vrea să vin cu o echipă de specialişti la bordul dumneavoastră. Dacă

vă gândiți la siguranța echipajului şi a vasului dumneavoastră, în nici un caz să nu întrerupeți legăturile radio. Căpitanul Thompson, un marinar onest, fără nici un fel de înclinații criminale, vorbi şi el la radio-amplificator:

– Ce s-a întâmplat? De ce e necesar să oprim şi să veniți la bordul nostru?

– Nu vă faceți probleme. E spre binele dumneavoastră. Credeți-mă, aş vrea să mă aflu la cel puțin cinci mile distanță de dumneavoastră. *Trebuie.* Aş vrea să vin la bord cu locotenentul meu şi să vă explic confidențial. Nu uitați ce s-a întâmplat cu navasoră, *Crusader,* în portul din Galveston noaptea trecută.

Evident, căpitanul Thompson nu uitase; de asemenea, nici măcar nu-i trecea prin minte că Cronkite era răspunzător pentru ceea ce se întâmplase celeilalte nave: ca dovadă, de pe punte se auzi un semnal sonor. Trei minute mai târziu, *Torbello* se opri în larg. *Georgia* se apropie de *Torbello* până când mijlocul acesteia ajunse exact în capul tancului petrolier. În acesta situație era posibil să păşeşti de pe puntea *Georgiei* chiar pe puntea tancului încărcat la maximum, ceea ce şi făcură, de altfel, Cronkite şi Mulhooney. Se opriră acolo până când se asigurară că *Georgia* era bine legată de tanc, atât la prova, cât

şi la pupa, după care aruncară pe punte o mulțime de scări din frânghie.

Ambii erau de nerecunoscut. Cronkite avea o barbă neagră, stufoasă, splendidă, o mustață foarte îngrijită şi ochelari fumurii, şi cu uniforma şi şapca sa, amândouă impecabile, arăta ca un căpitan al pazei de coastă, ceea ce nu era cazul. Mulhooney era deghizat în mod similar.

Numai căpitanul Thompson şi un cârmaci inactiv stăteau pe punte. Cronkite dădu mâna cu căpitanul.

– Bună dimineața. Îmi pare rău că vă deranjez în exercițiul funcțiunii, dar poate o să vă bucurați că v-am oprit. Mai întâi de toate, unde aveți camera de radioemisie?

Căpitanul Thompson făcu semn cu capul spre o uşă aflată în spatele punții.

Cronkite continuă:

– Aş vrea ca locotenentul meu să verifice legăturile radio. E urgent.

Căpitanul Thompson dădu iar din cap, dar de data aceasta era clar că nu se simte în largul lui. Cronkite se uită la Mulhooney.

– Du-te şi verifică, Dixon!

Mulhooney intră în camera de radioemisie, închizând uşa după el. Radiooperatorul se uită pe

deasupra aparatului de emisie-recepție cu un aer surprins.

– Regret că deranjez, răsună vocea lui Mulhooney, pe un ton aproape cordial, o caracteristică remarcabilă la un om total lipsit de cordialitate. Fac parte din paza de coastă. Am venit la bordul cuterului de-acolo. Căpitanul ți-a spus să menții legăturile radio?

– Chiar asta şi fac.

– Ai mai luat legătura prin radio cu *Seawitch* de la plecare?

– Doar din jumătate în jumătate de oră, aşa cum am stabilit.

– Au confirmat mesajele? Am motivele mele să întreb. Mulhooney îşi repetă cu grijă în minte care erau motivele.

– Nu, au spus doar că totul e în ordine.

– Care e frecvența radio? Radiooperatorul arătă spre consolă.

– O aveți acolo.

Mulhooney dădu din cap aprobator şi merse, ca din întâmplare, în spatele operatorului. Ca să se asigure că operatorul nu va mai lua legătura prin radio, Mulhooney îl lovi în ceafă cu minerul pistolului. Apoi se întoarse pe punte, unde-l găsi pe căpitanul Thompson într-o accentuată şi explicabilă sta-

re de îngrijorare. Căpitanul Thompson, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, zise:

– Ceea ce-mi spui dumneata mie de fapt e că *Torbello* este o bombă plutitoare cu acțiune întârziată.

– O bombă, asta e sigur. Poate chiar mai multe bombe. Nu e numai posibil, ci aproape sigur. Sursele noastre de informare - regret, nu-mi pot îngădui să le divulg numele - sunt cât se poate de serioase.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nimeni n-ar fi atât de nebun încât să provoace în Golf o scurgere de petrol de asemenea proporții. Cronkite zise:

– E presupunerea dumitale, nu a mea, că avem de-a face cu nişte minți nebune. Cine altcineva decât un nebun ar fi pus în pericol oraşul Galveston, aruncând în aer celălalt tanc petrolier?

Căpitanul nu răspunse, ci medită posomorât. Cronkite continuă:

– Oricum, intenționez - evident, cu consimțământul dumitale - să caut cu cea mai mare atenție în hala motoarelor, în nava-bază şi în toate spațiile de depozitare ale navei. Având în vedere calificarea echipei mele de cercetare, nu cred că va dura mai mult de o jumătate de oră.

– Ce fel de bombă cu acțiune întârziată crezi c-ar putea fi?

– Nu cred că e deloc vorba de o bombă - sau bombe - cu acțiune întârziată. Cred că detonatorul - sau detonatoarele - va fi un fel de aparat activat prin radio care poate să fie declanşat de pe orice vas, avion sau elicopter aflat în apropiere. Dar nu cred că va exploda până când nu ajungeți pe coasta americană.

– De ce?

– Atunci va fi poluarea maximă de-a lungul țărmului. Toată țara va protesta împotriva lordului Worth şi a măsurilor de siguranță de la bordul tancurilor sale cam uzate - dacă-mi dai voie să zic aşa -, ceea ce va duce probabil la scoaterea din funcțiune a lui *Seawitch* sau la capturarea oricărui tanc al lordului Worth care ar intra în apele teritoriale americane.

Pe lângă numeroasele sale calități binecunoscute, Cronkite era şi un mincinos fără pereche. Apoi spuse:

– Pot să-mi chem oamenii?

Căpitanul Thompson încuviință din cap, fără vreun entuziasm vizibil.

Cronkite apucă porta vocea şi le dădu ordin oamenilor lui să vină la bord. Sosiră imediat paisprezece dintre ei, toți purtând pe față ciorapi în chip de măşti, toți având pistoale automate. Căpitanul Thompson se holbă la ei stupefiat, apoi se întoarse şi privi şi mai uimit la Cronkite şi Mulhooney, care-şi

îndreptaseră amândoi pistoalele spre el. Probabil că Cronkite părea satisfăcut, poate chiar triumfător, dar machiajul de pe fața lui era atât de abundent încât ar fi fost imposibil de afirmat una sau alta.

Căpitanul Thompson, a cărui stupefacție începea să se transforme într-o uşoară nervozitate, zise:

– Ce dracu se întâmplă?

– Vezi foarte bine ce se întâmplă. Atac banditesc. E un mod foarte obişnuit de a-ți petrece timpul liber în ziua de azi. Sunt de acord că până acum nimeni n-a mai atacat un tanc petrolier, dar toate au un început. Pe de altă parte, nu e ceva întru totul nou. E tot un fel de piraterie pe mare. Se practică de mii de ani chestia asta. Să nu încerci să faci ceva nesăbuit, căpitane, şi, te rog, nici să nu încerci să faci pe eroul. Dacă o să vă purtați cu toții aşa cum trebuie, n-o să vi se întâmple nimic rău. Oricum, ce-ați putea face sub amenințarea a paisprezece puşti mitralieră?

În mai puțin de cinci minute, toți membrii echipajului de la vlădică până la opincă, cu o singură excepție, fură înghesuiți la popotă sub pază înarmată. Nimeni nici măcar nu se gândi să opună rezistență. Excepția era maşinistul de serviciu din hala motoarelor, un individ cu o înfățişare nefericită. Există foarte puțini oameni care nu par nefericiți

când au ațintită asupra lor țeava unui Schmeisser, aflat la o distanță de cinci picioare.

Cronkite era pe punte, dându-i lui Mulhooney ultimele instrucțiuni.

– Continuă să trimiți mesajele de rutină către *Seawitch*, din jumătate în jumătate de oră. Apoi peste două-trei ore, raportează o uşoară avarie - o țeavă de combustibil spartă sau cam aşa ceva - suficient ca *Torbello* să rămână imobilizat timp de câteva ore. Trebuie să ajungi la Galveston în noaptea asta, iar eu am nevoie de timp şi spațiu ca să mă mişc. Mai bine zis, *tu* ai nevoie de timp şi spațiu ca să te mişti. Când se lasă întunericul să stingi toate farurile de navigație, ai înțeles? *Toate* farurile. Să nu-l subestimăm pe lordul Worth.

Cronkite vorbea cu un fel de amărăciune neobişnuită, aducându-şi aminte, fără îndoială, de ziua în care lordul Worth îl adusese în fața completului de judecată. Apoi continuă:

– E un om extrem de puternic şi se prea poate să trimită în recunoaştere ceva pe apă sau în aer ca să-şi caute petrolierul lipsă.

Cronkite se întoarse la bordul *Georgiei*, îşi schimbă hainele şi se puse pe treabă. Mulhooney se puse şi el pe treabă, dar modifică direcția de mers spre port cu nouăzeci de grade, astfel încât se îndrepta spre sud-vest în loc de nord-vest. În prima

jumătate de oră, el trimise mesajul de rutină celor de pe *Seawitch.*

Cronkite aşteptă ca *Starlight* să-l ajungă din urmă, iar apoi, ambele vase porniră împreună în direcția sud-est până când ajunseră la circa treizeci şi cinci de mile marine de *Seawitch*, în siguranță la orizont şi în afara zonei de acțiune a sistemelor de detectare radar şi sonar ale acestora. Opriră motoarele şi începură să aştepte.

Boeing-ul uriaş străbătuse aproape jumătatea distanței dintre Florida şi Washington. Lordul Worth, instalat în cabina sa luxoasă aflată în imediată apropiere de bord, recupera timpul pierdut în noaptea precedentă şi, din fericire, neştiind că asupra lui sunt ațintite săgeți din toate părțile, dormea dus.

Mitchell se trezise neobişnuit de târziu în dimineața aceea, dar poate că nu era surprinzător. Îşi făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă, în timp ce trecea cafeaua prin filtru, tot timpul apăsat de un sentiment ciudat şi neobişnuit. Se plimbă nervos prin bucătărie, bându-şi cafeaua, după care se hotărî brusc să încerce să se liniştească. Ridică receptorul şi formă numărul de la vila lordului Worth. Telefonul sună, şi iar sună. Mitchell puse receptorul în furcă,

apoi încercă din nou, dar obținu acelaşi rezultat îşi termină de băut cafeaua, se duse vizavi, acasă la Roomer, şi intră cu cheia sa personală. Merse în dormitor, unde-l găsi pe Roomer încă dormind. Îl trezi. Roomer îl privi cu dezaprobare.

– Ce-i cu tine de mă scoli la miezul nopții?

– Nu e miezul nopții, răspunse Mitchell trăgând draperiile, astfel încât lumina strălucitoare a soarelui de vară să inunde încăperea. E miezul zilei, după cum vei putea să constați tu însuți când vei deschide ochii.

– Atunci ți-a luat casa foc sau s-a întâmplat altceva de genul ăsta?

– Aş fi vrut să se întâmple o chestie atât de banală. Sunt îngrijorat, John. M-am trezit cu o idee fixă care nu-mi dă pace deloc. Cu cinci minute în urmă am telefonat acasă la lordul Worth. Am încercat de două ori. Nu mi-a răspuns nimeni.

Trebuiau să fie cel puțin opt-zece oameni în casa aia, dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Şi ce naiba crezi că…

– Tu eşti cel cu intuiția. Pregăteşte-te. Eu mă duc să fac nişte cafea.

Cu mult timp înainte să fie gata cafeaua, de fapt peste mai puțin de nouăzeci de secunde, Roomer era în bucătărie. Nu-şi făcuse duş şi nici nu se bărbi-

erise, dar avusese timp să-şi pieptene părul. Arăta la fel cum se simțea inexpresivul Mitchell.

– Lasă baltă cafeaua.

Roomer se uită la el cu o expresie aproape sălbatică pe chip, dar Mitchell ştia că nu-i era adresată lui. Apoi Roomer continuă:

– Hai să mergem repede la vilă.

Se urcară în maşina lui Roomer, care era mai aproape. Mitchell zise:

– Dumnezeule mare, suntem întruchiparea deşteptăciunii. Loveşte-ne în cap foarte des şi apoi poate - spun doar poate - vom începe să vedem lucrurile care sar în ochi. Dar noi suntem mult prea deştepți ca să vedem ce sare în ochi, nu-i aşa?

Se aşeză confortabil pe locul său în timp ce Roomer cotea pe o turnantă fără vizibilitate, iar cauciucurile scoteau un sunet strident. Mitchell continuă:

– Uşurel băiete, uşurel. Acum e prea târziu să conduci mâncând pământul.

Roomer încetini, cu un efort de voință conştient vizibil. Apoi spuse:

– Da, noi suntem cei deştepți. Lordul Worth ne-a oferit ca scuză pentru acțiunile sale amenințarea că fetele vor fi răpite. Tu i-ai spus să ofere ca scuză pentru prezența noastră acolo, azi-noapte, amenințarea că fetele vor fi răpite. Şi nici măcar nu ne-a tre-

cut prin minte că răpirea lor e nu numai logică, dar şi inevitabilă. Lordul Worth n-a exagerat cu nimic - are duşmani, duşmani de temut care sunt pe urmele sale, orice s-ar întâmpla. Două atuuri - şi ce atuuri! Toți aşii din pachet. Acum a rămas neputincios. Pretinde că e cât se poate de indulgent față de fetele lui. Va plăti cu jumătate din averea lui ca să le elibereze. Numai jumătate. Cealaltă jumătate o va folosi ca să-i urmărească pe răpitori până când vor fi prinşi sau omorâți. Banii pot să cumpere orice pe lumea asta, iar bătrânul *are* toți banii din lume.

Acum Mitchell părea relaxat, liniştit, chiar calm. Zise:

– Dar noi să ajungem mai întâi la el, nu-i aşa, John? Roomer se mişca nervos pe scaun când cotiră pe aleea ce ducea la vilă. Spuse:

– Sunt tot atât de nebun ca şi tine. Dar nu-mi place când începi să vorbeşti aşa. Ştii asta.

– N-am făcut altceva decât să-mi exprim o intenție sau măcar o speranță, zâmbi Mitchell. Să vedem.

Roomer opri maşina într-un mod care nu făcu prea mult bine nisipului greblat cu maximă atenție din fața vilei lordului Worth. Primul lucru care-i sări în ochi lui Mitchell pe când ieşea din maşină fu o mişcare ciudată într-un tufiş de pe marginea aleii. Îşi scoase pistolul şi se duse să vadă despre ce era

vorba, apoi puse pistolul deoparte, desfăcu briceagul şi tăie frânghia cu care era legat Mac Pherson. Grădinarul şef nici măcar după patruzeci de ani petrecuți în Florida nu-şi pierduse accentul scoțian foarte pronunțat, accent ce tindea să devină şi mai puternic pe măsura creşterii stresului la care era supus. Banda adezivă o dată dezlipită, cei doi constatară că limbajul său era cu totul indescifrabil - ceea ce, având în vedere ce încerca el să spună, după toate aparențele, aşa şi părea să fie.

Intrară pe uşa din față. Jenkins, care aparent stătea confortabil într-un fotoliu, îi salută cu o privire fixă, întristată. Privirea fixă nu era câtuşi de puțin îndreptată spre ei. El arăta jalnic, dar îşi mai reveni în fire când Mitchell, cu iuțeală, îi dezlipi banda adezivă de pe buze fără să țină seama prea mult de durerea fizică şi starea lui de spirit Majordomul respiră adânc şi se pregăti neîndoielnic să găsească o formă de protest, dar Mitchell i-o reteză scurt înainte ca acesta să spună ceva.

– Unde doarme Jim? Jim era radiooperatorul.

Jenkins se holbă la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Oare aceasta era o modalitate de a saluta pe cineva care se zbătuse, practic, între viață şi moarte? Unde erau, oare, compătimirea, regretul, întrebările neliniştite? Mitchell îşi puse mâinile pe umerii lui şi-l scutură violent:

– Eşti surd? Unde-i camera lui Jim?

Jenkins se uită la faţa aceea aspră, aflată la distanţă de o palmă de a lui şi se hotărî să nu protesteze.

– În spate, etajul întâi, prima pe dreapta.

Mitchell plecă. Aşa procedă şi Roomer după una-două secunde. Jenkins îl strigă cu o voce plângăreaţă:

– Doar n-o să mă lăsaţi şi dumneavoastră aici, domnule Roomer, nu-i aşa?

Roomer se întoarse şi-i spuse împăciuitor:

– Mă duc la bucătărie să fac rost de un cuţit ascuţit pentru tăierea cărnii. Domnul Mitchell a luat cu el singurul cuţit pe care-l aveam.

Jim Robertson era un tânăr cu tenul fraged, abia ieşit de pe băncile colegiului, unde se calificase ca electrician. Nu se grăbea deloc să-şi continue studiile. Se aşeză pe pat masându-şi încheieturile mâinilor acum dezlegate, înfiorându-se uşor pe măsură ce sângele începea să-i circule în vene aşa cum trebuie. Oamenii lui Durand fuseseră cam entuziaşti când îl legaseră.

Mitchell zise:

– Cum te simţi?

– Prost.

– N-ar trebui să mă mir. Eşti în stare să manevrezi instalaţia radio?

– Sunt în stare să fac orice, dacă asta înseamnă să pun mâna pe ticăloşii ăia.

– Asta-i foarte bine. Te-ai uitat bine la răpitori?

– Aş putea să vă fac o descriere generală - aici se opri şi se uită fix la Mitchell. Răpitori?

– Se pare că fiicele lordului Worth au fost răpite.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă radiooperatorul, care începu să-şi dea seama ce se întâmplase. Vor plăti scump toate astea.

– Îți dai seama ce furie va provoca vestea? Ştii unde e camera Marinei?

– Am să vă arăt.

Camera ei trăda toate semnele unei plecări grăbite şi nepremeditate. Uşile dulapului erau deschise, sertarele la fel, iar câteva haine împrăştiate zăceau pe duşumea. Pe Mitchell nu-l interesau toate astea. Căută grăbit prin sertarele mesei de la capul patului şi peste câteva secunde găsi ceea ce sperase să găsească - un paşaport american. Îl deschise şi constată că era valabil. Văzu că ea minţise în privinţa vârstei - avea cu doi ani mai mult decât pretindea -, puse la loc paşaportul şi se întoarse în grabă în camera de radioemisie împreună cu Robertson, care descuie uşa ca să-l lase să intre. Robertson îl privi întrebător pe Mitchell.

– Caută-l pe şeful poliției locale. Îl cheamă McGarrity. Nu vreau pe altcineva. Spune că vor-

beşti din partea lordului Worth. Asta va face minuni. Apoi vorbesc eu cu el.

Roomer intră în timp ce Robertson încerca să ia legătura.

– Am mai găsit şapte, toți imobilizați corespunzător. În total zece. L-am lăsat pe Jenkins să-i elibereze. Îi tremură mâinile atât de îngrozitor încât s-ar putea să taie vreo arteră două, dar nu e de datoria mea să eliberez bucătari bătrâni şi menajere tinere.

– Cred că ăştia au adus cu ei o milă de frânghie, zise absent Mitchell.

Se gândea cât din adevăr să nu-i spună şefului poliției. Roomer făcu semn cu capul spre operator.

– Pe cine încearcă să contacteze?

– Pe McGarrity.

– Moşul ăla ipocrit şi slugarnic.

– Mulți ar spune că asta e o descriere generoasă. Dar are şi el utilitatea lui.

Robertson îşi ridică privirea.

– Aveți legătura, domnule Mitchell. Telefonul ăla. Încercă discret să-l închidă pe al său, dar Roomer i-l luă din mână şi ascultă.

– Şeful de poliție McGarrity.

– La telefon.

– Te rog să asculți cu foarte mare atenție. E extrem de important şi de urgent; e cel mai important lucru care ți-a ajuns vreodată la urechi. Eşti singur?

– Da. Singur cuc.

Tonul vocii lui McGarrity trăda un amestec ciudat de suspiciune şi interes aţâţat.

– Nu ascultă nimeni la alt telefon, nu e nici un microfon prin preajmă?

– La dracu', nu. Treci la subiect.

– Noi vorbim de la reşedinţa lordului Worth. Ai auzit de el?

– Nu fi prost. Cine sunt "noi"?

– Numele meu e Michael Mitchell. Colegul meu e John Roomer. Suntem detectivi particulari autorizaţi.

– Am auzit de voi. Sunteţi ăia doi care aţi dat atât de furcă reprezentanţilor legii.

– Eu aş spune altfel, dar nu prea contează. Ceea ce contează e că ambele fiice ale lordului Worth au fost răpite.

– Doamne Dumnezeule!

Apoi, la celălalt capăt al firului, urmă ceea ce ar fi putut să fie descris ca un moment de tăcere uluită.

Roomer zâmbi sardonic şi acoperi cu mâna receptorul.

– Ţi-l poţi închipui pe boşorogul ăsta ţinându-se de scaun, cu ochii ieşindu-i din orbite, şi gândindu-se la avansare?

– Răpite, zici?

Vocea lui McGarrity devenise brusc răguşită.

– Răpite. Furate. Înhățate.

– Eşti sigur?

– Cât se poate de sigur. Camerele fetelor prezintă toate indiciile unei plecări grăbite, nepremeditate. Zece oameni din personalul de serviciu legați şi cu gura astupată. Ce concluzie ai trage dumneata din toate astea?

– Răpire.

Vocea lui McGarrity răsuna de parcă ar fi făcut el însuşi descoperirea.

– Ai putea să blochezi toate drumurile de retragere cu oamenii dumitale? Nu şi-au luat paşapoartele, aşa că nu pot ieşi din țară cu avionul. Nu prea cred nici că răpitorii au apelat la vreo linie aeriană internă. Îți închipui că fiicele lordului Worth pot să treacă neobservate prin mulțimea de oameni a unui aeroport? Aş sugera totuşi, să existe o pază permanentă la toate aeroporturile şi eliporturile particulare din partea sudică a statului. La fel şi în cazul tuturor porturilor, mari sau mici, din aceeaşi zonă.

McGarrity păru uimit de-a binelea.

– Asta ar necesita sute de polițişti.

Tonul speriat, de protest, era evident. Mitchell oftă, acoperi din nou cu mâna receptorul, se uită la Roomer şi zise:

– Omul ăsta e depăşit de problemă. Pot să-i spun că e un idiot?

Luă mâna de pe receptor şi continuă:

– Ascultă, domnule McGarrity, cred că nu prea ți-ai dat seama despre cine e vorba. Fiicele lordului Worth au fost răpite. Despre ele vorbim. E suficient să pui mâna pe telefon ca să ai la dispoziție o mie de polițişti. Ai putea să chemi Garda Națională dacă ai vrea - sunt sigur că lordul Worth ar plăti toate cheltuielile până la ultimul cent. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, demult n-a mai fost vorba de o răpire ca asta!

– Aşa deci.

Nu era greu să ți-l închipui pe McGarrity cum îşi lingea buzele. Apoi întrebă:

– Aveți semnalmente?

– În privința asta nu prea te putem ajuta, din păcate. Toți aveau pe față ciorapi în chip de măşti. Şeful lor purta mănuşi, ceea ce poate fi sau nu un indiciu. Toți erau înalți, bine făcuți şi erau îmbrăcați în costume de culoare închisă. Cred că nu-i nevoie să-ți spun semnalmentele fetelor, nu-i aşa?

– Lady Marina? Lady Melinda? întrebă McGarrity care era un snob tipic, urmărind cu un interes avid plecările şi sosirile aşa-zisei societăți înalte, indiferent dacă persoanele în cauză se bucurau de o reputație bună sau proastă. Dumnezeule, nu! Sigur că nu! Cred că formează cuplul cel mai fotografiat din statul ăsta.

– Deocamdată te rog să ții totul în cel mai mare secret, da?

– Desigur, desigur.

McGarrity se purta de parcă şi-ar fi ținut pruncul strâns la piept ca să nu i-l ia absolut nimeni.

– Mai întâi va trebui informat lordul Worth. O să-i zic să ia legătura cu dumneavoastră.

– Vrei să spui că el nu ştie încă?

Lui McGarrity nu-i venea să creadă ce pleaşcă îi căzuse pe cap.

– Nu.

– Spune-i să stea calm, ei bine, cât poate de calm, vreau să zic. Spune-i că o să mă ocup eu direct şi personal de cercetări.

– Aşa o să fac, şefule. Roomer tresări şi închise ochii. McGarrity zise apoi cu răceală:

– Acum, să vorbim despre reprezentanții legii de la voi.

– Cred că trebuie să le spunem şi lor. Chestia asta nu prea mă bucură. Sunt porniți împotriva noastră. Să presupunem că refuză să țină secretul ăsta…

– În care caz, zise amenințător McGarrity, să pui persoana interesată direct în legătură cu mine. Mai ştie cineva ce s-a întâmplat?

– Fireşte că nu. Eşti singura persoană ce poate să autorizeze blocarea tuturor drumurilor de retra-

gere. Evident că pe dumneata te-am contactat primul.

– Şi ai avut perfectă dreptate, domnule Mitchell, spuse pe un ton cât se poate de cald şi de apreciativ McGarrity, deoarece peste foarte scurt timp urmau alegerile în cadrul poliției, iar publicitatea masivă ce se va face în jurul răpirii va trebui fără îndoială să-i aducă prelungirea mandatului. O să mă pun imediat în mişcare. Să mă ții la curent.

– Desigur, şefule.

Mitchell puse receptorul în furcă. Roomer îl privi admirativ.

– Eşti un ipocrit chiar mai mare şi mai mieros decât McGarrity.

– Practica îndelungată. Oricum, am obținut ceam vrut. Mitchell se posomori la față şi continuă:

– Te-ai gândit că e posibil ca păsările să-şi fi luat zborul? Roomer părea şi el tot atât de nefericit.

– Da. Dar s-o luăm cu începutul. Îl abandonăm pe lordul Worth? (Mitchell dădu din cap în semn dezaprobator). Hai să renunțăm deocamdată. Se spune că, provocat, foloseşte o engleză foarte bogată, deloc aristocratică. Mai bine le pun întrebări celor din personalul său. O să-i înec în băuturi tari ca să-i ajut să scape de trac şi să-şi dezlege limbile - dacă e pe alese, o să mă opresc la stocul de Dom Perignon al lordului Worth - şi să văd ce pot să aflu

de la ei. Nu-mi fac speranțe prea mari. Nu pot să-i întreb decât despre semnalmentele şi vocile răpitorilor şi dacă au atins sau nu ceva de pe care se pot lua amprente. Ar fi de mare ajutor dacă ar exista amprente.

– Coniacul mi se pare cel mai bun lucru din programul tău. Ce-ar fi să-l rogi pe Jenkins să aducă unul mare - privi la Robertson - două mari?

Roomer, care ajunsese la uşă, se întoarse.

– Ştii ce li se întâmpla în antichitate celor care aduceau veşti proaste?

– Ştiu. Li se tăia capul.

– Probabil c-o să ne învinuiască pentru neatenție şi lipsă de prevedere - şi, la urma urmei, are dreptate chiar dacă e tot atât de vinovat ca şi noi.

Roomer plecă.

– Fă-mi legătura cu lordul Worth, Jim.

– V-aş face-o dacă aş şti unde e. Era aici azinoapte când am plecat.

– E pe *Seawitch.*

Robertson ridică o sprânceană, apoi o coborî, nu zise nimic şi îşi concentră atenția asupra tabloului de comandă. Luă legătura cu *Seawitch* în cincisprezece secunde. Mitchell ridică receptorul.

– Cu lordul Worth, vă rog.

– Aşteptați puțin.

Din receptor se auzi o altă voce, aspră, nu la fel de prietenoasă ca prima.

– Ce doreşti?

– Cu lordul Worth, vă rog.

– De unde ştii că e aici?

– De unde - ce importanță are? Pot sta de vorbă cu el?

– Ascultă, domnule, mă aflu aici ca să apăr liniştea sufletească a lordului Worth. Primim prea multe telefoane dubioase de la indivizi dubioşi. De unde ştii că e aici?

– El mi-a spus.

– Când?

– Azi-noapte. Pe la miezul nopții.

– Cum te numeşti?

– Mitchell, Michael Mitchell.

– Mitchell, zise Larsen pe un ton schimbat. De ce n-ai spus de la început?

– Deoarece nu m-am aşteptat să fiu interogat ca la Gestapo, de-aia. Cred că dumneata eşti comandorul Larsen, nu-i aşa?

– Eu sunt ăla.

– Nu eşti prea amabil, sau mi se pare mie?

– Nu mi-am făcut decât datoria.

– Dă-mi-l pe lordul Worth.

– Nu e aici.

– N-ar fi avut motiv să mă mintă.

Mitchell consideră că fiind nepotrivit să adauge că, de fapt, îl văzuse pe lordul Worth când plecase.

– Nu te-a mințit. A fost aici. A plecat cu câteva ore în urmă la Washington.

Mitchell tăcu câteva clipe, timp în care se adaptă la noua situație.

– A lăsat vreun număr de telefon unde să poată fi găsit?

– Da. De ce?

– Eu nu te-am întrebat de ce a plecat la Washington. E o treabă urgentă, secretă şi personală. Din câte am auzit de la lordul Worth despre dumneata, şi n-a fost mare lucru, ai fi reacționat în acelaşi fel. Dă-mi numărul şi te voi suna de îndată ce lordul Worth mă va lămuri ce să fac.

– Promiți?

Mitchell promise, iar Larsen îi dădu numărul. Apoi Mitchell puse receptorul în furcă. Îi spuse lui Robertson:

– Lordul Worth a plecat de pe *Seawitch* şi s-a dus la Washington.

– Ce se mai plimbă şi omul ăsta. Cu Boeing-ul său, presupun, nu-i aşa?

– N-am întrebat. Am luat de bun ce mi s-a spus. Crezi că poți să iei legătura cu el?

Robertson nu părea prea entuziasmat.

– Când a plecat de pe *Seawitch?*

– Nu ştiu. Ar fi trebuit să întreb, cred. Cu câteva ore în urmă, a zis Larsen.

Robertson părea şi mai descurajat.

– Nu vreau să vă dau speranțe deşarte, domnule Mitchell. Cu aparatul ăsta pot să iau legătura cu cineva aflat la o distanță de maximum două mii de mile. Boeing-ul lordului Worth poate să zboare până la un aeroport aflat cam la aceeaşi distanță, nicidecum mai departe, iar aeroportul poate, de asemenea, să ia legătura cu el. Dar echipamentul de recepție de la bordul unui Boeing n-a fost modificat ca să primească mesaje cu rază mare de acțiune de la aparatul ăsta, care e, într-adevăr, o sculă foarte bună. Doar mesaje cu rază scurtă de acțiune. Cinci sute de mile în cel mai fericit caz. Boeingul a ieşit cu siguranță în afara razei de acțiune.

– Există condiții meteorologice nefavorabile?

– Foarte rar, domnule Mitchell.

– Încearcă oricum, Jim.

Încercă timp de cinci minute, vreme în care devenea tot mai clar că lordul Worth era pe cale să-şi facă siesta, preîntâmpinând astfel un atac de cord, datorat surmenajului. La capătul celor cinci minute, Robertson dădu din umeri şi îşi ridică privirea spre Mitchell.

– Mulțumesc pentru efort, Jim, zise acesta, întinzându-i lui Robertson o foaie de hârtie cu un număr. E Washingtonul. Poți să iei legătura acolo?

– Asta pot să garantez.

– Încearcă peste o jumătate de oră. Întreabă de lordul Worth. Accentuează că e urgent. Dacă nu reuşeşti să-l prinzi, încearcă iar din douăzeci în douăzeci de minute. Ai linie directă cu biroul lui?

– Da.

– Voi fi acolo. Trebuie să întâmpin legea.

Lordul Worth, fără să ştie încă, din fericire, de faptul că lumea lui începuse să se dezintegreze, dormea buştean. Boeing-ul, aflat la o înălțime de 33 000 de picioare, tocmai începea să coboare spre aeroportul Dulles.

CAPITOLUL 5

Lordul Worth, cu un pahar de whisky într-o mână şi cu un trabuc cubanez obținut prin contrabandă în cealaltă, era instalat comod într-un fotoliu, în biroul capitonat cu pluş al adjunctului Secretarului de Stat. Ar fi trebuit să se simtă mulțumit şi relaxat: de fapt, era extrem de nemulțumit şi cât se poate de nerelaxat. Începea să se supere pe lume în general şi pe cei patru din acea cameră în particular.

Cei patru erau: Howell, adjunctul, un bărbat înalt, subțire, cu fața ascuțită şi ochelari cu ramă de oțel, semănând cu un profesor la Universitatea Yale, ceea ce şi era de fapt. Al doilea era asistentul său personal, al cărui nume, bineînțeles, nu fusese reținut de lordul Worth, deoarece acesta avea aspectul cenuşiu al unui servitor de mâna întâi, bine crescut. Al treilea era generalul-locotenent Zweicker, şi după toate aparențele părea să fie general până în măduva oaselor. A patra persoană era o stenografă între două vârste care părea să ia notițe ori de câte ori avea chef, ceea ce nu se întâmpla prea des: probabil că experiența îndelungată o învățase că majoritatea lucrurilor spuse la o conferință oarecare nu merită oricum să fie notate.

Lordul Worth spuse:

– Sunt foarte obosit. Tocmai am venit pe calea aerului din Golful Mexic. Stau aici de douăzeci şi cinci de minute şi se pare că-mi pierd timpul de pomană. Ei bine, domnilor, n-am de gând să pierd vremea. Timpul meu e tot atât de important ca şi al dumneavoastră. Rectific. E mult mai important. "Marele refuz", aşa cred că se numeşte chestia asta.

– Cum puteți să-i spuneți refuz? Vă aflați în biroul meu împreună cu domnul general Zweicker. Câți alți cetățeni se bucură de un asemenea privilegiu?

– Cu cât e mai mare fațada, cu atât e mai mare şi refuzul. Nu sunt obişnuit să tratez cu subalternii. Sunt obişnuit să am de-a face cu şefii cei mai mari, la care n-am ajuns încă, dar voi ajunge. Tratamentul rece şi diplomatic nu ține. Nu sunt un intrigant, dar voi merge până la capăt ca să se facă dreptate. Nu mă puteți mătura cu vorbăria dumneavoastră diplomatică, domnule Howell. V-am spus recent că există amenințări internaționale îndreptate asupra lui *Seawitch,* iar dumneavoastră fie că nu m-ați crezut, fie că m-ați ignorat. Acum vin la dumneavoastră cu dovezi suplimentare ce atestă faptul că mă aflu sub amenințare - trei vase se îndreaptă către *Seawitch* - şi văd că nici acum n-aveți de gând să faceți ceva. Şi aş dori să mai subliniez, în treacăt, dacă

tot nu cunoaşteți mişcările vaselor ăstora, că a sosit momentul să faceți rost de un nou serviciu de spionaj.

Generalul Zweicker zise:

– Cunoaştem mişcările astea. Dar până acum nu vedem nici o justificare să acționăm într-un fel sau altul. N-aveți nici o dovadă care să susțină veridicitatea celor afirmate de dumneavoastră. Bănuieli, atâta tot. Chiar vă închipuiți c-o să alertăm unități navale şi o escadrilă de bombardiere, aşa, pe nepusă masă, bazându-ne pe bănuielile neîntemeiate ale unui cetățean particular?

– Asta-i tot în două cuvinte, spuse Howell. Şi aş vrea să vă reamintesc, lord Worth, faptul că nici măcar nu sunteți cetățean american.

Lordul Worth, care până atunci vorbise calm, îşi pierdu cumpătul.

– "Nici măcar nu sunteți cetățean american", zise el, întorcându-se spre stenografă! Sper c-ai notat asta, continuă el, ridicând o mână, deoarece Howell se pregătea să vorbească. Prea târziu, Howell. Prea târziu să mai repari gafa, o gafă, aş putea spune, de mari proporții. Nu sunt cetățean american? Aş vrea să subliniez că anul trecut am plătit mai multe impozite decât toate prețioasele voastre companii petroliere la un loc - nemaivorbind de faptul că am furnizat Statelor Unite cel mai ieftin petrol. Dacă

nivelul de competență al Departamentului de Stat e caracteristic modului în care e condusă țara asta, atunci nu pot decât să mă bucur că am încă paşaport britanic. O lege pentru americani, o alta pentru pârliții ăilalți. Strâmbă justiție. "Nu sunteți cetățean american". Asta o să fie o noutate extrem de picantă pentru conferința de presă pe care intenționez s-o țin imediat după plecare.

– O conferință de presă?

Howell trăda semne evidente de agitație.

– Bineînțeles, replică lordul Worth, pe un ton la fel de înfuriat ca şi înfățişarea sa. Dacă oamenii voştri nu mă apără, atunci, pentru Dumnezeu, mă voi apăra singur.

Howell se uită mai întâi la general, apoi la lordul Worth. Se strădui să dea vocii sale o notă oficială, de natură să intimideze.

– Vă reamintesc că toate discuțiile care au loc aici sunt strict confidențiale.

Lordul Worth îl privi cu răceală.

– E întotdeauna trist să vezi un om care şi-a greşit adevărata vocație. Ar fi trebuit să te faci comediant, Howell, nu membru marcant al guvernului. Confidențiale. Asta-i bună. Cum poți să-mi reamintești ceva ce nu mi-ai spus? Confidențiale. Dacă n-ar fi de față şi o doamnă, ți-aş spune ce cred eu de fapt despre remarca dumitale stupidă. Mare e grădina

lui Dumnezeu, să aud o asemenea afirmație din partea numărului doi al guvernului. Nu pot să sufăr ipocrizia. Şi asta mai reprezintă încă o noutate picantă pentru conferința de presă - Departamentul de Stat a încercat să-mi astupe gura. Asta e a doua mare gafă a dumitale, Howell.

Howell nu zise nimic. Părea că se gândeşte cât de oportun ar fi să-şi frângă mâinile în acele clipe.

– Voi informa la conferința de presă despre indecizia, şovăiala, incompetența şi nehotărârea fățişă a Departamentului de Stat, care va fi responsabil de pierderea unui utilaj petrolier în valoare de o sută de milioane de dolari, de stoparea aprovizionării poporului american cu combustibil ieftin, de cea mai mare pierdere de petrol din istorie şi de posibilitatea - nu, aş zice chiar probabilitatea începerii unui al treilea război mondial. După ce voi comunica ştirile astea la conferința de presă, voi cumpăra timp de emisie la radio şi televiziune, voi explica întreaga situație şi, mai mult decât atât, voi explica faptul că sunt silit să merg până la capăt de unul singur din cauza refuzului şi incapacității Departamentului de Stat de a mă proteja.

Făcu o scurtă pauză, după care continuă:

– Asta a fost o prostie din partea mea. Am propriile mele posturi de radio şi canale de televiziune. Noutățile astea or să stârnească atâta vâlvă încât

cele trei mari companii îmi vor da cu plăcere timp ce emisie fără să mă coste nici un cent. Până diseară, atât numele Departamentului de Stat cât şi, mai ales, numele voastre şi ale şefului vostru vor fi făcute de două parale în toată America. Sunt un om disperat, domnilor, şi sunt pregătit să recurg la metode disperate.

Se opri ca să vadă reacţiile lor. După expresia feţelor, erau tot ce şi-ar fi putut dori el mai mult. Howell, asistentul său şi generalul îşi dădură cu toţii prea bine seama că lordul Worth vorbise cât se poate de serios. Implicaţiile erau de-a dreptul înspăimântătoare. Dar nimeni nu scoase un sunet, aşa că lordul Worth îşi continuă tirada.

– În cele din urmă, domnilor, vă bazaţi refuzul vostru laş de a acţiona pe faptul că eu n-am nici o dovadă de vreo intenţie criminală. De fapt, mă aflu în posesia unei asemenea dovezi, care e incontestabilă. N-o s-o pun pe tavă în faţa voastră, întrucât se pare că n-o să rezolv nimic aici. E nevoie de un om hotărât, energic, iar Secretarul se bucură tocmai de o asemenea reputaţie. V-aş sugera să-l aduceţi aici.

– *Să-l aducem* pe Secretar? zise Howell, vizibil înspăimântat de această ofensă sugerată, adusă autorităţii de stat. Secretarul nu se "aduce" aşa, cu una cu două. Există zile de audienţă, stabilite chiar cu

săptămâni înainte. Pe de altă parte, acum e într-o conferință foarte importantă.

Lordul Worth rămase de neclintit.

– Aduceți-l. Conferința pe care o va avea cu mine s-ar putea să fie cea mai importantă din viața lui. Dacă va prefera să nu vină, atunci probabil că acum ține ultima conferință din cariera sa politică. Ştiu că e la doi paşi de aici. Aduceți-l.

Lordul Worth se ridică.

– Sper ca succesorii voştri să dea dovadă de mai mult bun simț şi de mai multă tărie de caracter decât voi, pentru binele țării. Spuneți-i celui care, datorită neglijenței voastre crase şi refuzului vostru laş de a înfrunta realitatea, va fi considerat principalul responsabil de izbucnirea unui nou război mondial, să se uite diseară la televizor. Ați avut o şansă - aşa cum reiese din notițele stenografei -, iar voi i-ați dat cu piciorul.

Lordul Worth scutură din cap, aproape cu tristețe. Apoi continuă:

– Nu există mai orbi, cu excepția celor din născare, decât cei care nu vor să vadă - mai ales când e vorba de un focos îndreptându-se către un butoi cu dinamită. Vă doresc o zi bună, domnilor.

– Nu! Nu! Howell era într-o stare de agitație considerabilă. Luați loc! Luați loc! Să văd ce pot să fac.

Acesta plecă din cameră în fugă.

În timpul absenței sale cam prelungite - lipsise exact treisprezece minute - conversația din încăpere fu săracă. Zweicker zise:

– Chiar ați vorbit serios?

– Aveți îndoieli în privința mea, domnule general?

– Nu mai am nici una. Chiar aveți de gând să puneți în aplicare amenințările astea?

– Cred că dumneavoastră căutați cuvântul "promisiuni". După această conversație scurtă, dar eficientă, în încăpere se lăsă o liniște jenantă. Numai lordul Worth nu părea deloc stânjenit. Era, sau cel puțin părea, calm şi relaxat, ceea ce era aproape o performanță, deoarece ştia că nu poate fi sigur că a învins decât dacă Secretarul va intra în cameră.

Învinsese. Când Howell îl pofti înăuntru cu un gest nervos, Secretarul John Belton nu părea să-şi justifice deloc reputația - care era cea a unui negociator dur, viclean, nemilos atunci când o cerea situația şi nu prea înclinat să-şi consulte colegii de cabinet atunci când trebuia luată o hotărâre. Avea aerul unui fermier prosper şi radia amabilitate şi jovialitate - ceea ce-l dezamăgi pe lordul Worth, care nu era predispus defel la astfel de manifestări. Într-adevăr, era vorba de un alt aluat decât cel din care era plă-

mădit Howell, un tip pe măsura lordului Worth. Lordul Worth se ridică.

Belton îi strânse mâna călduros.

– Lord Worth! E un privilegiu rar să-l avem printre noi pe cel mai mare magnat al petrolului din America, dacă mă pot exprima astfel.

Lordul Worth răspunse curtenitor, dar fără deferență:

– Aş fi vrut să ne cunoaştem în împrejurări mai fericite. Plăcerea e de partea mea, domnule Secretar. Sunteți deosebit de amabil că-mi acordați câteva momente din timpul dumneavoastră prețios. Ei bine, cinci minute, nu mai mult. Promit.

– Cât doriți dumneavoastră, zâmbi Belton. Aveți reputația că nu lungiți vorba. Întâmplător şi eu sunt de acelaşi principiu.

– Vă mulțumesc, spuse lordul Worth, după care se uită la Howell. Treisprezece minute ca să faci doi paşi; apoi îşi întoarse privirea la Secretar. Domnul Howell v-a - hm - informat despre ce e vorba?

– Am fost informat cât se poate de bine. Ce doriți de la noi?

Lordul Worth se stăpâni să nu zâmbească: iată un om pe gustul lui. John Belton continuă:

– Desigur, putem lua legătura cu ambasadorii U.R.S.S. şi Venezuelei, dar asta e apă de ploaie. Ei nu pot decât să raporteze guvernelor lor bănuielile

şi ameninţările noastre camuflate. Într-adevăr, n-au nici o putere. Chiar şi în urmă cu zece ani ambasadorii aveau o altă greutate. Puteau să negocieze şi să ia decizii. Atâta tot. Acum au devenit, fără vina lor, persoane fără importanţă care sunt în mod constant evitate în timpul negocierilor dintre state. Până şi şoferii lor, care sunt de obicei agenţi secreţi, au mai multă putere decât înşişi ambasadorii. Altă soluţie ar fi să luăm legătura direct cu guvernele în cauză. Dar pentru asta ar trebui să avem dovezi. Nu punem la îndoială cele afirmate de dumneavoastră, dar nu e suficient. Trebuie să fim în stare să aducem dovezi clare de, hai să spunem aşa, scopuri mârşave.

Lordul Worth replică imediat:

– Vă pot aduce asemenea dovezi şi vă pot face un rezumat pe loc. Ezit să dau nume, deoarece asta ar însemna sfârşitul carierei profesionale a unui prieten de-al meu. Dar dacă trebuie, am s-o fac. Dacă voi furniza numele astea, dumneavoastră sau publicului, depinde în totalitate de reacţia Departamentului. Dacă nu mi se promite nimic după ce vă spun în rezumat despre ce e vorba, atunci n-am altceva de făcut decât să mă adresez publicului. Ăsta nu e şantaj. Sunt încolţit şi unica soluţie e să ies din treaba asta. Dacă reacţia dumneavoastră va fi favorabilă, aşa cum sper că se va întâmpla, fireşte că voi da o

listă de nume care, sper, nu va fi publicată de către departamentul dumneavoastră. Discreție, înainte de toate. Evident, asta nu înseamnă c-o să scăpați de cei de la FBI în momentul în care elicopterul meu o să aterizeze acolo.

– Marea căldură sufletească a publicului american opusă incompetenței crase a Departamentului de Stat, zâmbi Belton. Încep să înțeleg de ce sunteți milionar - pardon, miliardar.

– Cu câteva zile în urmă, săptămâna asta, s-a ținut o întrunire cât se poate de secretă într-o stațiune de pe coasta de vest. Zece bărbați, toți mari magnați ai petrolului, au luat parte la întrunirea asta. Patru erau americani, reprezentând majoritatea principalelor companii petroliere din S.U.A. Al cincilea era din Honduras. Al şaselea era din Venezuela, al şaptelea, din Nigeria. Al optulea şi al nouălea erau şeici din Golf. Ultimul era din U.R.S.S. Întrucât ăsta din urmă n-avea nici o tangență cu cele discutate acolo în legătură cu aprovizionarea cu petrol a Statelor Unite, se poate presupune că se afla acolo ca să provoace cât mai multe tulburări cu putință.

Lordul Worth îşi roti privirea asupra celor cinci persoane aflate în încăpere. Era neîndoios faptul că aceştia îl ascultau cu cea mai mare atenție. Continuă, satisfăcut:

– Întrunirea n-a avut decât un singur scop. Să mă oprească cu orice preț. Mai exact, vroiau să oprească aprovizionarea cu petrol de pe *Seawitch* - ăsta e numele platformei mele petroliere - deoarece eu le fac o concurență acerbă în privința prețurilor, ale mele fiind considerabil mai mici, ceea ce creează tot felul de probleme fiscale. Dacă există reguli sau principii în afacerile cu petrol, ar fi trebuit să-mi dau seama de asta până acum. Cred că şi comitetele de investigații ale Congresului ar fi de acord cu mine în proporție de sută la sută în privința asta. Din întâmplare, Worth Hudson - ăsta e numele oficial al companiei mele - n-a fost investigată niciodată. Singura modalitate de a opri aprovizionarea continuă cu petrol e să distrugă *Seawitch.* La jumătatea întrunirii, ei au chemat un terorist profesionist, un individ pe care-l cunosc bine şi care se pricepe teribil la aşa ceva. Din motive pe care nu le voi explica până când nu obțin în vreun fel o promisiune de ajutor, individul îmi poartă o pică teribilă. De asemenea, cu totul întâmplător, desigur, individul e unul dintre cei mai mari experți din lume - dacă nu cumva cel mai mare - în chestii din astea cum ar fi folosirea explozivelor. După întrunire, teroristul ăsta i-a chemat de-o parte pe cei doi delegați din U.R.S.S şi din Venezuela şi le-a cerut cooperare navală. I s-a garantat.

Lordul Worth se uită la cei prezenți cu o lipsă de entuziasm surprinzătoare. Apoi zise:

– Acum poate c-o să mă credeți, oameni buni. Aş mai vrea să adaug că omul ăsta mă urăşte atât de mult, încât probabil că ar face treaba pe nimica. Cu toate acestea, a cerut - şi a primit - zece milioane de dolari pentru "cheltuieli curente". Ce vă spune dumneavoastră suma de zece milioane de dolari - altceva decât folosirea nelimitată a violenței?

– Absurd. Incredibil, exclamă Secretarul, dând din cap în semn afirmativ. Desigur, trebuie să fie adevărat. Sunteți ciudat de bine informat, lord Worth. S-ar părea c-aveți un serviciu de informații care rivalizează cu al nostru.

– E şi mai bun. Eu îi plătesc mai bine. Industria asta a petrolului e o junglă şi e foarte greu să supraviețuieşti.

– Credeți că e vorba de spionaj industrial?

– Mai mult ca sigur că nu.

Totuşi era foarte posibil ca lordul Worth să creadă şi aşa ceva.

– Amicul ăsta al dumneavoastră care s-ar putea să-şi termine…

– Da.

– Dați-mi toate detaliile, inclusiv lista de nume. Puneți o cruce în dreptul numelui prietenului dum-

neavoastră. Voi face în aşa fel încât să nu fie implicat în problema asta.

– Sunteți foarte amabil, domnule Secretar.

– În schimb, mă voi consulta cu Apărarea şi Pentagonul.

Se opri o clipă, după care continuă:

– Nici asta nu va fi suficient. Dar vă pot garanta eu însumi un sprijin aerian şi naval suficient ca să evitați orice accident mai mult sau mai puțin neplăcut.

Lordul Worth nu se îndoia în privința lui. Belton avea reputația unui om de o integritate de nezdruncinat. Mai mult decât atât, avea reputația meritată că este mâna dreaptă a Preşedintelui. Belton îşi îndeplinea obligațiile. Lordul Worth se hotărî să nu pară că este prea liniştit.

– Nu vă pot spune cât de recunoscător vă rămân, zise el uitându-se la stenografă, iar apoi la Howell. Aş putea cumva să apelez la serviciile doamnei…

– Desigur.

Stenografa întoarse o foaie de hârtie albă din carnețel şi aşteptă răbdătoare. Lordul Worth zise:

– Locul - Lake Tahoe, California. Adresa… Telefonul bâzâi. Stenografa îşi ceru scuze față de lordul Worth cu un zâmbet şi ridică receptorul. Howell îi spuse Secretarului:

– La naiba, am dat cele mai stricte instrucțiuni…

– E pentru lordul Worth, zise ea, uitându-se la Belton. Un domn Mitchell din Florida. Spune că e extrem de urgent.

Secretarul dădu din cap, iar stenografa se ridică şi-i trecu telefonul lordului Worth.

– Michael? Cum ai ştiut că sunt aici?… Da, ascult. Ascultă fără întrerupere. În acest timp, spre consternarea considerabilă a celor care-l priveau, culoarea îi dispăru de pe obrajii bronzați şi lăsă loc unei palori nesănătoase. Belton se ridică, turnă într-un pahar nişte coniac şi i-l aduse lordului Worth, care-l luă orbeşte şi-i înghiți dintr-o sorbitură tot conținutul. Belton luă paharul şi se duse să-l umple iar. Când se întoarse, lordul Worth primi paharul, dar nu se atinse de el. În schimb, îi dădu receptorul lui Belton şi cu mâna stângă îşi acoperi ochii injectați. Belton vorbi în receptor.

– Departamentul de Stat. Cine-i la telefon? Vocea lui Mitchell se auzea slab, dar clar.

– Michael Mitchell. Vorbesc de la reşedința lordului Worth. Dumneavoastră sunteți, domnule Belton?

– Se pare că lordul Worth a primit o lovitură puternică.

– Da, domnule. Cele două fiice ale sale au fost răpite.

– Dumnezeule mare din ceruri!

Calmul obişnuit al lui Belton fusese puternic zdruncinat. Nimeni nu-l mai văzuse şocat până atunci. Vestea căzuse ca o lovitură de trăsnet. Apoi continuă:

– Sunteți sigur?

– Aş vrea tare mult să nu fiu sigur, domnule.

– Ce sunteți dumneavoastră?

– Noi - eu şi colegul meu John Roomer - suntem detectivi particulari. N-am venit ca să facem investigații. Ne aflăm aici deoarece suntem vecinii şi prietenii lordului Worth şi ai fiicelor sale.

– Ați anunțat poliția?

– Da.

– Ce măsuri s-au luat?

– Au fost deja blocate toate căile de retragere, în aer şi pe apă.

– Aveți semnalmente?

– Vagi. Cinci bărbați, înarmați până-n dinți, purtând pe față ciorapi.

– Ce părere aveți despre reprezentanții legii din oraşul dumneavoastră?

– Destul de proastă.

– Voi lua legătura cu cei de la FBI.

– Da, domnule. Dar întrucât teroriştilor nu li s-a dat de urmă, nu există nici o dovadă c-ar fi trecut granița statului.

– Dracu să le ia de granițe ale statului şi de regulamente. Dacă spun că voi lua legătura cu ei, aşa voi face. Aşteptați puțin. Cred că lordul Worth vrea să vă mai zică ceva.

Lordul Worth luă receptorul. Culoarea îi mai revenise în obraji.

– Plec chiar acum. Adică peste maximum patru ore. Voi transmite un mesaj prin radio de la bordul Boeing-ului la jumătate de oră de la plecare. Aşteaptă-mă la aeroport.

– Da, Sir. Comandorul Larsen ar vrea să ştie…

– Spune-i, zise lordul Worth, după care puse receptorul în furcă şi mai luă o înghițitură de coniac. Nu există un idiot mai mare decât un bătrân idiot şi numai un idiot orb n-ar fi băgat de seamă o mişcare atât de clară. Ăsta e război, chiar dacă e război nedeclarat, iar în timp de război orice e posibil. Gândul că s-ar putea să mi se întâmple una ca asta e o dovadă incontestabilă că sunt într-adevăr în pericol. Şi aşa a fost. E absolut de neiertat faptul că le-am lăsat pe fiicele mele nepăzite. De ce nu mi-a trecut prin cap să-i las pe Mitchell şi pe Roomer de pază?

Se uită la paharul gol, iar stenografa îl luă de acolo.

Belton era uşor sceptic.

– *Cinci* bărbați înarmați?

Lordul Worth îi aruncă o privire posomorâtă.

– Uitasem că dumneavoastră nu-i ştiți pe ăştia. Mitchell, de exemplu, s-ar fi putut ocupa singur de toți. E mortal.

– Deci sunt prietenii dumneavoastră şi-i respectați. Nu vă supărați, lord Worth, dar nu s-ar putea să fie şi ei implicați în treaba asta?

– Cred că v-ați pierdut mințile, făcu lordul Worth, tot posomorit, bându-şi al treilea coniac. Scuzați-mă. Nu mă mai recunosc. Sigur c-ar vrea să le răpească pe fetele mele, aproape tot atât de mult pe cât şi fetele mele ar vrea să fie răpite de ei.

– Cum aşa?

Belton păru puțin surprins. După câte ştia el, fetele miliardarilor nu se combinau cu bărbați din categorii sociale inferioare.

– Aşa. Iar ca răspuns la ultimele dumneavoastră două întrebări: da, aprob, şi nu, nu-i interesează câtuşi de puțin banii mei, spuse el clătinând din cap. E extrem de ciudat. Şi prevăd următorul scenariu, domnule Secretar. Când Marina şi Melinda îmi vor fi înapoiate, asta nu se va întâmpla grație bunelor oficii ale poliției locale sau ale prețioşilor dumneavoastră agenți FBI. Mitchell şi Roomer le vor aduce înapoi. Nu vreau să vă par prea patetic, dar să ştiți că ei şi-ar da literalmente viața pentru fiicele mele.

– Şi, ca un corolar, ei ar zdrobi pe oricine le-ar sta în cale, nu-i aşa?

Pentru prima oară după convorbirea telefonică lordul Worth zâmbi, deşi slab.

– Aş depune mărturie oricând pentru asta.

– Trebuie să cunosc şi eu într-o zi aceste exemple pilduitoare.

– Da, atâta timp cât nu faceți cunoştință cu pistolul lui Mitchell, zise lordul Worth, după care se ridică, lăsându-şi băutura neterminată şi privi în jur. Trebuie să plec. Vă mulțumesc tuturor pentru amabilitatea şi considerația dumneavoastră, ca să nu-i spun chiar îngăduință.

Plecă însoțit de Secretar.

Când uşa se închise în urma lor, generalul Zweicker se ridică şi îşi turnă un coniac.

– Asta e. Ceea ce pare să fie răpirea secolului păleşte în comparație cu probabilitatea ca ruşii să ne facă tot felul de şicane, spuse el, apoi bău puțin coniac. Să nu-mi ziceți că sunt singurul care vede filtrul drăcesc pe care ni-l fierbe lordul Worth.

Era evident că toți cei trei care-l ascultau vedeau foarte clar cazanul. Howell spuse:

– Totuşi, să-i dăm lordului Worth ce i se cuvine. S-ar putea chiar să aibă dreptate când zice că e bucuros că are paşaport britanic. Instigatorii sunt propriii noştri compatrioți; cele mai barosane companii petroliere americane, care doresc să-l crucifice pe

lordul Worth şi să-şi pună țara în primejdie din cauza stupidității lor oarbe.

– Nu-mi pasă cine e răspunzător, se plânse stenografa. Ştie cineva unde pot să găsesc un adăpost nuclear ieftin?

Belton îl conduse pe Worth de-a lungul unui şir de trepte şi apoi afară până pe pajiştea luminată de soare, acolo unde aştepta elicopterul.

Belton zise:

– Ați încercat vreodată să găsiți cuvinte ca să spuneți cuiva cât vă pare de rău?

– Ştiu din experiență. Nu încercați. Dar vă mulțumesc.

– Aş putea să-l trimit pe medicul nostru curant să vă însoțească până în Florida.

– Vă mulțumesc încă o dată. Dar acum mă simt bine.

– Şi nu doriți să luați prânzul?

Hotărât lucru, Belton găsea subiecte de conversație unul după altul.

– Cum nu prea mă dau în vânt după prânzul servit pe tăvițe de plastic, am la bordul avionului meu un bucătar francez excelent, zâmbi din nou slab lordul Worth. Şi două stewardese, alese numai pentru aspectul lor plăcut. Nu, vă mulțumesc.

Ajunseră la scara elicopterului. Belton spuse:

– N-ați avut nici timp, nici dispoziție să-mi dați lista aia de nume. Pentru moment, asta n-are nici o importanță. Vreau doar să ştiți că garanția protecției dumneavoastră rămâne în picioare.

Lordul Worth îi strânse mâna în tăcere şi urcă scările.

În acest moment Conde, la bordul lui *Roamer*, ajunsese la *Seawitch*, iar marea macara de pe platformă descărca armamentul greu şi minele din arsenalul din Louisiana. Era o treabă de durată şi dificilă, deoarece vârful macaralei se afla la 200 de metri deasupra nivelului mării, iar tot transferul urma să dureze cam trei ore. În timp ce fiecare tun antiaerian cu țintă dublă era adus la bord, Larsen căuta un loc de amplasare cât mai bun şi-i supraveghea pe Palermo şi pe câțiva din oamenii lui ca să-l fixeze într-o poziție de tragere cât mai convenabilă: aceasta se realiza făcând găuri în platforma de beton, iar apoi ancorând tunul cu cârlige de oțel bătute cu barosul. Tunurile ar fi trebuit să aibă amortizoare de recul, dar nici Larsen nici Palermo nu prea voiau să rişte.

Bombele de adâncime, când sosiră, fură aşezate la un loc, în piramidă, în trei grupe, fiecare la jumătatea drumului dintre cele trei vârfuri ale triunghiului. Larsen era pe deplin conştient că riscul era ine-

rent: un glonț sau un obuz rătăcit - sau poate nu chiar atât de rătăcit - ar putea foarte bine să declanşeze mecanismul detonator al vreuneia din bombele de adâncime, ceea ce ar duce inevitabil şi la explozia celorlalte bombe. Dar acest risc trebuia asumat măcar datorită faptului că nu exista alt loc unde să poată 6 depozitate bombele pentru folosință imediată. Şi când va sosi timpul, folosința va fi într-adevăr imediată.

Muncitorii de foraj se uitau la Palermo şi la oamenii lui, expresia feței lor fiind calmă şi aprobatoare. Muncitorii nu vorbeau între ei. Larsen nu prea credea în fraternizare.

Lucrurile mergeau bine. Sistemul de apărare era instalat aşa cum trebuie. Pomul de Crăciun, numele specific dat valvei care controla scurgerea de petrol din rezervor, era deja larg deschis, iar petrolul era pompat continuu în imensul rezervor de depozitare, în timp ce instalația de foraj, amplasată în unghiul cel mai favorabil, săpa tot mai adânc în stratul de pe fundul oceanului, căutând să descopere noi zăcăminte de petrol, încă neîncepute. Totul mergea bine, nu existau semne evidente de atac sau de pregătire de atac, nici din aer, nici de pe apă, dar Larsen nu era atât de bucuros pe cât ar fi trebuit să fie, în ciuda faptului că primeau totuşi din jumătate în jumătate

de oră raportul de pe *Torbello* cum că totul este în regulă.

Era nefericit în parte datorită faptului că nu mai exista *Questar.* Aflase de curând de la Galveston că nici un vas cu numele de *Questar* nu era înregistrat nicăieri. Apoi ceruse să se verifice şi registrele civile dar i se spusese că este inutil. Ar fi durat multe ore, poate zile întregi, ca să fie dus la bun sfârşit un asemenea tip de investigație, iar vasele particulare, dacă erau asigurate aşa cum trebuie, nu apăreau nici în registrele oficiale, nici în cele ale principalelor companii maritime de asigurare. Nu există nici o lege care să le oblige să fie asigurate, iar proprietarii de viță mai veche nici măcar nu se deranjau să le asigure: existau lucruri mai importante pe lume.

Larsen n-avea de unde să ştie că demersurile sale erau sortite eşecului. Când Mulhooney luase în primire vasul *Questar,* acesta se numea *Hammond,* nume pe care-l ştersese cu grijă şi-l înlocuise cu *Questar* în drum spre Galveston. Întrucât Cronkite înlocuise la rândul său şi acest nume cu un altul, *Georgia,* atât *Hammond* cât şi *Questar î*şi încetaseră existența.

Dar ceea ce-l preocupa şi mai tare pe Larsen era convingerea că era ceva în neregulă. Totuşi, nu putea să spună exact despre ce este vorba. Era un om foarte practic, dar în acelaşi timp se baza mult pe

instinct şi intuiție. Uneori avea presimțiri puternice, iar deseori acestea deveneau realitate. Aşa că atunci când auzi la megafon: "Comandorul Larsen să vină în cabina de radioemisie", apel repetat, avu imediat un presentiment.

Se îndreptă cu paşi destul de rari spre cabina de radioemisie, în parte datorită faptului că nu i-ar sta deloc bine comandorului Larsen sa fie văzut grăbindu-se într-o direcție anume, în parte, deoarece nu prea avea motive să se grăbească să audă veştile proaste pe care era convins că le va auzi. Îi comunică radiooperatorului că vrea să fie singur, aşteptând până când acesta plecă din cabină închizând uşa după el, iar apoi ridică receptorul.

– Comandorul Larsen.

– Mitchell. Am promis c-o să sun.

– Mulțumesc Vreo veste de la lordul Worth? A promis c-o să țină legătura cu noi, dar până acum nici o veste.

– Nici nu-i de mirare. Fiicele sale au fost răpite. Larsen nu zise nimic pentru moment. Judecind după modul cum îşi încleştase pumnii, telefonul părea în pericol să fie făcut zob. Deşi în general nu îi prea păsa de alții, se ataşase de fiicele lordului Worth ca un unchi de nepoatele sale, dar chiar şi acesta nu era un lucru important în comparație cu implicațiile pe care le avea răpirea pentru siguranța platformei

Seawitch. Când se hotărî să vorbească, o făcu pe un ton ferm, controlat.

– Când s-a întâmplat asta?

– Azi-dimineață. Şi nici urmă de ele. Am blocat toate căile de retragere din partea sudică a statului. Şi nu mi s-a raportat nimic de nicăieri, din vreun port, aeroport sau eliport, cum că ar fi avut loc vreo plecare neobişnuită din momentul răpirii încoace.

– S-au evaporat?

– Oricum, au dispărut. Dar nu cred că s-au evaporat. Şi nici c-au intrat în pământ. Credem mai degrabă c-au fost sechestrate pe aici pe undeva. Dar e numai o presupunere.

– Nici un apel, nici o revendicare din partea răpitorilor?

– Nimic. Tocmai asta mi se pare foarte ciudat.

– Crezi că e vorba de o răpire întâmplătoare?

– Nu.

– Are vreo legătură cu *Seawitch?*

– Da.

– Ştii de ce s-a dus lordul Worth la Washington?

– Nu. Dar aş vrea să ştiu.

– Să ceară protecție navală. Azi-dimineață, devreme, un distrugător rusesc şi un submarin cubanez au plecat din Havana, în vreme ce un alt distrugător a plecat din Venezuela. Toate urmează acelaşi curs. Se pare că ținta lor e *Seawitch.*

După o tăcere scurtă Mitchell spuse:

– E sigur?

– Da. Ei bine, se pare că pentru lordul Worth s-a umplut paharul. Singura consolare e că după asta lui nu i se mai poate întâmpla mare lucru. Te rog să mă ții la curent.

În camera de radioemisie a lordului Worth, atât Mitchell cit şi Roomer puseră receptoarele telefoanelor în furcă. Mitchell îşi îngădui să zică:

– Dumnezeule, n-aş fi crezut niciodată că duşmanii lui vor merge atât de departe.

Roomer spuse:

– Nici eu. Dar acum sunt de alta părere.

– Unchiul Sam[7] nu va permite nici unei puteri navale străine să risipească banii fără rost în ograda lui, nu-i aşa?

– Cam aşa ceva. Nu cred că sovieticii vor întinde coarda atât de tare încât să rişte o confruntare militară. S-ar putea să fie o cacialma, o diversiune. Poate că atacul real vine din altă parte.

– Se poate orice. S-ar putea să fie o cacialma dublă. Un lucru e sigur: Larsen are dreptate când spu-

[7] Personificare a Statelor Unite ale Americii, reprezentate ca fiind un bărbat înalt şi slab, cu favoriți mari şi albi, purtând un costum tărcat roşu, alb şi albastru şi o pălărie înaltă, presărată cu stele (n.tr.).

ne că pentru lordul Worth s-a umplut paharul. De fapt, eu aş zice că dă pe dinafară.

– Aşa se pare, spuse absent Roomer. Gândurile sale erau evident în altă parte. Mitchell zise:

– Să nu-mi spui că eşti iar în chinurile intuiției!

– Nu sunt sigur. Când ai vorbit adineaori cu Larsen ai spus că doar n-au intrat în pământ. Şi dacă, într-adevăr, nu sunt sechestrate pe pământ, într-un loc sigur? Dacă e un loc nesigur?

Mitchell aşteptă politicos. Roomer zâmbi:

– Dacă ai vrea să te dai la fund, să-ți pierzi cu desăvârşire urma în Florida, unde te-ai duce?

Mitchell nici nu mai trebui să se gândească.

– Suntem deştepți. Pământ nesigur, loc nesigur, cum vrei tu să-i spui. Într-o mlaştină, desigur. Unde altundeva?

– Poți să stai ascuns acolo o lună întreagă şi să nu te găsească un batalion de soldați. Ceea ce explică de ce polițiştii n-au fost în stare să găsească acel camion. (Numai Mac Pherson şi Jenkins fuseseră capabili să descrie cât de cât camionul răpitorilor.). Au tot verificat autostrăzile şi drumurile de importanță secundară. Sunt sigur că nu le-a trecut niciodată prin minte să verifice şi drumurile mlăştinoase.

– Aşa crezi?

– După cum spuneai adineauri, suntem deştepți. Există zeci de drumuri dintr-astea mlăştinoa-

se, dar majoritatea sunt foarte scurte şi imediat ajungi într-un loc de unde nici un vehicul cu roți nu mai poate să înainteze. Câteva zeci de maşini de poliție ar reuşi să scotocească totul prin mlaştinile cele mai apropiate într-o oră.

Mitchell îi spuse lui Robertson:

– Fă-mi legătura cu şeful de poliție McGarrity.

Se auzi o bătaie în uşa întredeschisă şi Louise, una din tinerele menajere, intră. În mână avea o carte de vizită. Ea zise:

– Tocmai făceam patul domnişoarei Marina când am găsit asta sub cearşaf.

Mitchell luă cartea de vizită. Era o carte de vizită obişnuită ce prezenta numele şi adresa Marinei. Louise spuse:

– Pe partea cealaltă.

Mitchell întoarse cartea de vizită, ținând-o astfel încât să vadă şi Roomer. Pe verso erau scrise de mână cu pixul cuvintele: "Vacanță. Mică insulă la soare. Fără costum de baie".

– Cunoşti scrisul de mână al domnişoarei Marina, Louise?

Mitchell îşi dăduse brusc seama că el nu-l cunoştea. Fata se uită la cartea de vizită.

– Da domnule. Sunt sigură.

– Mulțumesc, Louise. Asta s-ar putea să ne fie de mare folos. Louise zâmbi şi plecă. Mitchell îi zise lui Roomer:

– Ce fel de detectiv jalnic mai eşti şi tu, atunci? De ce nu te-ai gândit să faci o percheziție în dormitoare?

– Hm. Nu pot să presupun decât că i-a rugat să plece cât timp se îmbrăca.

– Ai fi crezut că i-a fost prea frică să se mai gândească la asta.

– Scrisul de mână e destul de ferm. Pe de altă parte, ea nu se sperie cu una cu două. Evident, exceptând momentul când îndrepți un pistol spre ea.

– Aş vrea, chiar aici şi acum, să îndrept pistolul spre altcineva. Mica insulă la soare unde nu poți să faci baie. Un răpitor prea sigur pe el poate să vorbească prea mult. Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu?

Roomer dădu din cap în semn aprobator.

– La *Seawitch.*

La 33 000 de picioare înălțime, tocmai terminase de mâncat prânzul, frugal dar delicios, udat cu un minunat vin de Bordeaux, special îmbuteliat pentru el într-una din fabricile de vin Rothschild. Îşi recăpătase calmul său obişnuit. Devenise aproape filosof. Socoti că ajunsese în punctul culminant. Tot ce

s-ar fi putut întâmpla se întâmplase. La fel cu Larsen, Mitchell şi Roomer era convins că destinul nu-l va mai lovi atât de curând. De fapt, destinul îi lovea chiar atunci.

Colonelul Farquharson, locotenent-colonelul Dewings şi maiorul Breckley nu erau, de fapt, persoanele cu aceste nume după actele lor de identitate, pentru simplul motiv că în armata S.U.A nu existau ofițeri superiori cu asemenea nume. Dar la urma urmei era o armată foarte mare şi nimeni, nici măcar ofițerii, nu puteau să pretindă că ştiu mai mult decât numele câtorva colegi ofițeri. Nici înfățişarea lor nu era cea normală, cu toate că nu se putea spune că fuseseră machiați foarte mult. Cel care se ocupase de asta fusese machior la Hollywood şi prefera subtilitatea în locul bărbilor false. Cei trei erau îmbrăcați în uniforme sobre şi bine croite.

Farquharson se legitimă caporalului de la biroul de recepție din exterior.

– Colonelul Farquharson doreşte să-l vadă pe colonelul Pryce.

– Mă tem că nu-i aici.

– Atunci pe ofițerul de serviciu, omule.

– Am înțeles, să trăiți.

Un minut mai târziu stăteau aşezaţi în faţa căpitanului Martin, un tânăr temător, care tocmai îi legitimase în treacăt, mai curând de formă.

Farquharson zise:

– Deci colonelul Pryce a fost chemat la Washington. Pot să bănuiesc motivul.

Nu trebuia să bănuiască motivul. El însuşi pusese la cale înşelăciunea cu telefonul ce dusese la plecarea bruscă a lui Pryce.

– Şi locţiitorul lui?

– Are gripă, spuse Martin pe un ton conciliant.

– În perioada asta a anului? Ce neplăcut. Mai ales azi. Cred că bănuieşti motivul pentru care ne aflăm aici.

– Da domnule, zise Martin puţin cam stânjenit. Pentru un control de rutină. Am fost înştiinţat la telefon că s-a dat lovitura la arsenalele din Florida şi din Louisiana. (Dewings se ocupase de ultimul.) Sunt sigur că veţi găsi totul în ordine.

– Fără îndoială. Am şi descoperit ceva ce nu e-n ordine.

– Ce anume, domnule?

În vocea şi pe faţa lui Martin se citea acum teama.

– Conştiinţa siguranţei. Ştii că există literalmente zeci de magazine de unde aş putea să cumpăr, în mod perfect legal, o uniformă de general? Astea

sunt magazinele speciale care furnizează îmbrăcămintea pentru industria filmului. Dacă aş intra aici îmbrăcat într-o asemenea uniformă, ai crede că sunt ceea ce indică uniforma mea?

– Cred că da, domnule.

– Ei bine, să nu faci asta. Niciodată, continuă el aruncând o privire la buletinul său de identitate care zăcea pe birou. Şi nu e nici o problemă să faci o drăcie ca asta. Când un străin îşi face apariția într-un loc strict secret ca ăsta, întotdeauna,*întotdeauna* să-i verifici identitatea la Comandamentul Teritorial. Şi întotdeauna să vorbeşti numai cu comandantul.

– Am înțeles, să trăiți. Ştiți cumva cum se numeşte? Eu sunt nou aici.

– Generalul-maior Harsworth.

Martin îi spuse caporalului de la biroul din față să-i facă legătura acolo. O voce răspunse imediat.

– Comandamentul Teritorial.

De fapt, vocea nu venea de la Comandamentul Teritorial. Cel care vorbea era un bărbat aflat la o distanță mai mică de o jumătate de milă de ei, aşezat la baza unui stâlp de telegraf. Avea cu el un aparat de emisie-recepție cu baterie. De aparat era legat un fir izolat de cupru ce se întindea până la o linie de telegraf.

Martin zise:

– Arsenalul Netley Rowan. La telefon căpitanul Martin. Aş dori să vorbesc cu domnul general Harsworth.

– Aşteptaţi puţin.

Se auziră câteva ţăcănituri scurte, urmă o pauză de alte câteva secunde, iar apoi aceeaşi voce spuse:

– Aveţi legătura, domnule căpitan. Martin zise:

– Domnul general Harsworth?

– La telefon, spuse bărbatul de lângă stâlpul de telegraf, care-şi coborâse vocea cu o octavă. Aveţi probleme, domnule căpitan Martin?

– Domnul colonel Farquharson e cu mine. Dumnealui insistă să-i verific identitatea la dumneavoastră.

Vocea de la celălalt capăt suna compătimitoare:

– Ai asistat vreodată la un control de rutină?

– Mă tem că nu, domnule.

– E foarte preocupat de problemele de securitate domnul colonel. Mai sunt cu dumnealui domnul locotenent-colonel Dewings şi domnul maior Breckley?

– Da, domnule.

– Ei bine, atunci încă n-ai ajuns la sfârşitul carierei dumitale profesionale. Dar să ştii că are dreptate.

Farquharson în persoană se aşeză la volanul unei maşini, pregătindu-se pentru o călătorie de trei mile, iar alături de el stătea Martin, disciplinat şi

politicos. Un gard de sârmă ghimpată electrificat, înalt de cincisprezece picioare, înconjura arsenalul, o clădire scundă, cenuşie şi fără geamuri ce se întindea pe o suprafață de aproape o jumătate de pogon. O santinelă înarmată cu o mitralieră bara intrarea în clădire. Îl recunoscu pe căpitanul Martin, se dădu la o parte şi salută. Farquharson înaintă cu maşina până la singura uşă a arsenalului, iar acolo opri. Cei patru coborâră din maşină. Farquharson îi zise lui Martin:

– Maiorul Breckley n-a mai intrat până acum într-un arsenal ANT. Poți să-i dai câteva lămuriri?

Lămuririle erau valabile şi pentru Farquharson. Nici el nu mai intrase până atunci în nici un arsenal.

– Da, domnule. ANT înseamnă Armament Nuclear Tactic. Pereții au o grosime de treizeci şi trei de țoli; sunt fabricați din oțel armat. Uşa are o grosime de zece țoli şi e fabricată din oțel şi din tungsten. Atât pereții cât şi uşa pot să reziste la orice tip de obuz, care nu poate găuri decât până la o grosime de paisprezece țoli. Panoul ăsta de sticlă ne înregistrează pe o casetă video. Gratiile astea cu ochiuri reprezintă un dispozitiv care, de asemenea, ne înregistrează vocile.

Apăsă pe un buton înecat în masa compactă. Se auzi o voce, care întrebă:

– Vă rog să vă prezentați.

– Căpitanul Martin şi colonelul Farquharson. Facem inspecția de rutină.

– Codul?

– Geronimo.

Uşa masivă începu să se deschidă, iar ei auzeau deja zgomotul puternic al unui motor. După zece secunde, uşa se deschise la maximum. Martin îi pofti înăuntru.

Un caporal îi salută la intrare. Martin spuse:

– Inspecția de rutină.

– Am înțeles, să trăiți. Caporalul nu părea prea încântat. Farquharson zise:

– Mi se pare că ai conştiința încărcată, soldat, nu-i aşa?

– Nu, domnule.

– Atunci, ar trebui s-o ai. Martin spuse:

– Ceva nu e-n regulă, domnule? Era foarte nervos.

– Patru lucruri.

Martin îşi lăsă capul în jos astfel încât Farquharson să nu vadă că-şi stăpâneşte emoția. Şi unul singur ar fi fost destul de rău.

– În primul rând, santinela de la poartă nu trebuie să stea afară, la vedere. Poarta trebuie să fie deschisă numai după ce se dă un telefon la cartierul dumneavoastră general. De asemenea, poarta trebuie să fie deschisă în mod electronic din biroul dum-

neavoastră. Cum să fiți protejați numai de o santinelă? În al doilea rând, ce anume i-ar putea împiedica pe eventualii intruşi să intre pe uşa deschisă şi să ne ameninţe pe toţi cu nişte puşti mitraliere? Uşa aia ar fi trebuit să se închidă în momentul în care am intrat.

Caporalul vru să spună ceva, dar Farquharson îl opri cu mâna ridicată.

– În al treilea rând, la toți cei care nu fac parte din personalul de bază - cum am fi noi - ar trebui să li se ia amprentele la sosire - mă voi ocupa eu să aveți personal calificat în aşa ceva. În al patrulea rând, dar şi cel mai important, arătați-mi pârghiile de comandă pentru uşile astea.

– Pe aici, domnule, zise caporalul, conducându-l la un suport. Butonul roşu le deschide, cel negru le închide.

Farquharson apăsă pe butonul verde. Uşa masivă se închise cu mare greutate.

– Nesatisfăcător. Total nesatisfăcător. Alea sunt singurele modalități de acționare asupra uşilor?

– Da, domnule.

Martin părea într-adevăr foarte nefericit.

– Vom face noi o altă legătură electronică directă cu cartierul dumneavoastră general, ceea ce va scoate din uz butoanele astea atunci când recepționați semnalul corect, spuse Farquharson, arătând

semne vizibile de iritare. Aş fi crezut că toate lucrurile astea sunt clare ca bună ziua.

Martin schiță un zâmbet.

– Acum sunt clare, domnule.

– Cât la sută din explozivele, bombele şi obuzele depozitate aici sunt arme convenționale?

– Aproape nouăzeci şi cinci la sută, domnule.

– Aş dori să văd mai întâi armele nucleare.

– Desigur, domnule.

Martin, acum complet demoralizat, îl conduse la locul cu pricina.

Secțiunea ANT era compartimentată, dar nu şi sigilată. Pe o parte erau înşirate ceea ce păreau să fie obuze, aranjate pe rastele, iar pe cealaltă parte, canistre de metal în formă de pară, înalte cam de treizeci de picioare, cu butoane, un cadran de ceas şi un şurub mare în vârf. În ele se aflau un fel de valize din fibră de sticlă având o formă foarte curioasă, fiecare prevăzute cu două mânere de piele.

Breckley arătă cu mâna la canistrele în formă de pară.

– Ce sunt astea? Bombe?

– Atât bombe cât şi mine, răspunse bucuros Martin, care părea să-şi alunge necazurile din minte. Alea din vârf sunt relativ simple. Înainte de-a ajunge la comutatoarele alea două roşii, trebuie deşurubate cele două butoane din plastic transparent.

Apoi, comutatoarele trebuie învârtite nouăzeci de grade spre dreapta. Atunci sunt în poziție de siguranță. După aceea, trebuie întoarse nouăzeci de grade spre stânga. Asta e poziția de activare.

Înainte de-a proceda astfel, timpul trebuie programat pe cadranul ceasului. Asta se realizează cu şurubul ăsta mare de-aici. O rotație completă înseamnă o întârziere de un minut şi va apărea pe cadranul ăsta de ceas. După cum vedeți, timpul se cronometrează în secunde. Timpul total de întârziere ce poate fi programat e de treizeci de minute - adică treizeci de rotații.

– Iar butonul ăsta negru?

– E cel mai important dintre toate. Nu trebuie întors. S-ar putea să fie nevoie să ajungeți la el în grabă. Opreşte ceasul şi, de fapt, dezamorsează bomba.

– Ce forță de distrugere are?

– Mică, în comparație cu o bombă atomică convențională. Aria de contaminare ar avea o rază de un sfert de milă.

Poate mai puțin. Explozia, şocul şi radiațiile s-ar întinde, fireşte, pe o arie mult mai mare.

– Ai spus că pot să fie folosite atât ca bombe cât şi ca mine.

– Ca mine pot să fie folosite asemeni explozivelor obişnuite. Ca bombe, amplasarea lor ar dura

probabil numai şase secunde - în timpul conflictelor tactice, ar putea să fie transportate cu avioane supersonice de joasă altitudine. Explozia lor se aude la o distanță de două mile, iar avioanele zboară prea repede astfel încât unda de şoc nu le poate ajunge din urmă. Dacă, de exemplu, vreți să le amplasați într-un depozit de muniții, mai întâi verificați cât timp v-ar lua să le amplasați acolo, calculați cât timp v-ar lua să ieşiți de acolo, să calculați aria exploziei şi să programați ceasul în mod corespunzător.

Rachetele de aici…

– Am văzut şi am auzit destul, îl întrerupse Farquharson. Sus mâinile, te rog.

Cinci minute mai târziu, asistați cu furie, dar şi cu neputință de Martin, ei încărcaseră două bombe, bine ascunse în cutiile lor de transport, în portbagajul maşinii. Procedând astfel, necesitatea celor două mânere pentru cărat deveni evidentă: fiecare bombă cântărea probabil cel puțin nouăzeci de livre.

Farquharson se întoarse, privi indiferent la cei doi militari legați, apăsă pe buton şi se strecură afară din încăpere, în timp ce uşa începu să se închidă. Aşteptă până când uşa se închise complet, apoi se urcă în maşină pe locul din față, alături de Martin, care, de această dată, se afla el la volan. Farquharson spuse:

– Nu uita, dacă faci o mişcare greşită, eşti mort. Şi evident, va trebui să omorâm şi santinela.

Nu făcu nici o mişcare greşită. La circa o milă distanță de arsenal, maşina se opri lângă un desiş de copaci piperniciți. Martin fu dus pe jos departe în pădurea deasă, legat, cu căluşul în gură. Apoi fu legat de un copac pentru eventualitatea în care i-ar fi venit ideea să se elibereze cu cuțitul său mare de buzunar şi să-şi croiască drum spre marginea şoselei. Farquharson se uită în jos la el.

– Sistemul vostru de securitate *era* jalnic. Vom telefona la cartierul vostru general peste vreo oră sau cam aşa ceva şi-i vom informa unde pot să vă găsească. Sunt convins că nu mişună prin zonă prea mulți şerpi cu clopoței.

CAPITOLUL 6

Robertson îşi ridică privirea de pe dispozitivul radio.

– Şeful McGarrity. Mitchell luă receptorul.

– Mitchell? Am găsit camionul răpitorilor. Lângă mlaştina Wyanee, spuse McGarrity pe un ton pur şi simplu triumfător. O să merg acolo chiar eu. Cu nişte câini polițişti. Te aştept la intersecția de la Walnut Tree.

Mitchell puse receptorul în furcă şi-i zise lui Roomer:

– McGarrity s-a implicat în treaba asta până peste cap. A găsit camionul. De fapt, altcineva a făcut-o, dar până la urmă toate onorurile vor reveni lui McGarrity.

– L-a găsit gol, bineînțeles. Oare moşul ăsta tâmpit nu-şi dă seama că asta înrăutăţeşte situația, în loc s-o uşureze? Cel puțin am ştiut ce mijloc de transport au folosit ăia. Nimic mai mult. A zis cumva c-o să ia cu el vreun ziarist-fotograf pe care l-a întâlnit aşa din întâmplare?

– Doar nişte câini polițişti, asta-i tot.

– A solicitat cumva articole de îmbrăcăminte ca să le miroase câinii?

Mitchell clătină din cap, Roomer făcu la fel, iar după câteva minute apăru Jenkins.

– Vrei s-o chemi pe Louise, te rog?

Louise îşi făcu apariția foarte repede. Roomer spuse:

– Am dori ceva îmbrăcăminte, ceva ce obişnuiau domnişoarele să poarte foarte des.

Ea păru nesigură.

– Nu înțeleg.

– Câteva lucruri pe care să le dăm câinilor polițişti să le miroase ca să dea de urma răpitorilor.

– Oh, exclamă ea, gândindu-se numai o clipă. Sigur că da, capoatele dumnealor.

O spusese cu o dezaprobare vag aluzivă, de parcă fetele şi-ar petrece mai tot timpul în acele veşminte.

– Încearcă să le atingi cât mai puțin cu mâna, te rog. Pune-le pe fiecare într-o pungă separată de plastic.

O maşină de poliție şi o camionetă mică de poliție îi aşteptau la intersecția de la Walnut Tree. McGarrity stătea în picioare lângă maşina poliției. Era un individ scund, un fanfaron ce radia bonomie şi care nu zâmbea doar atunci când denunța vehement corupția din politică. Era un şef de poliție cât se poate de incompetent, dar şi un politician desă-

vârşit, corupt până în măduva oaselor, de aceea devenise şef de poliție. Dădu mâna cu Mitchell şi cu Roomer, cu toată căldura şi sinceritatea impuse de apropierea alegerilor pe care spera să le câştige iar.

– Mă bucur să vă întâlnesc, în sfârşit, domnilor. Am auzit numai lucruri foarte bune despre dumneavoastră.

Părea să fi uitat cu desăvârşire afirmația pe care o făcuse nu demult, cum că aceştia dăduseră zdravăn de furcă autorităților locale. Apoi continuă:

– Vă mulțumesc pentru colaborarea dumneavoastră şi pentru că ați venit acum aici. Vi-l prezint pe Ron Stewart de la *Herald;* arătă cu mâna spre portiera deschisă a unei maşini în care, pe locul din spate, stătea un bărbat, ce părea împodobit de aparate de filmat. L-am întâlnit întâmplător.

Mitchell se abținu cu greu să nu râdă, prefăcându-se că tuşeşte.

– Prea multe țigări.

– Slăbiciunea asta o am şi eu. Şoferul maşinii e şi dresorul câinilor. Celălalt e şoferul camionetei. Urmați-ne, vă rog.

După ce merseră cinci mile, ajunseră la ramificația dinspre mlaştina Wyanee. Frunzişul copacilor, care aproape că putea să fie atins cu creştetul capului, estompă rapid lumina, astfel încât părea să fie o după-amiază de iarnă târzie. Aproape imediat se

observă şi o creştere a umidității şi începu să se simtă un miros greu, deoarece înaintau spre mlaştină. O atmosferă vizibil nesănătoasă; cel puțin aceasta era prima impresie: dar mulți oameni cu o mare aversiune față de tot ceea ce trecea drept civilizație au trăit acolo fără prea mari probleme.

Drumul tot mai brăzdat şi mai plin de hârtoape devenise aproape impracticabil până când cotiră pe o curbă fără vizibilitate şi dădură peste camionul abandonat.

Se părea că primul lucru esențial este să se facă fotografii, iar al doilea că McGarrity trebuie să se vadă bine în fiecare, cu mâna, de preferință, odihnindu-se într-un mod aristocratic pe capotă. După aceea, fotograful pregăti blitzul şi încercă să prindă uşa din spate, când Roomer îl apucă nu prea gentil de încheietura mâinii.

– Să nu faci asta!

– De ce?

– N-ai mai fotografiat asemenea cazuri? Din cauza amprentelor.

Roomer se întoarse spre McGarrity şi continuă:

– Îi aşteptați curând?

– N-ar trebui să întârzie. S-au dus la un alt caz. Ia legătura cu ei, Don, spuse şeful de poliție şoferului, care încercă imediat să ia legătura cu ei prin radio.

Era clar că ideea de-a aduce specialişti care să ia amprentele nu-i trecuse deloc prin minte lui McGarrity.

Li se dădu drumul câinilor din camionetă. Roomer şi Mitchell desfăcură pungile de plastic, lăsând câinii să miroase capoatele. McGarrity zise:

– Ce-aveți acolo?

– Capoatele fetelor. Ca să le adulmece câinii dumitale. Ştiam că ai nevoie de nişte haine.

– Fireşte. Dar capoate?!

McGarrity ştia să se prefacă foarte bine. Era clar că nici asta nu-i trecuse prin minte…

Câinii mirosiră pe dată şi începură să se zbată în lesă. Se grăbeau să pornească pe o potecă desfundată întrucât drumul se oprise brusc. După aproximativ o sută de yarzi, poteca se termina în apă. Nu era chiar mlaştină propriu-zisă, ci un râuleț lent, şerpuitor şi murdar, lat de maximum douăzeci de picioare, poate nici atât. Lângă mal era trasă o ambarcațiune uzată pe care nici măcar un binevoitor n-ar fi putut s-o numească barcă. Era confecționată dintr-un sicriu supradimensionat, iar aşa-zisul bac era ataşat cu un scripete imens de cele două maluri.

Cei doi conducători ai câinilor traseră barca lângă ei, se urcară în ea cu mare grijă, apoi veniră câinii, care continuau să se zbată în lesă, dând semne evidente de nerăbdare. Nerăbdarea diminuă ra-

pid, iar apoi dispăru cu totul, la scurt timp după ce ajunseră pe malul celălalt. După ce parcurseră zona cu barca, fără nici un folos, reveniră pe uscat, dezamăgiți.

– Asta-i bună, ce faceți acilea? se auzi o voce. S-a răcit urma, cred.

Cei patru bărbați de pe mal se întoarseră să vadă de unde vine vocea. Văzură un individ bizar, purtând o panama nouă cu o banderolă din material ecosez de lână, cizme strălucitoare de piele, foarte înalte (probabil ca să se protejeze de muşcăturile şerpilor) şi haine ridicole.

– Urmăriți pă careva, oameni buni?

– Căutăm pe cineva, zise precaut McGarrity.

– Sunteți di la poliție?

– Sunt şeful de poliție, McGarrity.

– Mi-s onorat, cum dă nu. Păi, dom' şef, mataleți cam pierzi timpu'. Io zic c-ai face mai bine să cauți pă partea ailantă. P-acolo o luară ăia.

– I-ai văzut? întrebă suspicios McGarrity.

– Ha! Dacă-i văzui? Nu dom'le. Abia acuşa venii şi io. Da' io dac-aş fi în locu' lor aşa aş face findcă mulți o făcură de sute de ori p-acolo. Puteți să coborâți din barcă la jumatea drumului, iar după aia să mergeți pă' jos o juma' dă milă, chiar o milă în susu' sau în josu' curentului. Zeci dă pârâiaşe dau în râuleţu' ăsta. Puteți s-o luați pe oricare din ăstea, pă

o distanță dă o milă şi tot de mlaştină o să dați. Nu prea o să-i găseşti anu' ăsta, şefu', nici dacă-i cauți pân' la Crăciun.

– Cât de adânc e râulețul?

– Cinşpe țoli. Poate nici atât.

– Atunci nu e nevoie de barcă. Adică poți să-l străbați de la un capăt la altul cu cizmele astea fără să te uzi la picioare. De ce nu procedezi aşa?

Străinul păru aproape şocat.

– Nu, şefu'. Mi-ar lua o oră în fiece dimineață să le curăț pă alea. (Era clar că "alea" sunt cizmele lui.) Pe de altă parte, există mocasini de apă. (Individul părea să aibă o aversiune înnăscută față de şerpi.) Barca? Dacă vin ploile, râulețu' ajunge pân-acilea.

Şi străinul îşi atinse pieptul.

McGarrity le spuse oamenilor lui să se întoarcă. Mitchell îi zise străinului:

– E vreun loc în mlaştină unde ar putea să aterizeze un elicopter?

– Aha. Dacă mai mergeți o țâră o să vedeți că nu mai e mlaştină. Totuşi, nu văzui pân-acuşa nici un elicopter. Da, sunt multe locuri defrişate.

Polițiştii şi câinii coborâră pe mal. Lăsându-l pe străin să-şi scuture praful invizibil de pe cizme, se întoarseră cu toții la camionetă. Mitchell spuse:

– O clipă. Mi-a venit o idee.

Desfăcu cele două pungi de plastic conținând capoatele şi le dădu iar câinilor să le miroase. Apoi se întoarse pe aleea brăzdată cu făgaşe, trecând pe lângă cele două autovehicule, făcându-le semn polițiştilor să-l urmeze, ceea ce aceştia şi făcură, dar trebuiră să facă eforturi serioase deoarece câinii nu se lăsau duşi.

După vreo douăzeci de yarzi, împotrivirea câinilor dispăru. Aceştia începură să latre şi să se zbată în lesă. După încă douăzeci de yarzi, câinii o luară la goană trăgându-i pe polițişti după ei, apoi se opriră brusc şi ocoliră de câteva ori un loc, după care se aşezară pe labe, descurajați. Mitchell se aplecă şi examină suprafața aleii. Ceilalți îl ajunseră din urmă.

McGarrity zise:

– Ai găsit ceva?

– Asta, arătă Mitchell pe jos. A mai fost un vehicul pe aici. Se văd urmele roților din spate când maşina a început să dea înapoi. Răpitorii au intuit c-o să folosim câini polițişti - de altfel nici nu era greu de presupus. Aşa că au dus fetele vreo douăzeci de yarzi mai încolo ca să li se piardă urma, apoi vehiculul a plecat într-o altă direcție.

– Eşti deştept, domnule Mitchell, eşti deştept, zise McGarrity, care nu părea prea încântat de ceea ce spunea. Deci păsările şi-au luat zborul, nu-i aşa?

Iar acuma noi n-avem nici măcar cea mai mică idee de modul cum arată vehiculul ăla cu care au fugit. Roomer zise:

– Cineva şi-a luat zborul, asta-i sigur. Dar poate numai unu sau doi. Poate s-au dus să facă rost de un elicopter.

– Un elicopter?

Apa nu trebuia să fie prea adâncă pentru ca şeful de poliție McGarrity să înceapă să se înnămolească. Mitchell spuse cu o nerăbdare uşor obosită:

– S-ar putea să fie o cacealma dublă. Poate c-au procedat invers şi au adus fetele înapoi în camion. Poate că mai sunt încă în mlaştină, aşteptând ca vreun elicopter să vină să-i ia. L-ai auzit pe bătrânul ăla - a spus că sunt destule locuri în mlaştina asta unde poate să aterizeze un elicopter.

McGarrity dădu din cap înțelepțeşte şi păru să cântărească adânc gravitatea problemei. Simți că venise vremea să contribuie şi el cu ceva.

– Mlaştina iese din discuție. E inutil. Aşa că va trebui să mă concentrez asupra modului cum trebuie să schimb macazul.

Mitchell zise:

– Ce-ai de gând să faci?

– Las' pe mine. Roomer spuse:

– Nu prea e cinstit din partea dumitale, domnule McGarrity. Noi avem încredere totală în dumnea-

ta. Nu crezi că trebuie să ai şi dumneata puțină încredere în noi?

– Ei, asta acum, zise McGarrity, părând să mediteze, cu toate că în sinea lui era încântat că i s-a pus întrebarea, aşa cum bănuise Roomer. Dacă elicopterul nu poate să aterizeze aici, atunci poate foarte bine să-i ridice, nu-i aşa?

– Aşa e, spuse solemn Roomer.

– Deci o să postez nişte trăgători de elită în partea asta de mlaştină. Nu-i mare scofală să dobori un elicopter care zboară la joasă altitudine.

Mitchell zise:

– Eu n-aş face asta dacă aş fi în locul dumitale.

– Nici eu, clătină din cap Roomer. Legea nu încurajează crima.

– Crimă? făcu McGarrity, holbându-se la ei. Cine vorbeşte de crimă?

– Noi, spuse Mitchell. Focul de puşcă sau de mitralieră ar putea să ucidă pe cineva din elicopter. Dacă elicopterul va fi doborât, atunci probabil vor muri cu toții. Poate că la bord sunt nişte criminali, dar au şi ei dreptul la o judecată dreaptă înainte de a fi executați. Şi nu ți-a trecut prin minte că aproape sigur pilotul ar putea fi un om nevinovat, amenințat cu pistolul la tâmplă? (Evident, McGarrity nu se gândise la asta.) Nu cred că asta o să ne sporească prestigiul, ce zici?

McGarrity se încruntă. Chiar şi gândul că va fi rău văzut, în perspectiva alegerilor apropiate, îl făcea să pălească.

– Şi ce dracu' facem atunci? Roomer spuse deschis:

– Să mă ia dracu' dacă ştiu. Poți să postezi nişte observatori. Chiar poți să ai la dispoziție şi un elicopter gata să decoleze şi să-l urmărească pe celălalt dacă va fi nevoie. Adică, dacă aşa se vor întâmpla lucrurile. Noi presupunem doar.

– Cred că nu mai trebuie să ardem gazul de pomană pe-aici, zise Mitchell. Am pierdut deja prea mult timp pe ziua de azi. Ținem legătura.

În timp ce mergeau cu maşina pe autostradă, Roomer spuse:

– Cum crezi că s-ar descurca ăsta ca supraveghetor de câini?

– Locul ar fi suprapopulat în câteva luni de câini vagabonzi. Cât de convins eşti de ideea că ăia s-ar putea să folosească un elicopter?

– Foarte convins. Dacă ar fi vrut numai să schimbe vehiculele, atunci nu s-ar fi complicat atâta. Ar fi putut să-şi ascundă camionul aproape oriunde. Înaintând aparent în mlaştină, ei sperau să dea impresia că se pregătesc să se ascundă acolo pentru câtva timp. Nu şi-au închipuit că noi o să mergem pe alee şi o să le luăm urma.

– Suntem destul de siguri că destinația lor e *Seawitch.* Suntem destul de siguri că vor folosi un elicopter. Ce elicopter şi ce pilot ai folosi tu?

– Un elicopter şi un pilot de-ai lordului Worth. Piloții lui sunt aproape sigur singurii care cunosc coordonatele exacte ale lui *Seawitch,* iar elicopterele cu emblema distinctă Worth Hudson sunt singurele care s-ar putea apropia de *Seawitch* fără să trezească bănuieli.

Roomer întinse mâna după telefon şi, jucându-se cu şnurul, formă numărul casei lordului Worth.

– Jim?

– Sunt pe poziție, domnule Roomer.

– Ne întoarcem imediat. Caută carnețelul cu adrese ale lordului Worth. Poate că e chiar lângă tine în camera de radioemisie. Fă o listă cu numele şi adresele piloților de pe elicopterele lui. Ai luat legătura cu paznicul eliportului?

– Da.

– Informează-l şi pe el, te rog.

– Am înțeles.

Apoi îi zise lui Mitchell:

– Totuşi, nu crezi c-ar trebui să-l avertizăm pe Larsen, referitor la bănuielile noastre?

– În nici un caz, răspunse hotărât Mitchell. *Seawitch* e copilul lui Larsen, iar primirea pe care ar face-o s-ar putea să fie cam prea entuziastă. Sau,

poate, vrei să-i explici tu lordului Worth cum fiicele lui au fost surprinse de un schimb de focuri încrucişat?

– Nu vreau, spuse cu o oarecare emoție Roomer.

– Sau poate vrei să-ți explici chiar ție însuți cum a fost împuşcată Melinda în plămâni?

Roomer nu-l luă în seamă.

– Şi dacă presupunerile noastre în legătură cu piloții lordului se dovedesc a fi greşite?

– Atunci lăsăm totul în seama detectivului ăluia de prima mână, McGarrity.

– Deci ar fi mai bine să avem dreptate. Aveau dreptate. Dar era şi prea târziu.

John Campbell era nu numai un pescar înrăit, ci şi un cititor pasionat. Reuşise de multă vreme să îmbine, simultan, aceste două plăceri ale sale. Un râuleț, destul de populat cu peşti, curgea la vreo douăzeci de picioare de terasa din spate. Campbell stătea pe un şezlong, cu o umbrelă de soare deasupra capului, alternând fiecare pagină cu o nouă aruncare a undiței, când Durand şi unul din oamenii lui, cu ciorapi pe față în chip de măşti şi cu puşti în mână, îi apărură în câmpul vizual. Campbell se ridică în picioare, continuând să țină cartea în mână.

– Cine sunteți şi ce vreți?

– Pe dumneata. Eşti Campbell, nu-i aşa?

– Şi ce dacă?

– Vrem să faci ceva pentru noi.

– Ce anume?

– Să pilotezi un elicopter.

– Să mă ia dracu' dacă fac asta!

– Deci dumneata *eşti* Campbell. Vino cu noi. Supunându-se gesturilor făcute de puştile lor, Campbell trecu la mijloc, între cei doi. Se afla foarte aproape de mâna în care Durand ținea puşca atunci când îl apucă de încheietura mâinii. Durand gemu de durere, puşca îi căzu pe jos şi o secundă mai târziu cei doi se încleştară în luptă, lovindu-se cu picioarele şi cu pumnii, neluând în seamă nici o regulă sportivă, schimbându-şi poziția atât de frecvent încât acolitul lui Durand, cu puşca în mână - ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-l împuşte pe Campbell - nu găsi imediat nici un moment favorabil să intervină. Dar momentul favorabil veni foarte curând. Folosirea eficientă, dar nesportivă, a genunchiului drept al lui Campbell îl îndoi pe Durand, care horcăia de durere, dar acestuia îi mai rămăsese suficient instinct ca să-l apuce pe Campbell de cămaşă, atunci când căzu pe spate, şi să-l tragă şi pe el jos. De fapt, Campbell suferi un şoc dublu, deoarece simți cum îi pocneşte capul de durerea pricinuită de "mângâierea" unui pat de puşcă.

Bărbatul care-l doborâse pe Campbell îl dădu la o parte, permițându-i lui Durand să se ridice cu mare greutate, deşi era încă încovoiat la 45°. Îşi scoase ciorapul de pe față, ca şi cum ar fi încercat să aibă acces la mai mult aer. Surprinzător, Durand era latino-american. Avea tenul de culoarea cafelei, dar fața lui era palidă acum, părul negru, des şi cârlionțat şi o mustață subțire, parcă trasată cu creionul. Părea chipeş chiar dacă durerile crâncene îi schimonoseau fața. Se îndreptă de şale puțin câte puțin şi în cele din urmă reuşi să respire mai bine, adică suficient cât să-i spună acolitului său ce vrea să facă cu Campbell.

– Trebuie s-o lăsăm pe altă dată, domnule Durand. Nu cred că poate să piloteze prea bine un elicopter dintr-un pat de spital.

Durand acceptă cu greutate acest adevăr.

– Am crezut că nu l-ai lovit prea tare.

– Doar o lovitură uşoară.

– Leagă-l de mâini, la ochi şi pune-i căluşul.

Durand era acum cam la 20° de verticală. Colegul său se duse la maşină şi se întoarse imediat cu frânghie, bandă adezivă şi căluş. Trei minute mai târziu porniră la drum, cu un Campbell acoperit cu un pled şi zăcând încă în nesimțire în spate. Pe pled Durand îşi odihnea comod picioarele - nu se simțea încă în stare să conducă el. Amândoi bărbații erau

acum cu măştile scoase - chiar şi într-un stat neconformist ca Florida, oamenii care circulă cu maşina şi ciorapi pe față sunt susceptibili să atragă atenția mai mult decât alții.

Mitchell aruncă o privire asupra listei de nume şi adrese pe care le-o dăduse Robertson.

– Bun. Dar ce sunt semnele astea cu care ai bifat cinci nume?

Robertson spuse umil:

– Sper să nu vă supărați - nu vreau să mă amestec - dar mi-am luat libertatea să le telefonez acestor domni să văd dacă vor fi acasă când îi veți căuta dumneavoastră. Am presupus că îi veți căuta acasă deoarece ați cerut adresele.

Mitchell se uită la Roomer.

– Cum naiba de nu ți-a trecut prin cap aşa ceva? Roomer îi aruncă o privire rece şi-i zise lui Robertson:

– Poate c-ar trebui să te iau ca asociat. Ce-ai aflat?

– Un pilot stă în aşteptare la aeroport. Ceilalți patru sunt acasă. Cel al cărui nume nu l-am bifat - domnul John Campbell - nu e acasă. L-am întrebat pe unul dintre ceilalți piloți despre asta, iar el a părut puțin surprins. A zis că, de obicei, domnul Campbell îşi petrece după-amiezele pescuind în

spatele casei. E burlac şi trăieşte într-un loc destul de izolat.

– Aşa se pare, spuse Roomer. Un burlac în izolare. Se pare că răpitorii au un sistem de informații secrete excelent. Faptul că nu răspunde la telefon poate să nu însemne nimic - s-o fi dus să se plimbe, sau după cumpărături, sau să-şi viziteze nişte prieteni. Pe de altă parte…

– Da. Mai ales pe de altă parte, zise Mitchell, pregătindu-se să plece; apoi se adresă lui Robertson: Paznicul eliportului are un număr de telefon înregistrat şi un radiotelefon?

– L-am dactilografiat pe lista aia.

– Poate c-ar trebui să te luăm amândoi ca asociat.

Mitchell şi Roomer stăteau în picioare pe pajiştea din spatele casei lui Campbell şi priveau decorul cu sânge rece. Şezlongul avea un picior rupt. Umbrela de soare se întindea pe iarbă cât era de lungă, răsturnată. Undița era în apă până la miner şi ar fi fost luată de curent dacă nu s-ar fi împiedicat de rădăcina unui arbust. Roomer scoase undița din apă, în timp ce Mitchell porni în fugă spre uşa din spate - aceasta era larg deschisă ca şi cea din față. Formă un număr de telefon şi i se răspunse imediat:

– Elicopterul lordului Worth. La telefon Gorrie.

– Numele meu e Mitchell. Aveți vreun polițist care să stea de pază?

– Domnul Mitchell? Sunteți prietenul lordului Worth?

– Da.

– A venit sergentul Roper.

– Doar atât? Vreau să vorbesc cu el.

Trecu foarte puțin timp până când Roper ajunse la telefon.

– Mike? Mă bucur că te aud din nou.

– Ascultă, sergent, e o treabă urgentă. Vorbesc de-acasă de la John Campbell, unul dintre piloții lordului Worth. A fost răpit, aproape sigur de către câțiva dintre răpitorii fiicelor lordului Worth. Am toate motivele să cred - acum n-am timp de explicații - că ăştia se îndreaptă către voi cu intenția de a captura unul dintre elicopterele lordului Worth şi de a-l forța pe Campbell să-l piloteze. Sunt cel puțin doi, poate chiar trei, înarmați şi periculoşi. Ți-aş sugera să trimiți după întăriri imediat. Dacă dăm de ei, îi caftim - adică eu şi Roomer, pentru că tu nu poți, eşti reprezentantul legii şi ai mâinile legate - şi aflăm unde sunt fetele, după care le aducem înapoi.

– Întăririle sosesc imediat. Apoi misiunea mea se termină.

Mitchell puse receptorul în furcă. Roomer era alături de dânsul. Acesta zise:

– Te-ai pregătit să recurgi la tortură ca să obții informațiile dorite?

Mitchell îl privi posomorit.

– Abia aştept. Tu nu?

– Nu. Dar o să merg şi eu cu tine.

Încă o dată Mitchell şi Roomer intuiseră corect. Şi încă o dată era prea târziu.

Mitchell conduse maşina până la eliportul lordului Worth fără să dea prea multă atenție regulilor privitoare la trafic şi la excesul de viteză, iar acum, ajungând acolo, îşi dădu seama cu amărăciune că graba lui fusese cu totul inutilă.

Cinci bărbați îi salutară la sosire, cu toate că nu prea era o întâlnire veselă: Gorrie, paznicul, şi patru polițişti. Gorrie şi sergentul Roper îşi masau uşor încheieturile mâinilor. Mitchell se uită la Roper.

– Nu-mi spune, rosti plictisit Mitchell. V-au dat la cap înainte de sosirea întăririlor.

– Da, zise Roper, a cărui față era neagră de mânie. Ştiu că pare o scuză lipsită de temei, dar n-am avut ce face. A venit o maşină şi a oprit în fața gheretei paznicului, chiar aici. Şoferul - era singur în maşină - părea să aibă o criză de strănutat şi ținea pe față o batistă mare de hârtie.

Roomer spuse:

– Deci, nu l-ai recunoaşte?

– Nu. Ei bine, noi ne uitam la individul ăsta când o voce din spatele nostru - fereastra din spate era deschisă - ne spune să rămânem nemişcaţi. Nici măcar nu pusesem mâna pe pistol. Am rămas nemişcaţi. Apoi mi-a zis să arunc pistolul. Ei bine, individul ăsta nu era la o distanţă mai mare de cinci picioare de mine, iar eu stăteam cu spatele la el. Am aruncat pistolul. Eroii morţi nu sunt de folos nimănui. Apoi ne-a spus să ne întoarcem cu faţa la el. Avea pe faţă un ciorap. Apoi a venit şoferul şi ne-a legat mâinile la spate. Când ne-am întors cu faţa avea şi el pe faţă un ciorap în chip de mască.

– După aia v-au legat picioarele şi apoi unii de alţii ca să nu vă vină ideea năstruşnică să daţi telefon?

– Aşa s-a întâmplat. Dar nu şi-au făcut griji c-o să dăm telefon. Le-au smuls din priză pe amândouă înainte să decoleze.

– Au decolat imediat?

– Nu, zise Gorrie. După cinci minute. Întotdeauna piloţii transmit prin radio planul de zbor înainte să decoleze. Presupun că răpitorii l-au forţat de Campbell să facă la fel. Ca să pară mai cuşer.

Mitchell ridică din umeri indiferent.

– Asta nu înseamnă nimic. Poţi să transmiţi oriunde un plan de zbor. Nu înseamnă că o să-l şi respecţi. Dar combustibilul… pentru elicoptere, adică?

– Combustibilul e întotdeauna păstrat cât se poate de bine. Eu mă ocup de asta. Din dispozițiile lordului Worth.

– În ce direcție au luat-o răpitorii?

– Încolo, arătă Gorrie cu brațul întins.

– Asta e, păsările şi-au luat zborul. S-ar putea să fie în drumul nostru.

– Cum aşa? întrebă surprins Roper.

– Ce vrei să fac eu dacă poliția nu poate?

– Păi, pentru început, am putea să luăm legătura cu aviația militară.

– De ce?

– Ar putea să-i oblige să coboare. Mitchell oftă.

– Asta e o mare prostie, să impui avioanelor să coboare. Şi dacă refuză să coboare?

– Atunci să-i doboare.

– Cu fiicele lordului Worth la bord? Lordul Worth n-ar fi prea încântat. Şi nici noi. Gândeşte-te câți polițişti vor rămâne pe drumuri.

– Fiicele lordului Worth!

– Treaba asta de rutină a poliției, spuse Roomer, atrofiază mintea. Pe cine dracu' ai crezut că s-a dus elicopterul ăla să ia?

Roomer întinse brațul în direcția eliportului.

– "Încolo", a spus omul. "Încolo" înseamnă nord-vest. Mlaştina Wyanee.

– Chiar dacă ar fi decolat spre nord-est ar fi ajuns tot în Wyanee, zise Mitchell, gândindu-se la un telefon public. Ce părere ai despre vocea lui McGarrity?

Roomer era un imitator desăvârşit.

– Nu vocea lui mă îngrijorează. Ci modul cum îi merge mintea. O să încerc.

Nu spuse ce avea de gând să încerce deoarece nu era cazul. Se îndreptă spre cabina telefonică şi reveni după două minute.

– Campbell a transmis prin radio planul de zbor la *Seawitch.*

– S-au pus întrebări?

– Nu prea. Le-a zis că un dobitoc făcuse o greşeală. Oricine îl cunoaşte pe McGarrity ştie identitatea dobitocului care a făcut greşeala.

Mitchell porni motorul, apoi îl opri deoarece suna telefonul. Mitchell ridică receptorul.

– La telefon Jim. Am încercat să vă sun de două ori, acum cincisprezece minute şi acum cinci minute.

– Se poate. Nu eram în maşină. Ai veşti şi mai proaste?

– Numai dacă lordul Worth poate fi considerat veste proastă. Aterizează peste cincisprezece minute.

– Avem timp.

– Spune că se întoarce acasă.

– A trimis după Rolls?

– Nu. Probabil că vrea să discute cu noi. Şi se pare că intenționează să plece undeva pentru câtva timp. A dat dispoziție să i se facă valiza pentru o săptămână.

– Şapte costume albe, făcu Mitchell, închizând telefonul. Roomer spuse:

– Se pare că trebuie să ne facem şi noi bagajul. Mitchell încuviință din cap şi porni iar motorul.

Lordul Worth arăta îmbătrânit când se aşeză pe locul din spate al maşinii lor. Deşi nu radia ca de obicei, era totuşi calm şi lucid, şi, după toate aparențele, părea relaxat. Vorbi despre succesul său din Washington, pentru care fu felicitat în mod binemeritat şi cu politețe. Apoi Roomer îi povesti în detaliu ce se întâmplase în absența lui; de data aceasta felicitările lipsiră.

– I-ați comunicat comandorului Larsen suspiciunile voastre, nu-i aşa?

– Nu sunt suspiciuni, zise Mitchell. Sunt certitudini. Şi nu e nici un "nu-i aşa?" aici. Nu, nu i-am comunicat nimic. Eu sunt răspunzător în primul rând de asta.

– V-ați substituit autorității legii, va să zică. Pot să vă întreb de ce?

– Dumneavoastră sunteți persoana care-l cunoaşte cel mai bine pe Larsen. Ştiți cât de mult e legat de *Seawitch.* Chiar dumneavoastră ne-ați spus cât e de furios şi de violent. Credeți că un om ca ăsta, prevenit din start, ar aştepta răpitorii cu mâinile-n sân? Gloanțele care rătăcesc şi ricoşează n-au respect față de nimeni, lord Worth. Vreți să vă nenorociți fetele pe viață? Sperăm ca răpitorii să stabilească un cap de pod fără vărsare de sânge.

– Atunci, e-n regulă, mormăi lordul Worth. Dar de-acum încolo să mă țineți la curent cu toate intențiile şi deciziile voastre.

Lordul Worth, observă Roomer cu un amuzament sardonic, n-avea nici o intenție să se dispenseze de serviciile lor neplătite. Apoi continuă:

– Dar să nu vă mai substituiți autorității legii, ați înțeles?

Mitchell opri maşina şi motorul. Amuzamentul lui Roomer se transformă în teamă. Mitchell se răsuci pe scaun şi se uită la lordul Worth cu oarecare îndrăzneală.

– Sunteți o persoană fină, cu care se poate sta de vorbă.

– Ce vrei să spui cu asta, domnule?

În vocea sa glacială erau cincisprezece generații de aristocrație scoțiană.

Mitchell rămase nemişcat.

– Adică dumneavoastră v-ați substituit autorității legii dând lovitura noaptea trecută la arsenalul ăla de arme. Dacă eu şi Roomer am fi cetățeni decenți şi detectivi care respectă legile, atunci ar fi trebuit să vă arestăm noaptea trecută şi acum să fiți după gratii. Nici măcar un miliardar nu poate scăpa dintr-o chestie ca asta, mai ales când e vorba de atacarea şi imobilizarea paznicilor arsenalului. Eu şi John am fost acolo.

Mitchell nu se sfia să recurgă la o mică minciună când era nevoie.

– *Voi* ați fost acolo?

Lucru foarte rar pentru el, lordul Worth nu-şi găsea cuvintele, îşi reveni imediat.

– Dar *eu* n-am fost acolo.

– Ştim asta. Ştim de asemenea cum ați sancționat lovitura. Mai bine zis, cum ați comandat-o.

– Prostii. Şi dacă într-adevăr ați fost martori la treaba asta, atunci de ce n-ați oprit-o?

– Mie şi lui John ne place riscul. Dar nu când e vorba de nouă bărbați înarmați cu nouă mitraliere.

Această afirmație îl reduse pe moment la tăcere pe lordul Worth. Pe chipul lor se citea adevărul. Iar spusele lor demonstrau acelaşi lucru. Cu siguranță fuseseră acolo. El zise:

– Presupunând că în balivernele astea ar exista un sâmbure de adevăr, pentru numele lui Dumnezeu, ce legătură am eu cu asta?

– Acum vă purtați nechibzuit. Am fost şi la aeroportul dumneavoastră. Am văzut când a venit camionul. Am văzut nouă bărbați descărcând o cantitate impresionantă de armament într-un elicopter. Apoi un bărbat a dus camionul - un camion aparținând armatei, bineînțeles - înapoi la arsenalul de unde fusese furat. Ceilalți opt au urcat la bordul unui alt elicopter. După aia a sosit un microbuz cu doisprezece gangsteri înarmați până-n dinți, care s-au alăturat celorlalți opt. Eu şi John am recunoscut nu mai puțin de cinci dintre ei - pe doi dintre ei i-am băgat la pârnaie chiar noi.

Roomer îl privea cu admirație, dar Mitchell nu se uita la el, ci la lordul Worth, iar vocea lui era lipsită de orice formă de încurajare. Mitchell continuă:

– A fost un şoc pentru noi amândoi să aflăm că lordul Worth se întovărăşeşte cu delincvenți de drept comun. Vi s-au umezit foarte tare sprâncenele, lord Worth. De ce s-au umezit atât de mult?

Lordul Worth nu-i lămuri de ce sprâncenele i se umeziseră atât de mult.

– Şi apoi, desigur, dumneavoastră ați venit cu Rolls-ul. Una dintre cele mai bune secvențe pe care

le-am surprins ieri noapte cu aparatul nostru de filmat cu raze infraroşii.

Roomer îşi înăbuşi râsul, dar sunetul tusei care rezultase n-avu nici efect asupra lordului Worth, care acum transpira din abundență. Că lordul Worth îl credea pe Mitchell, Roomer n-avu nici un moment de îndoială: tot ce spusese Mitchell, chiar şi uşoarele exagerări, fu crezut de către lordul Worth, aşa că n-avea motive să se îndoiască nici de povestea cu aparatul de filmat.

– În realitate am avut intenția să telefonăm la cea mai apropiată unitate militară şi să-i rugăm să ne trimită câteva blindate şi un tanc. Până şi gangsterii ăia ai dumneavoastră n-ar fi avut nici o şansă. Ne-am gândit să mergem în josul drumului, să blocăm Rolls-ul şi să vă reținem până când vor veni militarii - era cât se poate de evident că elicopterele nu vor da nici un semn de plecare până nu vă veți face dumneavoastră apariția. Odată capturați, Dumnezeu ştie cât de mulți dintre ei - mai ales cei care au mai înfundat puşcăria - v-ar fi pus totul dumneavoastră în cârcă. E foarte adevărat, ştiți - *nu există* onoare la răufăcători.

Dacă lordul Worth avea vreo obiecție la faptul că fusese categorisit drept răufăcător, aceasta nu i se citea pe față. Mitchell continuă:

– Dar după ce ne-am reconsiderat sentimentele, am hotărât să n-o facem.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Deci, recunoaşteţi, oftă Mitchell. De ce n-aţi făcut-o de la început? M-aţi fi scutit de toate neplăcerile astea.

– De ce? repetă întrebarea lordul Worth. De această dată răspunse Roomer.

– În parte deoarece chiar dacă sunteţi un infractor unanim recunoscut, noi vă purtăm totuşi respect. Dar mai ales pentru că nu vrem să le vedem pe fetele dumneavoastră confruntate cu spectacolul neplăcut de a-şi vedea propriul tată după gratii. În străfundurile inimilor noastre, fireşte, ne bucurăm foarte mult că n-am făcut-o. În comparaţie cu răpirea fiicelor dumneavoastră, modul cum aţi încălcat dumneavoastră legea e o bagatelă.

Mitchell porni din nou motorul şi spuse:

– E de la sine înţeles că nu vor mai fi asemenea bagatele. E de la sine înţeles şi că nu vor mai avea loc discuţii nechibzuite referitoare la faptul că noi am încălcat legea sau nu.

Lordul Worth stătea confortabil în fotoliul din biroul său. Al doilea coniac avea acelaşi gust bun ca şi primul - se părea că este ziua în care el bea mult coniac. Nu rostise un cuvinţel despre restul călători-

ei care, din fericire, fusese scurtă, deoarece lordul Worth simțise brusc nevoia unui întăritor. Nu era pentru prima dată când se pomenea rugându-se în tăcere pentru fiicele sale răpite.

Îşi drese glasul şi zise:

– Presupun că mai vreți să veniți cu mine la platformă, nu-i aşa?

Mitchell privi lung la paharul pe care-l ținea în mână.

– Niciodată nu ne-am exprimat intențiile într-un fel sau altul. Dar presupun că trebuie să aibă cineva grijă de dumneavoastră şi de fiicele dumneavoastră.

Lordul Worth îşi încreți fruntea. Simțea că se petrecuse mai mult decât o schimbare subtilă în relația lor. Poate că stabilirea unui statut între patron şi angajat îl va ajuta să restabilească echilibrul. El zise:

– Cred c-a sosit timpul să spunem lucrurilor pe nume în legătură cu colaborarea voastră. Vă propun să vă angajez ca detectivi, bazându-mă pe capacitatea voastră profesională; cu alte cuvinte, eu să devin clientul vostru. Nu mă voi eschiva de la plata onorariului pe care-l cereți.

Abia terminase că-şi dădu seama de greşeala pe care o făcuse.

Vocea rece a lui Roomer era lipsită de entuziasm.

– Banii nu cumpără totul, lord Worth. Mai ales, nu ne cumpără pe noi. Ceea ce ne propuneți e faptul că vreți să dobândiți o ascendență morală asupra noastră şi să ne faceți să jucăm după cum ne cântați dumneavoastră. Nu vrem să ni se pună restricții, să ni se îngrădească libertatea de acțiune. Cât despre chestia cu onorariul, să-l ia dracu'. De câte ori trebuie să vi se spună că viața fiicelor dumneavoastră nu se poate cumpăra cu bani?

– Bravo! Bravo! exclamă Mitchell. Nici eu n-aş fi putut s-o zic mai bine.

Lordul Worth nici măcar nu se mai osteni să se încrunte. Schimbarea survenită în relația lor, reflectă el cu tristețe, fusese mult mai mare decât îşi închipuise.

– Cum vreți voi. Presupun că vă veți deghiza corespunzător, nu-i aşa?

Mitchell spuse:

– De ce?

Lordul Worth era nerăbdător.

– Ați zis c-ați văzut câțiva puşcăriaşi urcându-se la bordul elicopterului. Indivizi pe care i-ați recunoscut. O să vă recunoască, mai mult ca sigur.

– Nu i-am mai văzut niciodată până atunci. Lordul Worth era şocat de-a binelea.

– Dar mi-ați spus…

– Dumneavoastră ne-ați spus nişte minciuni gogonate. Ce importanță are o minciună mică? Vom sta la bord în calitate de - să zicem - consilieri tehnici. Geologi, seismologi - pentru noi e tot un drac, nu cunoaştem nimic nici despre geologie, nici despre seismologie. Tot ce ne trebuie sunt două costume corespunzătoare, bine croite, pălării panama, ochelari cu rame de baga şi lentile fără dioptrii - pentru înfățişarea noastră studioasă - şi genți.

Aici se opri, iar după scurtă vreme adăugă:

– Şi de asemenea o să avem nevoie de un doctor, cu trusa plină şi bandajele aferente.

– Un doctor?

– Ca să scoată gloanțele şi să coasă rănile provocate prin împuşcare. Sau sunteți atât de naiv încât vă închipuiți că nu vor avea loc schimburi de focuri zdravene pe *Seawitch* ?

– Urăsc violența.

– Sigur. De-aia ați trimis douăzeci de gangsteri înarmați până-n dinți cu destinația *Seawitch* în timpul nopții? Bun, deci urâți violența. Altora le place. Puteți pune mâna pe un asemenea doctor?

– Sunt cu zecile. Oricare doctor de-aici se pricepe la aşa ceva. Am omul. Greenshaw. După şapte ani în Vietnam, trebuie să satisfacă toate cerințele.

Roomer spuse:

– Şi rugați-l să aducă două halate albe.

– De ce? întrebă Mitchell.

– Trebuie să părem oameni de ştiinţă, nu-i aşa? Lordul Worth ridică receptorul, apăsă pe câteva clape, îl puse în furcă şi zise:

– Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie dă dau câteva telefoane personale din camera de radioemisie.

Unicul motiv pentru care lordul Worth se întorsese acasă era să-l contacteze pe omul său de legătură, Corral, şi să-l pună, fără să se învinovăţească pe sine, să-l informeze pe Benson, care fusese gazda întrunirii de la Lake Tahoe, că guvernul are intenţia să arunce în aer orice nave străine care se apropie de *Seawitch.* Desigur, o exagerare, dar una scuzabilă, se gândi lordul Worth. În ciuda promisiunii Secretarului, lordul Worth avea mai multă încredere în modul său direct de abordare a lucrurilor.

Mitchell spuse:

– Care din noi vreţi să meargă cu dumneavoastră?

– Cum adică? Am spus că e "personal", replică lordul Worth, a cărui faţă se întunecă de furie. Oare o să mi se dea ordine în propria mea casă şi o să fiu supravegheat de parcă aş fi un copil iresponsabil?

– V-aţi purtat ca un om responsabil noaptea trecută? Ascultaţi, lord Worth, dacă vreţi ca nici unul dintre noi să nu meargă cu dumneavoastră, atunci e clar că vreţi să spuneţi ceva ce nu vreţi să auzim noi,

începu Mitchell, aruncându-i o privire îndrăzneață. Nu-mi place asta. Fie că aveți de gând să faceți ceva ce noi am dezaproba, ceva suspect dacă vreți, fie că e un vot de neîncredere în noi.

– E o convorbire de afaceri personală şi extrem de importantă. Nu văd de ce să vă băgați voi nasul în afacerile mele personale.

Roomer spuse:

– De acord. Dar nouă nu ne vine să credem că e vorba de o convorbire de afaceri, pentru că afacerile sunt ultimul lucru la care v-ați gândi într-un moment ca ăsta.

Atât Mitchell cât şi Roomer se ridicară în picioare.

– Transmiteți complimente fetelor - dacă le veți mai găsi vreodată.

– Şantaj! Şantaj ordinar!

Lordul Worth cântări rapid importanța convorbirii sale telefonice cu Corral în comparație cu faptul de a-i avea pe Mitchell şi Roomer alături de el. Trecură doar două secunde până să se hotărască, iar Corral era evident cel aflat în pierdere. Era sigur că amândoi îi aruncau praf în ochi, dar n-avea cum să verifice despre ce cacialma era vorba, deoarece atunci, într-adevăr, ei l-ar fi lăsat să se descurce singur.

Lordul Worth arboră o mină serioasă., - Presupun că n-am altceva de făcut decât să mă supun amenințărilor voastre. Vă sugerez să mergeți să vă faceți bagajele, iar eu vin să vă iau cu Rolls-ul.

Mitchell spuse:

– Făcutul bagajelor o să dureze numai câteva minute. Cred c-ar fi mult mai politicos dacă noi am aştepta aici până când dumneavoastră o să fiți gata.

Lordul Worth se holbă la el.

– Credeți că aş da telefon după ce plecați voi? Mitchell zâmbi:

– Nu e ciudat faptul că acelaşi gând ne-a trecut prin minte la toți trei în acelaşi timp?

CAPITOLUL 7

Comandorul Larsen şi Scoffield observară apropierea elicopterului Worth Hudson cu surprindere, dar nu prea preocupați. De obicei, lordul Worth îşi anunța în prealabil sosirea, dar uneori i se mai întâmpla să şi uite. Oricum, era vorba despre elicopterul său, iar aceasta însemna că venise momentul sosirii sale. Cei doi merseră agale pe platformă şi ajunseră la eliportul nord-estic tocmai când elicopterul ateriză.

În mod surprinzător, nimeni nu coborî imediat din el. Larsen şi Scoffield se uitară unul la altul cu oarecare nedumerire, nedumerire accentuată considerabil când uşa pentru debarcare se deschise şi Durand apăru în cadrul ei cu un pistol-mitralieră în mână! Chiar în spatele lui stătea un ajutor de-al său echipat în mod similar. Din locul întunecat unde se aflau, era imposibil să fie observați de vreunul din membrii echipajului de pe platformă.

Durand spuse:

– Larsen şi Scoffield? Dacă aveți ceva arme, vă rog să nu faceți prostia de-a încerca să le folosiți.

Scara mobilă fu coborâtă. Durand continuă:

– Veniți încoace.

Cei doi n-aveau de ales. O dată ajunşi sus, Durand zise, fără să-i slăbească din ochi:

– Kowenski, Rindler - vedeți dacă sunt înarmați.

Atât Larsen cât şi Scoffield aveau la ei automate, dar nu părură prea afectați când fură dezarmați: atenția le era acaparată exclusiv de prezența fiicelor lordului Worth.

Marina zâmbi, cu toate că avea un aer trist:

– Ne-am fi putut întâlni în împrejurări mai fericite, domnule comandor.

Larsen dădu din cap în semn afirmativ.

– Răpitorii dumneavoastră pot să primească pentru asta pedeapsa cu moartea.

Apoi se uită la Campbell şi-l întrebă:

– De ce i-ai adus pe criminalii ăştia aici?

– Deoarece devin brusc foarte laş atunci când mi se înfige în ceafă țeava unui pistol, de la decolare până la aterizare.

Campbell vorbise cu o amărăciune evident justificată. Larsen o privi pe Melinda.

– Ați fost maltratate în vreun fel?

– Nu.

– Şi nici nu se va întâmpla asta, zise Durand. Bineînțeles, numai dacă nu refuzați să faceți ce vă spunem noi.

– Cum adică?

– Adică să închideți capetele de erupție.

Aceasta însemna să fie închise toate supapele de alimentare cu petrol de pe fundul oceanului.

– Să mă ia dracu' dacă o să fac aşa ceva.

Faţa brunetă, de pirat a lui Larsen era inundată de furie. Durand îşi dădu seama că are în faţa lui un bărbat care, chiar şi fără arme, ar putea să fie extrem de periculos. Îi aruncă o privire scurtă lui Rindler, care-l lovi pe Larsen în ceafă cu minerul pistolului său automat, o mişcare calculată cu subtilitate şi menită să ameţească, nu să scoată din circulaţie. Când Larsen îşi reveni, observă că are cătuşe la mâini şi la picioare. Apoi îşi îndreptă atenţia spre un bisturiu strălucitor, din oţel inoxidabil, de tipul celor folosite de către chirurgi pentru operaţii. Mânerul era ţinut strâns de Durand: capătul se sprijinea pe degetul cel mic de la mâna dreaptă a Melindei.

Durand zise:

– Lordul Worth n-o să te prea aprecieze pentru asta, Larsen.

Larsen părea să fie de aceeaşi părere.

– Scoate-mi dracu' cătuşele astea. O să închid blestematele alea de capete de erupţie.

– Iar eu o să vin cu dumneata ca să mă conving că într-adevăr închizi capetele alea de erupţie. Până şi eu sunt în stare să recunosc asemenea drăcii. O să am la mine un aparat de emisie-recepţie. Aaron are

şi el unul. O să țin în permanență legătura cu el. Dacă mi se întâmplă cumva ceva…

Durand se uită gânditor la bisturiu, apoi i-l dădu lui Heffer, cel de-al cincilea membru al bandei sale. Îi spuse lui Campbell să-şi pună mâinile la spate şi-i puse cătuşele.

– Văd că nu prea îți scapă nimic, zise Larsen pe un ton acru.

– Ştii cum stau lucrurile. Sunt atâția ticăloşi în ziua de azi. Haide.

Cei doi străbătură platforma în direcția locului unde se afla instalația de foraj. După numai câțiva paşi, Durand se opri şi privi în jur admirativ.

– Măi, să fie. Tunuri de apărare antiaeriană cu țintă dublă. Grămezi de bombe antisubmarine. Aproape s-ar putea crede că sunteți pregătiți să rezistați unui asediu. Cum e posibil aşa ceva? Ăsta e delict federal. Lordul Worth, cu toate milioanele lui cu care şi-ar plăti avocații, o să stea la răcoare cel puțin zece ani pentru chestia asta.

– La ce anume te referi?

– Echipament standard la bordul unui utilaj petrolier. Pariez că nu era aici cu 24 de ore în urmă. Pariez că era în arsenalul naval din Mississippi, unde s-a dat spargerea noaptea trecută. Guvernul n-are o părere prea bună despre cei care-i fură echipamentul militar. Şi, desigur, cred că aveți la bord

specialişti care se pricep la mânuirea unui astfel de echipament, iar asta nu prea face parte din pregătirea de bază a muncitorilor de pe o platformă petrolieră. Mă întreb dacă nu cumva muncitorii ăştia nu poartă şi ei echipament special - de exemplu, arme care au fost furate din arsenalul din Florida noaptea trecută. Adică faptul că în aceeaşi noapte s-au dat două spargeri la două arsenale diferite fără legătură între unul şi altul nu prea pare să fie o coincidență. Iar voi o să înfundați puşcăria douăzeci de ani, fără posibilitatea de a vi se reduce pedeapsa, ca de altfel toți cei care v-au instigat şi v-au ajutat. Şi se mai spune despre *noi* că am fi criminali!

Larsen nu putu să-i dea o replică pe măsură, deoarece nu era îndreptățit să facă aşa ceva. Nici cea mai tolerantă comisie de cenzori nu i-ar fi dat dreptate.

Capetele de erupție fură neutralizate la timp. Indicatoarele de presiune arătau cifra zero. Durand îşi îndreptă atenția către *Roamer,* după care începu să-şi mute oamenii de pe platformă pe uriaşul rezervor plutitor de petrol.

– Ce are de gând să facă prietenul nostru?

– Chiar şi un începător în ale marinei ca dumneata ar putea să-şi dea seama. Inspectează conducta de petrol.

– De ce naiba face asta? Îşi pierde timpul de pomană. E o nebunie.

– Când ai de-a face cu nebuni trebuie să acționezi ca atare. Inamicii lordului Worth trebuie să fie complet neutralizați pentru binele lor. Pentru binele tuturor.

– Banda de ucigaşi a lui Worth aici la bord? Cine-i şeful lor?

– Giuseppe Palermo.

– Gangsterul ăla? Deci nobilul lord, în afara faptului că e un hoț patentat, se mai şi asociază cu tot soiul de criminali şi de puşcăriaşi notorii.

– Îl cunoşti, nu-i aşa?

– Da, recunoscu Durand, care nu vedea ce rost are să ascundă faptul că el şi Palermo stătuseră împreună în închisoare de două ori. Vreau să stau de vorbă cu el.

Discuția fu scurtă şi unilaterală. Durand zise:

– Fiicele lordului Worth sunt prizonierele noastre. Voi sunteți oamenii lordului Worth, prin urmare ştim că n-o să le faceți vreun rău. O să le aducem aici la nava-bază, dar n-o să le lăsăm să stea de vorbă cu voi - nu vrem să ne luați cei doi aşi. Voi o să rămâneți la locul vostru. Dacă nu procedați ca atare, s-ar putea să auziți multe țipete şi să vedeți bucățele de degete şi de urechi căzând prin fața ferestrelor voastre. Sper că mă crezi.

Palermo îl credea. Palermo era binecunoscut pentru cruzimea sa care o egala pe cea a lui Durand, dar nu avea acea bucurie nemaipomenită a lui Durand de a se comporta ca un sadic. Durand era întru totul capabil să facă ceea ce amenințase că va face, iar lucrul ăsta îi procura o satisfacție imensă.

Palermo se întoarse în cantonamentul său estic. Durand îl contactă pe Rindler cu ajutorul aparatului de emisie-recepție şi le comunică tuturor să vină acolo, inclusiv Campbell, pilotul: Campbell era dur şi plin de inventivitate, şi era foarte posibil ca, ridicându-se în picioare, să-şi strecoare mâinile încătuşate pe după scaun şi să decoleze. Dacă ar avea suficient combustibil pentru zborul de întoarcere, ar reprezenta într-adevăr o problemă pentru el, cu toate că, mai mult ca sigur, s-ar îndrepta nu spre Florida, ci spre cel mai apropiat petic de pământ, la sud de New Orleans.

Pe când prizonierii şi păzitorii lor coborau din elicopter, Durand întrebă:

– Există condiții de cazare?

– Din belşug. Sunt camere libere în cantonamentul estic. Şirul de încăperi rezervate lordului Worth.

– Dar încuietori?

– Ce vrei să spui? Asta nu e închisoare.

– Nici magazii? Care să se poată încuia pe dinafară?

– Ba da.

Durand îl privi pe Larsen cu respect.

– Eşti extrem de cooperant, Larsen. Contrar reputației dumitale.

– Dacă dai o raită, vei putea să-ți dai seama în două minute că nu te-am mințit.

– Ai vrea să mă omori, nu-i aşa, Larsen?

– Da, când va sosi vremea. Dar mai e până atunci.

– Aşa, va să zică! spuse Durand, scoțând un pistol. Fă trei paşi mai încolo. S-ar putea să-ți treacă prin minte să mă ataci şi să le zici oamenilor mei c-o să mă faci bucățele dacă nu eliberează fetele. E un gând tentant, nu-i aşa?

Larsen îl privi disprețuitor şi nu răspunse. Fetele, piloții şi cei patru oameni de pază sosiră. Durand spuse:

– Ei bine, acum trebuie să vă găsim un adăpost corespunzător pentru la noapte.

Îi conduse până la primul depozit şi deschise uşa care dădu la iveală o cameră înaltă, plină cu conserve. Îl împinse înăuntru pe Campbell, încuie uşa şi băgă cheia în buzunar. Depozitul următor conținea frânghii şi de acolo emana un miros tare de petrol. La tot pasul se vedeau mişunând acele ființe indestructibile şi inevitabile: gândacii negri. Durand le zise fetelor:

– Înăuntru.

Fetele aruncară o privire scurtă şi, îngrozite, se dădură înapoi. Marina spuse:

– Nu vrem să intrăm într-un loc atât de dezgustător. Kowenski zise pe un ton cald care se potrivea ca nuca-n perete cu Coltul pe care-l ținea în mână:

– Nu ştii ce-i ăsta?

Rindler avea o armă similară îndreptată spre Melinda.

Amândouă fetele îşi aruncară o privire scurtă una alteia, apoi, cu o mişcare evident pregătită şi repetată în prealabil, se îndreptară spre cei doi gangsteri cu pistoalele, apucară țevile armelor cu mâna dreaptă şi le îndoiră degetul mare de la mână pe după degetul arătător de lângă trăgaci, imobilizându-le practic mişcările.

Marina spuse:

– Eu mă mişc mai repede decât dumneata şi dacă faci vreo boacănă mă împuşc pe loc. Vrej să încercăm?

– Isuse Hristoase! exclamă Durand, căruia nu-i venea să-şi creadă ochilor; trecuse prin multe situații dificile în viața lui, dar ceea ce i întâmpla era dincolo de orice închipuire. Vrei să te sinucizi?

Melinda zise, neslăbindu-l din ochi pe Rindler:

– Întocmai. Sunteți mai josnici decât gândacii ăia negri oribili de-acolo. Sunteți viermii care în-

cearcă să-l distrugă pe tatăl nostru. Noi moarte, nu-ți mai rămâne nici o carte cu care să joci.

– Eşti nebună! Pur şi simplu nebună de legat!

– Se prea poate, spuse Marina. Dar logica noastră e destul de bună pentru nişte nebuni. Vă dați seama cum va reacționa tatăl nostru - mai ales că va fi convins, ca de altfel toată lumea, că voi ne-ați omorât. Nu va recurge la lege, desigur - nici măcar nu vă trece prin cap ce înseamnă să ai câteva miliarde de dolari. O să vă distrugă până la unul şi pe voi, şi pe acoliții voştri criminali.

Se uită la Kowenski compătimitoare şi adăugă:

– De ce nu apeşi pe trăgaci? Nu poți? Atunci aruncă pistolul.

Kowenski aruncă pistolul, iar Rindler procedă la fel. Melinda spuse:

– Eu şi sora mea mergem să facem o plimbare. Ne vom întoarce când totul va fi pregătit aşa acum se cuvine pentru fiicele lordului Worth.

Fața lui Durand îşi pierduse orice culoare, iar vocea îi era răguşită şi destul de nesigură în timp ce încerca să-şi recapete autoritatea.

– Plimbați-vă dacă vreți. Heffer, mergi cu ele. Dacă se întâmplă ceva, împuşcă-le în picioare.

Marina se aplecă, luă Coltul lui Kowenski, se îndreptă spre Heffer şi-i vârî țeava pistolului în ochiul stâng. Heffer urlă de durere. Marina zise:

– S-a făcut. Dumneata mă împuşti în picior - adică acum - şi eu îți zbor creierii.

– Pentru numele lui Dumnezeu! se auzi vocea aproape plângăreață a lui Durand, căruia îi venea să-şi frângă mâinile. Trebuie să meargă cineva cu voi. Dacă ieşiți singure, o să vă expuneți, iar oamenii lui Palermo or să ne facă arşice.

– Ce idee splendidă! exclamă Marina, scoțând pistolul din ochiul deja umflat al lui Heffer şi-l privi cu dezgust pe acest individ cu fața de rozător, de vârstă şi naționalitate incertă. Am înțeles. Dar ăsta - animalul ăsta să nu se apropie prea mult de noi. Ai înțeles?

– Da, da, desigur.

Dacă i-ar fi cerut luna de pe cer, Durand ar fi plutit prin aer şi le-ar fi adus-o. După ce demonstraseră din belşug ce înseamnă să provii dintr-o familie aristocratică scoțiană, veche de şaisprezece generații, cele două fete se îndreptară spre unul dintre perimetrele triunghiulare. După ce merseră douăzeci de yarzi, amândouă începură să tremure vizibil în aceeaşi clipă.

Nu reuşiră cu nici un chip să-şi stăpânească tremuratul şi se rugară că Heffer, care le urmărea, să nu observe.

Marina şopti cu voce nesigură:

– Ai mai face-o o dată?

– Niciodată, niciodată. Mai bine mor.

– Cred c-am fost pe-aproape. Crezi că Michael şi John ar tremura ca noi după o experienţă ca asta?

– Nu. Din câte îl ştiu eu pe tata, cred că ei au deja ceva în plan. Iar Durand şi prietenii lui antipatici n-ar mai tremura nici ei. Morţii nu prea tremură.

Tremuratul Marinei lua proporţii îngrijorătoare.

– Ah, Doamne, de-ar fi ei acum aici!

Se opriră la zece picioare de marginea perimetrului platformei. Nici uneia dintre fete nu-i plăcea înălţimea. Se întoarseră şi priviră spre nord-est când deodată le ajunse la urechi zgomotul îndepărtat şi înăbuşit al unui motor de avion.

Durand şi Larsen îl auziră în acelaşi timp. Nu vedeau nimic deoarece se lăsase deja întunericul, dar nici unul dintre ei nu se îndoia în privinţa identităţii elicopterului care se apropia şi a ocupanţilor săi.

Cu o anumită satisfacţie, Durand zise:

– Avem oaspeţi. Trebuie să fie lordul Worth. Unde vor ateriza?

– Pe eliportul din sud-est.

Durand aruncă o privire de-a curmezişul platformei până la locul unde cele două fete stăteau cu Heffer, acesta ţinând în mâna dreaptă lejer un pistol şi aflându-se la o distanţă de fete mai mică decât cea

reglementară de zece yarzi. Satisfăcut, Durand îşi luă pistolul-automat şi spuse:

– Să mergem şi să-l întâmpinăm pe lord aşa cum se cuvine. Aaron, vino cu noi.

Larsen zise:

– Ar fi indicat să sperі ca lordul Worth să se dovedească puțin mai maleabil decât fiicele lui.

– Ce vrei să spui?

Larsen zâmbi cu o satisfacție sardonică.

– Îți dai seama c-ai apucat de coadă două tigroaice, nu-i aşa?

Durand se încruntă şi plecă, urmat de Larsen şi Aaron, acesta din urmă înarmat la fel ca Durand. Ajunseră la eliportul din sud-est exact când elicopterul Worth Hudson ateriză. Lordul Worth coborî primul. Se opri la baza scărilor şi se uită lung şi neîncrezător la cei doi. I se adresă lui Larsen:

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă aici? Durand zise:

– Bun venit la bordul lui *Seawitch,* lord Worth. Mă puteți considera pe mine gazda dumneavoastră, iar pe dumneavoastră oaspete - un oaspete de seamă, bineînțeles. S-a produs un mic schimb de proprietate.

– Mă tem că omul ăsta e Durand şi presupun că e unul din locotenenții lui Cronkite…

– Cronkite! exclamă cu surprindere Durand. Ce ştiți despre Cronkite?

– Nu prea îl pot felicita pentru modul cum îşi alege locotenenții.

Atunci când lordul Worth îşi arăta disprețul, o făcea cum nu se poate mai bine. Apoi continuă:

– Crezi că suntem atât de tâmpiți încât să nu ştim cine vă plăteşte? Asta nu înseamnă că domnul Cronkite mai are mult de trăit. Şi nici voi, de altfel, din aceleaşi motive.

Durand se foia neliniştit. Lordul Worth vorbea la fel ca fiicele sale şi lucru ăsta îl tulbura. Lordul Worth îşi îndreptă atenția către Larsen şi i se adresă din nou:

– Presupun că ticălosul ăsta a venit cu şleahta. Câți sunt?

– Patru.

– Patru! Dar cu Palermo şi oamenii lui voi sunteți peste douăzeci! Cum e posibil…

Durand îşi recăpătă calmul. Când vorbi, o făcu cu o oarecare aroganță, de altfel explicabilă.

– Noi avem ceva ce Larsen nu are. Le avem pe fiicele dumneavoastră.

Aparent, şocul îl lăsă pe lordul Worth fără glas pe moment, apoi spuse cu o voce răguşită:

– Doamne Dumnezeule! Fiicele mele!

Lordul Worth ar fi putut câştiga Oscarul numai pentru modul cum puse întrebarea următoare:

– Dumneata - *dumneata* eşti răpitorul?

– Aşa e la război, domnule.

Lordul Worth emana un magnetism aristocratic care-i făcea chiar şi pe cei mai mari bandiți să i se adreseze până la urmă pe un ton respectuos. Durand continuă:

– Acum am vrea să vedem şi restul pasagerilor.

Mitchell şi Roomer coborâră. Costumele din alpaca, impecabil croite, ochelarii cu rame de baga şi pălăriile discrete de panama le dădeau o înfățişare total inofensivă. Lordul Worth zise:

– Mitchell şi Roomer. Oameni de ştiință - geologi şi seismologi.

Apoi se întoarse către Mitchell şi Roomer şi le spuse înăbuşit:

– Mi-au sechestrat fiicele la bordul lui *Seawitch.*

– Dumnezeule mare! exclamă Mitchell, şocat de-a binelea. Dar bineînțeles că ăsta e ultimul loc…

– Bineînțeles. Tocmai aici e buba. În ce scop ați venit aici?

– Ca să găsim noi rezerve de petrol. Avem aici un laborator echipat cu tot ce ne trebuie…

– Călătoria voastră n-a fost necesară. Putem scotoci în bagajul dumitale şi în cea a prietenului dumitale?

– Am de ales?

– Nu.

– Dați-i drumul.

– Aaron.

Aaron examină scurt conținutul sacului lui Mitchell:

– Haine. Câteva cărți de ştiință şi nişte instrumente. Asta-i tot.

Dr. Greenshaw coborî scara, cu o grămadă de genți şi cutii. Durand se uită la el şi întrebă:

– Ăsta cine dracu' mai e?

– Dr. Greenshaw, spuse lordul Worth. Medic şi chirurg foarte respectat. Ne-am aşteptat la acte de violență şi vărsare de sânge pe *Seawitch.* Am venit pregătiți. Mai avem o farmacie şi o infirmerie de navă.

– Încă o călătorie inutilă. Noi avem toate atuurile în mână, iar violența e ultimul lucru la care ne aşteptăm. Putem să vă examinăm sculele, domnule doctor?

– Cum doriți. Ca medic, sunt preocupat de viață, nu de moarte. Nu port asupra mea nici un fel de armă. Codul medical o interzice.

Greenshaw oftă:

– Vă rog să căutați, dar nu să distrugeți. Durand îşi scoase aparatul de emisie-recepție.

– Trimite-mi unul dintre oamenii lui Palermo cu un cărucior electric. Trebuie să ia de-aici nişte scule.

După ce puse la loc aparatul de emisie-recepție, se uită la Mitchell şi continuă:

– Îți tremură mâinile. De ce?

– Sunt un om paşnic, zise Mitchell, şi îşi încrucişă mâinile la spate ca să mascheze tremurul lor.

Roomer, singurul care ştia semnalul, îşi linse buzele şi-l privi pe Mitchell cu teamă exagerată şi nervozitate. Durand spuse:

– Încă un erou. Nu-mi plac laşii.

Mitchell îşi aduse mâinile în față. Tremurul era încă sesizabil. Durand făcu un pas înainte, cu mâna dreaptă ascunsă la spate de parcă ar fi vrut să-l lovească pe Mitchell cu mâna deschisă, apoi îşi lăsă mâna să cadă, dezgustat, ceea ce era, fără vrerea lui, cel mai înțelept lucru pe care-l făcuse vreodată. Durand avea o minte atât de abrutizată încât era incapabil să descifreze nişte semnale psihice: dacă n-ar fi fost într-un asemenea hal de imbecilitate, ar fi auzit aripile negre ale păsării morții fâlfâindu-i deasupra capului.

Singura persoană care obținu o oarecare satisfacție, ascunsă cu grijă, din această situație fu Larsen. Cu toate că vorbise la telefon cu Mitchell, nu-l cunoscuse până atunci: dar auzise multe despre el de la lordul Worth, îndeajuns de multe încât să-şi

dea seama că Mitchell l-ar fi redus pe Durand la tăcere, cu zâmbetul pe buze, într-o clipită. Lui Mitchell îi fură suficiente doar câteva secunde ca să stabilească rolul pe care voia să-l joace - cel al nulității laşe care putea fi ignorată fără riscuri şi cu aroganță. Larsen, căruia îi plăcea oricând să dea o mână de ajutor, se simțea straniu de liniştit.

Lordul Worth întrebă:

– Pot să-mi văd fiicele? Durand cumpăni, apoi încuviință.

– Percheziționează-l, Aaron.

Aaron evită cu grijă să-l privească pe lordul Worth, scârbit de toate cele întâmplate, şi-l percheziționă în grabă.

– E curat, domnule Durand.

– Acolo, arătă Durand în întunericul tot mai des. Lângă marginea platformei.

Lordul Worth se duse într-acolo fără să rostească vreun cuvânt. Ceilalți se îndreptară spre navabază. Pe când Lordul Worth se apropia de fiicele sale, Heffer îi bară drumul.

– Încotro, amice?

– Pentru dumneata sunt lordul Worth. Heffer îşi scoase aparatul de emisie-recepție.

– Domnul Durand? E aici un tip… Vocea lui Durand tună în receptor:

– E lordul Worth. A fost percheziționat şi are permisiunea mea să stea de vorbă cu fiicele sale.

Lordul Worth luă aparatul de emisie-recepție de la Heffer.

– Şi te rog să-i dai ordin individului ăsta să nu tragă cu urechea, da?

– Ai auzit, Heffer.

Aparatul de emisie-recepție amuți.

Întâlnirea dintre tată şi fiice fu plină de lacrimi, cel puțin din partea fetelor. Lordul Worth era şi el foarte emoționat, dar reuşi să se stăpânească. Marina observă prima acest lucru.

– Nu te bucuri că ne vezi iar, tăticule?

Lordul Worth le îmbrățişă cu putere pe amândouă şi zise simplu:

– Voi două sunteți toată viața mea. Dacă n-ați ştiut asta până acum, atunci n-o s-o ştiți niciodată.

– Nu ne-ai mai spus-o niciodată.

Chiar şi în întunericul nopții se vedeau lacrimile strălucind în ochii Melindei.

– Am crezut că nu-i nevoie. Mi-am închipuit că ştiți. Poate că sunt un părinte neatent, poate că sunt un scoțian mult prea rezervat. Dar toate milioanele mele nu valorează nici măcar cât o şuviță din părul tău negru, Marina, sau cât o şuviță din părul tău roşu, Melinda.

– Arămiu, tăticule, arămiu. De câte ori să-ți spun? Melinda plângea acum în hohote.

Marina, întotdeauna cea mai ageră şi mai subtilă dintre ele două, puse degetul pe rană.

– Nu pari surprins că ne vezi, tăticule, nu-i aşa? *Ştiai* că suntem aici.

– Sigur că ştiam.

– Cum?

– Agenții mei, zise mândru lordul Worth, nu stau degeaba.

– Şi ce-o să se întâmple acum? Lordul Worth răspunse sincer.

– Să mă ia dracu' dacă ştiu.

– Am văzut trei tipi coborând din elicopter. Nu i-am recunoscut… e prea întuneric.

– Unul dintre ei e dr. Greenshaw. Un chirurg excelent. Melinda zise:

– La ce-ți trebuie un chirurg?

– Nu fi prostuță. La ce e bun un chirurg? Crezi c-o să le dăm *Seawitch* aşa pe tavă?

– Şi ceilalți doi?

– Nu-i cunoaşteți. N-ați auzit niciodată de ei. Şi dacă vă întâlniți cu ei să nu dați semne că-i recunoaşteți sau că i-ați mai văzut.

Marina spuse:

– Michael şi John.

– Da. Nu uitați - nu i-ați mai văzut niciodată.

– N-o să uităm, ziseră fetele aproape în cor. Au fețele transformate.

Marina spuse:

– Dar ei or să fie în mare pericol. De ce au venit aici?

– Înțeleg că e ceva în legătură cu intenția lor declarată de a vă aduce înapoi acasă.

– Cum or să facă asta? Lordul Worth răspunse iar sincer:

– Nu ştiu. Dacă ştiu ei, n-or să-mi spună. Au devenit autoritari, foarte autoritari. Mă urmăresc ca pe un erete. Nu m-au lăsat singur nici să dau un blestemat de telefon.

Fetele se abținură să nu zâmbească, mai ales fiindcă lordul Worth nu părea prea deranjat de ceea ce spunea. Apoi el continuă cu o anumită plăcere:

– Mitchell, în special, e în nişte toane… Aproape că l-ar fi omorât pe Durand din prima clipă. Şi ar fi făcut-o dacă voi n-ați fi fost ținute prizoniere. Păi, hai să mergem în camerele mele. Am fost până la Washington şi înapoi. Am avut o zi lungă şi obositoare. Trebuie să mă răcoresc.

Durand intră în camera de radioemisie, îi spuse operatorului că nu mai era nevoie de serviciile sale până la noi dispoziții şi că trebuie să se întoarcă la nava-bază şi să rămână acolo. Operatorul plecă.

Durand, el însuşi specialist în radiolocaţie, luă legătura cu *Georgia* într-un minut şi, treizeci de secunde mai târziu, vorbea cu Cronkite.

– Ţinem toate frânele în mână pe *Seawitch.* Le-am adus pe cele două fete şi-l avem şi pe lordul Worth în persoană.

– Excelent.

Cronkite era încântat, iar acest lucru se auzea. Totul mergea de la sine, aşa cum prevăzuse. Apoi continuă:

– Lordul Worth a adus pe cineva cu el?

– În afară de pilot, trei inşi. Un medic - chirurg, parcă - ceea ce şi pare să fie. Lordul Worth credea c-o să se lase cu vărsare de sânge. Şi doi tehnicieni - seismologi, sau cam aşa ceva. Autentici şi inofensivi - chiar şi atunci când văd un amărât de pistol-automat încep să tremure din toate mădularele. Nici unul nu e înarmat.

– Deci nu sunt motive de îngrijorare?

– Ba da. Trei. Lordul Worth are o echipă de vreo douăzeci de oameni la bord. Au nişte figuri de criminali notorii şi sunt destul de sigur că au făcut parte din armată. Aşa cred deoarece al doilea motiv de îngrijorare e faptul că lordul Worth are opt tunuri de apărare antiaeriană, cu ţintă dublă, fixate pe platformă.

– Are pe dracu'!

– Mă tem că da. Are şi grămezi de mine de o parte şi de cealaltă a platformei. Acum ştim cine a intrat prin efracție în arsenalul naval din Mississippi noaptea trecută. Iar al treilea necaz e că suntem cam puțini. Numai eu şi ceilalți patru îi urmărim pe toți ăştia. Trebuie să mai şi dormim din când în când. Avem nevoie de întăriri şi încă foarte repede.

– O să vă mai vină în ajutor peste douăzeci de oameni mâine dimineață în zori. Echipajul de pe platformă se schimbă atunci. Un individ pe nume Gregson - o să-l recunoşti după cea mai mare barbă roşie pe care ai văzut-o vreodată - o să fie şeful şi o să se ocupe de treaba asta.

– Nu pot să mai aştept atâta. Am nevoie de întăriri acum. Aveți elicopterul dumneavoastră de pe *Georgia*.

– Şi dumneata ce crezi că transportă *Georgia* ? O armată de întăriri? se răsti Cronkite, apoi, făcu o scurtă pauză şi continuă în silă: Pot să-ți trimit opt oameni, nici unul în plus.

– Au radar la bord.

– Nu e ceva nemaiîntâlnit. Şi ce-i cu asta? Dumneata eşti şeful acolo.

– Da, domnule Cronkite. Dar mă gândesc la regula dumneavoastră de o valoare inestimabilă: să nu rişti niciodată.

– Când vei primi de veste că elicopterul nostru a decolat, neutralizează-l.

– Să distrug cabina cu radarul?

– Nu. Aproape sigur c-o să avem nevoie de el când o să punem stăpânire cu totul. Antena rotitoare va fi pe instalația de foraj. Da?

– Da.

– E o treabă simplă de mecanică s-o faci să nu se mai învârtă. Ai nevoie doar de cineva dotat cu o cheie de piulițe şi care să n-aibă rău de înălțime. Acum spune-mi exact unde sunt instalați oamenii duri ai lordului Worth. Gregson o să ceară informația asta.

Durand îi spuse ce voia să ştie şi puse receptorul în furcă.

Farmacia infirmeriei de navă şi laboratorul erau alături. Mitchell şi Roomer îl ajutau pe dr. Greenshaw să-şi despacheteze cantitatea considerabilă de echipament medical. Evident, nu erau păziți, dar Aaron şi Schmeisser-ul său stăteau la pândă lângă cele două uşi din față. Aaron n-ar fi putut să fie acuzat de prea multă vigilență. De fapt, considera că nu avea nici un motiv să se comporte astfel. Fusese prezent alături de Durand când cei trei coborâseră din elicopter şi îşi formase aceeaşi părere despre ei ca şi şeful său.

În infirmeria de navă, dr. Greenshaw ridică una dintre cutiile sale cu medicamente şi-i desfăcu fundul fals. Cu o teamă nervoasă, dar şi cu o prudență evidentă, el scoase două tocuri de armă, de purtat la cingătoare, două Smith & Wesson calibrul 38, două amortizoare şi două încărcătoare de rezervă. Fără să rostească vreun cuvânt, Mitchell şi Roomer îşi fixară armele la brâu cu o cataramă. Dr. Greenshaw, un om într-adevăr devotat cauzei lor, zise:

– Sper din tot sufletul să nu vă descopere cineva că purtați pistoalele astea.

Roomer spuse:

– Apreciem îngrijorarea dumneavoastră, domnule doctor. Dar nu vă faceți probleme în privința noastră.

– Nu-mi făceam probleme în privința dumneavoastră, zise dr. Greenshaw, încruntându-se la maximum. Un bun creştin se poate ruga şi pentru sufletele necredincioşilor.

La mare distanță de ei, avu loc din nou întrunirea celor zece, în localitatea Lake Tahoe. La întrunirea precedentă atmosfera fusese promițătoare, eficace, hotărâtă şi încrezătoare că lucrurile vor merge de la sine, iar intenția exprimată de participanți, cum că vor să preîntâmpine izbucnirea unui al treilea război mondial, avea o falsă motivație. În seara asta,

spiritul - dacă se poate spune aşa - întrunirii se schimbase cu 180°. Toți erau deprimați, şovăielnici, nesiguri şi total neîncrezători - mai ales deoarece încercările lor, chipurile umanitare, de a preveni izbucnirea unui război păreau să aibă exact efectul contrar.

Din nou, întrucât era reşedința lui de vacanță, Benson prezida întrunirea. Dar, de această dată, Benson era fără îndoială cel mai fiert dintre toți. Deschizând discuția, el spuse:

– Domnilor, suntem la ananghie. Nu-i vorba de ceva simplu, obişnuit, ci de necazuri mari, care ne-ar putea da gata pe toți. Problemele decurg din două fapte - am subestimat puterea extraordinară a lordului Worth şi am supraestimat capacitatea lui Cronkite de a rezolva situația cu un grad corespunzător de discreție şi tact. Recunosc că eu vi l-am prezentat pe Cronkite, dar, pe de altă parte, ați fost de acord cu toții că numai Cronkite poate duce treaba la bun sfârşit Iar noi nu ne-am dat seama că aversiunea lui Cronkite față de lordul Worth va duce la o manifestare de ură virulentă şi iresponsabilă.

Am prieteni la Pentagon, nu sunt importanți, totuşi au o anumită influență. În mod normal, din Pentagon, asemeni oricărui departament de-al statului, transpiră secretele ca printr-o sită. De astă dată a trebuit să plătesc douăzeci de mii de dolari unei

stenografe, şi aceeaşi sumă unei tipe de la arhivă ceea ce, pentru două funcționare prost plătite ale guvernului, reprezintă o sumă frumuşică doar pentru câteva ore de muncă.

În primul rând, se ştie totul în legătură cu întrunirea noastră precedentă, tot ce s-a discutat, toate măsurile care s-au luat şi identitățile noastre, ale tuturor.

Benson se opri şi înconjură camera cu privirea, în parte, ca această informație extrem de gravă să-şi croiască drum, în parte, ca să accentueze că aşteaptă să fie recompensat pentru cheltuielile sale considerabile.

Domnul A, unul dintre cei mai mari potentați din Golful Arabiei, zise:

– Am crezut că aici suntem în siguranță în proporție de sută la sută. Cum s-ar fi putut afla despre prezența noastră?

– Nici o agentură externă n-a fost implicată. Am nişte prieteni buni la serviciul de informații secrete din California. Nu-i interesăm nici cât o ceapă degerată. Nici FBI-ul nu e implicat. Ca să se fi întâmplat aşa ceva ar fi trebuit să comitem cine ştie ce fărădelegi şi apoi să fi părăsit țara. Dar noi n-am făcut asta. Iar înainte de întrunirea noastră de data trecută am chemat un expert în electronică să verifice dacă nu

sunt microfoane nu numai în camera asta, ci în toată clădirea. N-a găsit nici unul.

Domnul A spuse:

– Poate a pus *el* un microfon.

– Imposibil. Lăsând la o parte faptul că mi-e prieten vechi şi are o reputaţie neştirbită, am stat cu el tot timpul, ceea ce nu m-a împiedicat să mai chem un expert.

Patinos, venezueleanul, zise:

– Îți dăm nota zece pentru vigilență. Rămâne doar o singură posibilitate. Unul dintre noi e trădătorul.

– Da.

– Cine?

– N-am nici o idee. Probabil nu vom şti niciodată. Domnul A îşi mângâie barba.

– Domnul Corral, aici de față, locuieşte foarte aproape de lordul Worth, nu-i aşa?

Corral spuse:

– Mulțumesc foarte mult. Benson zise:

– Oamenii inteligenți nu se grăbesc să facă asemenea legături.

– După cum ai spus la întrunirea noastră precedentă, Eu sunt singura persoană care n-are nici un interes mărturisit să fie aici, zise Borosoff, părând destul de relaxat. Aş putea fi eu omul vostru.

– E un punct de vedere pe care nu-l accept. Nu e obligatoriu ca dumneata să fi venit aici ca să creezi probleme Statelor Unite. Şi din nou trebuie să mă refer la factorul inteligență, reluă Benson, dezarmant de sincer. S-ar putea să fii, probabil că şi eşti, agent sovietic Dar agenții de primă mână nu sunt niciodată surprinşi în rolul de *agent provocateur.* Nu vreau să te felicit pentru inteligența dumitale necontestată. Prefer să mă bazez numai pe bunul simț elementar.

Benson, care se părea că dă dovadă de o nouă maturitate şi autoritate, privi în jur şi continuă:

– Tot ce s-a discutat aici va fi transmis fără îndoială fie lordului Worth, fie Departamentului de Stat. Asta nu mai contează. Ne aflăm aici ca să îndreptăm greşelile pentru care s-ar putea să fi fost responsabili - cu toate că nu ne-a stat în intenție să procedăm astfel, aş zice eu.

Ştim că un torpilor rusesc şi un submarin cubanez de fabricație rusească se îndreaptă cu mare viteză spre *Seawitch.* Ştim, de asemenea, că un distrugător venezuelean face la fel. Ce nu ştiți e că se iau contramăsuri. Am fost informat - iar sursa e demnă de toată încrederea - că lordul Worth s-a închis azi în birou cu Belton, Secretarul de Stat, la Washington. Am mai fost informat că Belton a fost numai parțial convins de bănuielile lordului Worth. Din

păcate, a fost convins întru totul când a aflat vestea că ambele fiice ale lordului Worth au fost răpite într-un mod iresponsabil de către Cronkite. În consecință, un crucişător şi un distrugător american, amândouă dotate cu armamentul cel mai sofisticat, s-au deplasat în Golful Mexic. Iar un submarin nuclear american patrulează deja în zonă. Un alt vas american urmăreşte deja pas cu pas distrugătorul dumitale, domnule Patinos: distrugătorul dumitale, având instalația de detectare net inferioară, nu a sesizat că e urmărit. În plus, pe o bază aeriană din Louisiana, un escadron de bombardiere supersonice e în stare de alertă continuă.

Americanii nu mai au nici un chef să se joace cu focul. Am fost informat că sunt pregătiți să dea o explicație şi, de asemenea, mai sunt pregătiți pentru o confruntare militară de tipul celei pe care a avut-o John Kennedy cu Hruşciov, cu privire la Cuba. Ruşii, cu siguranță, n-ar risca niciodată o confruntare nucleară locală acolo unde avantajele terenului sunt atât de favorabile americanilor. Nici una din părți nu s-ar gândi să se bată ca să câştige câțiva bănuți în plus la barilul de petrol. Dar dacă relațiile dintre Washington şi Moscova se deteriorează, prestigiul național va fi greu de recucerit pentru ambele părți, ceea ce ar putea să dureze câtva timp şi, mai rău decât atât, ar putea să genereze un mare scandal în

lumea largă. Asta ne-ar implica inevitabil şi pe noi. Aşa că v-aş sfătui, domnule Borosoff şi domnule Patinos, să opriți manevrele înainte de a se întâmpla ceva grav. Astfel, şi numai astfel, ne vom putea salva reputația. Nu vă învinovățesc pe nici unul, domnilor. Poate că i-ați dat mână liberă lui Cronkite, dar n-ați ştiut că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură. Vă rog să mă credeți că americanii nu vor ezita să vă arunce în aer ambarcațiunile.

Magnații petrolului nu ajung magnați ai petrolului pentru că sunt înapoiați mintal. Patinos zâmbi cu o resemnare prefăcută.

– Nu-mi surâde gândul că m-aş putea ruina. Nu-mi surâde nici gândul c-aş putea deveni un țap ispăşitor pentru guvernul meu, zise el uitându-se la Borosoff. Oprim manevrele?

Borosoff dădu din cap aprobator.

– Aşa o să facem fără nici un fel de regrete. Vreau să mă întorc în Rusia mea, iar asta îmi dă certitudinea că ne vom păstra reputația neştirbită în fața omenirii.

Domnul A se lăsă pe spate în fotoliu. Era limpede că se simte uşurat.

– Se pare că s-a rezolvat totul.

– S-au rezolvat multe, zise Benson. Dar nu toate. În după-amiaza asta s-a petrecut un alt delict foarte neplăcut şi extrem de grav. Am aflat doar cu o oră

în urmă şi diseară o să fie ştirea bombă pentru toată naţiunea. Mă rog însă lui Dumnezeu să nu fim implicaţi în chestia asta, deşi n-avem nici o legătură. Arsenalul Netley Rowan a fost spart prin efracţie azi după-masă. Şi se pare că nu e primul pe ziua de azi. E un arsenal ANT. "ANT" înseamnă "arme nucleare tactice". Au fost furate două arme şi se pare c-au dispărut fără urmă.

– Dumnezeule din ceruri! exclamă cetăţeanul din Honduras, căruia spaima i se citea atât pe faţă cât şi în tonul vocii. El reflecta starea de spirit a tuturor celor aflaţi în jurul mesei. Cronkite?

– Mai mult ca sigur. Sigur, nu există dovezi, dar cine dracu' ar putea să fie?

Corral spuse:

– Nu vreau să-l jignesc pe domnul Borosoff, dar nu e oare posibil ca ruşii să fi căutat, să zicem, un prototip?

Benson părea tot atât de plictisit ca şi vocea sa.

– Ruşii au deja Dumnezeu ştie câte drăcii din astea. E la mintea cocoşului că au cu miile, desfăşurate la graniţa dintre ţările Tratatului de la Varşovia şi ţările NATO, multe dintre ele, pare-se, mai sofisticate decât ale noastre. Ruşii au nevoie de ANT-urile noastre tot aşa cum au nevoie de arcuri şi săgeţi.

Borosoff, în ciuda temerilor pe care le împărtăşea cu toți ceilalți, îşi permise un zâmbet de complezență abia schițat. Benson continuă:

– Cronkite. Omul ăsta a înnebunit. Domnul A zise:

– Crezi că e atât de nebun încât să folosească arme nucleare împotriva platformei *Seawitch?*

– Mărturisesc că nu înțeleg mecanismul unei minți bolnave, replică Benson. Individul ăsta e în stare de orice.

Patinos spuse:

– Cum arată o armă ca asta?

– Nu ştiu. Am telefonat la Pentagon unei persoane importante, dar cu toate că mi-e prieten vechi, a refuzat să dezvăluie informații ultrasecrete. Tot ce ştiu e că poate să fie folosită ca bombă cu acțiune întârziată la sol - cred că şi pe mare - sau ca bombă lansată din avion. Să lăsăm baltă a doua folosință. Să ne gândim numai că poate să fie folosită de un număr limitat de bombardiere supersonice, fapt care, presupun, va face obiectul unei paze acerbe, ceea ce mi se pare o precauție inutilă deoarece Cronkite, chiar cu antenele sale întinse peste tot, n-ar avea de unde să ştie cine zboară cu un asemenea avion.

– Şi atunci?

– Cred c-ar fi mai bine să consultăm un astrolog în privința asta. Tot ce ştiu e că individul ăsta, Cronkite, a întins coarda prea tare.

Cronkite, la bordul *Georgiei,* ar fi crezut şi el acelaşi lucru despre ei. Avea de îndeplinit o misiune şi acționa cum credea el că este mai bine, după posibilități. Să fi ştiut de posibila retragere a navelor de război care navigaseră din Cuba şi Venezuela, n-ar mai fi fost atât de preocupat. Avusese o idee vagă că acestea s-ar fi putut să-i folosească într-un fel, dar în primă instanță se gândise să le folosească în chip de acoperire şi perdea de fum. Răzbunarea lui Cronkite pe lordul Worth era o chestiune pur personală şi nu voia ca altcineva decât el să-i dea *le coup de grâce.* Pedeapsa înfăptuită de alte mâini n-ar fi avut acelaşi efect.

Totuşi, el era cât se poate de mulțumit. Era convins că *Seawitch* se află în mâinile sale. În zori, se va simți în şi mai mare siguranță. Ştia de liniile lor de apărare şi de radar. *Starlight,* sub comanda lui Easton, stătea în aşteptare până când va fi întuneric de-a binelea că să pornească la atacul inițial. Cum ploaia cădea neîntrerupt de câtăva vreme, iar pe cer apăruse luna în primul pătrar, se părea că va fi un întuneric pe care să-l tai cu cuțitul - ceea ce se întâmpla mult mai rar pe mare decât pe uscat.

Îi sosi un mesaj radio. Cronkite aruncă o privire scurtă asupra tabloului de comandă, ridică receptorul care făcea legătura cu eliportul şi vorbi cu pilotul de acolo.

– Eşti pregătit, Wilson?

– La dispoziția dumneavoastră, domnule Cronkite.

– Atunci porneşte.

Cronkite reglă puțin potențiometrul şi o dâră luminoasă desemnă eliportul, suficient cât să-i permită lui Wilson să decoleze în cele mai bune condiții. Elicopterul descrise un semicerc, îşi aprinse luminile de aterizare şi se lăsă uşor pe apa liniştită, la mai puțin de o sută de yarzi distanță de *Georgia.*

Cronkite luă legătura cu stația de radiolocație.

– Îl ai pe ecran?

– Da, domnule. Se apropie de noi.

– Dă-mi de veste când se apropie la trei mile.

După mai puțin de un minut, operatorul îl anunță. Cronkite reglă potențiometrul la maximum, iar eliportul fu luminat brusc şi foarte puternic.

Un minut mai târziu, un elicopter cu luminile aprinse apăru la orizont dinspre nord prin ploaia care nu mai înceta. După încă un minut, acesta aterizează la fel de uşor ca o molie, măsură de precauție normală din partea pilotului, având în vedere încărcătura pe care o transporta. Conductele de alimen-

tare cu combustibil fură imediat conectate. Se deschise uşa şi coborâră trei bărbaţi, aşa-zişii ofiţeri de marină: colonelul Farquharson, locotenent-colonelul Dewings şi maiorul Breckley, care fuseseră responsabilii spargerii de la Arsenalul Netley Rowan. Ajutară la descărcarea a două valize mari, cu două mânere şi evident foarte grele. Cronkite, după ce le atrase atenţia să umble cu delicateţe, le arătă membrilor echipajului unde să pună la adăpost valizele.

Peste zece minute, elicopterul porni înapoi spre ţărm. Cinci minute după aceea, propriul elicopter al *Georgiei* se întoarse, şi toate luminile eliportului fură stinse.

CAPITOLUL 8

Numai datorită celui mai cumplit ghinion, precum şi stării extrem de tensionate în care se afla Durand, John Roomer şi Melinda Worth ajunseră primii pacienți din infirmeria doctorului Greenshaw.

Durand se afla într-o stare de mare neliniște, ceea ce se transmise cu uşurință şi celor patru subordonați ai săi. Deşi *Seawitch* era sub controlul său, el îşi dădea seama că se poate întâmpla orice; nu se aşteptase să-l găsească pe Palermo la bord, ca de altfel nici banda lui de ucigaşi şi cu toate că în buzunar avea cheile principale ale ambelor cantonamente - muncitorii erau într-unul din cantonamente, iar Palermo şi oamenii lui în cel de-al doilea - îşi dădea bine seama că sunt mult prea multe ferestre, iar el n-avea destui oameni care să păzească toate ieşirile posibile. Transmise prin radio un mesaj amplificat de imensul megafon de afară, care spunea că oricine va fi găsit pe platformă va fi împuşcat fără somație şi puse doi oameni de-ai lui să patruleze continuu în jurul cantonamentului estic - nu-i era teamă de muncitorii neînarmați - şi pe ceilalți doi să patruleze neîncetat pe platformă. Nu-i era frică de

lordul Worth, de seismologi şi de fete - considera că nu sunt surse de pericol demne de luat în seamă. Mai mult decât atât, nu aveau arme. Chiar şi aşa, cei doi care patrulau pe platformă fuseseră instruiți să facă în aşa fel încât să țină sub observație şi uşile de la camerele lordului Worth, precum şi cele de la laborator şi infirmerie, toate trei comunicând între ele.

În mod tragic, în nici unul din aceste trei locuri nu se auzi anunțul - deoarece, ironia soartei, lordul Worth vroia să aibă tot confortul şi, deci, să nu-l deranjeze nimic. Platformele petroliere erau de obicei locuri foarte zgomotoase, iar el izolase fonic perfect acele zone.

Mitchell stătea în momentul acela, în cămăruța de lângă laborator, citind planul de proiectare al platformei *Seawitch* iar şi iar, până când se asigură că se descurcă pe *Seawitch* cu ochii legați. Aceasta îi luase aproximativ douăzeci de minute. Studia de cinci minute când fură trase împuşcăturile, dar din cauza izolării acustice zgomotul nu ajunse până la el. Abia îşi pusese planurile într-un sertar, când uşa se deschise şi Marina intră. Era albă la față, tremura şi plângea în hohote. De îndată ce ajunse lângă el, o cuprinse cu brațele, iar ea îl ținea strâns de parcă s-ar fi aflat în mijlocul Pacificului, iar el ar fi fost ultima ei scăpare.

– De ce n-ai fost acolo? rosti ea printre suspine. De ce n-ai fost acolo? Ai fi putut să-i opreşti. Ai fi putut să-i salvezi!

Mitchell n-avea timp să cugete la nedreptățile vieții. El spuse blând:

– Ce să opresc? Pe cine să salvez?

– Pe Melinda şi pe John. Au fost grav răniți.

– Cum?

– Împuşcați.

– Împuşcați? N-am auzit nimic.

– Fireşte că n-ai auzit nimic. Toată zona asta e izolată acustic. De-aia Melinda şi John n-au auzit anunțul la megafon.

– Anunțul la megafon? Povesteşte-mi rar despre ce-i vorba.

Ea îi povesti cât putu de rar şi de coerent. Se dăduse un asemenea anunț, care n-a fost auzit în camerele lordului Worth. Ploaia se oprise, cel puțin temporar, şi când Mitchell se retrăsese să studieze planurile, Melinda şi Roomer hotărâseră să se plimbe puțin. Când au ajuns lângă instalația de foraj, unde majoritatea luminilor erau stinse, întrucât Durand dăduse ordin să înceteze lucrul, au fost împuşcați fără somație.

– "Grav răniți", ai spus? Cât de grav?

– Nu sunt sigură. Dr. Greenshaw operează în infirmerie. Nu sunt laşă, tu ştii asta, dar era atât de mult sânge încât nici nu voiam să mă uit.

Ajuns la infirmerie, Mitchell văzu că ea avusese dreptate. Melinda şi Roomer zăceau în două paturi de campanie alăturate şi amândoi erau plini de sânge. Melinda avea deja umărul sting complet bandajat. Roomer avea bandaje înfăşurate în jurul gâtului, iar Dr. Greenshaw se ocupa de pieptul său.

Lordul Worth, pe a cărui față se citea furia, stătea pe scaun. Durand, impasibil, stătea în uşă. Mitchell se uită meditativ la amândoi, apoi se adresă doctorului Greenshaw:

– Ce ați reuşit să aflați până acum, domnule doctor?

– Îl auziți? spuse Roomer cu o şoaptă răguşită, iar pe fața lui se citea o durere surdă. Nici măcar nu s-a gândit să întrebe cum *ne* simțim.

– O clipă. Ei, domnule doctor?

– Lady Melinda are umărul stâng perforat destul de urât. Am extras glonțul, dar trebuie să fie operată imediat. Eu sunt chirurg, dar nu chirurg ortopedist, iar dumneaei de aşa ceva are nevoie. Roomer n-a fost atât de norocos. A fost împuşcat de două ori. Glonțul care i-a lovit gâtul a trecut cu puțin pe lângă carotidă, dar nu ăsta-i necazul. Rana din piept e serioasă. Nu-i va fi fatală, dar e foarte

serioasă. Glonțul i-a pătruns plămânul stâng, nu-i nici o îndoială în privința asta, dar rana nu e gravă, cred că e numai o crestătură, nimic mai mult. Necazul e următorul: cred că glonțul a ajuns la şira spinării.

– Îşi poate mişca degetele de la picioare? Roomer gemu.

– Dumnezeule, câtă milă.

– Poate. Dar glonțul trebuie scos cât mai repede cu putință. Aş putea s-o fac chiar eu, dar n-am aici un aparat cu raze X. O să le fac imediat la amândoi transfuzii de sânge.

– N-ar trebui să fie transportați la spital, imediat, cu avionul?

– Desigur.

Mitchell se uită la Durand.

– Ei bine?

– Nu.

– Dar n-a fost vina lor. N-au auzit anunțul.

– Ghinionul lor. N-am cum să-i duc cu avionul la mal. Crezi că vreau să mă trezesc aici în câteva ore cu un batalion de infanterie marină?

– Dacă vor muri, va fi vina dumitale.

– Mai devreme sau mai târziu vom muri cu toții, spuse Durand; apoi plecă, trântind uşa în urma lui.

– Of, of, of, zise Roomer, încercând să-şi scuture capul, dar apoi se crispă de durere din cauza gâtului. N-ar fi trebuit să spună asta.

Mitchell se întoarse spre lordul Worth.

– Ne puteți fi de mare ajutor, Sir. Camera dumneavoastră are cu siguranță legătură directă cu camera de radioemisie. Puteți auzi ce se discută în camera de radioemisie?

– Nici o problemă. Două comutatoare îmi sunt suficiente să aud orice conversație, indiferent că e la telefon, la cască sau la radio.

– Vă rog să mergeți să vă ocupați de asta şi să nu vă opriți din ascultat nici măcar o clipă, i se adresă Mitchell, după care privi la cei doi pacienți de pe paturile de campanie. O să-i ducem la spital cu avionul peste cel mult o jumătate de oră.

– Cum e posibil aşa ceva?

– Nu ştiu, zise pe un ton vag Mitchell. Îndrăznesc să spun că o să găsim noi o modalitate.

Lordul Worth plecă. Mitchell scoase o lanternă subțire, în formă de creion, şi începu s-o aprindă şi s-o stingă aparent fără nici un scop. Se îngălbenise la față, iar mâna în care ținea lanterna tremura uşor. Marina îl privi mai întâi fără să poată înțelege ce se întâmplă, apoi înspăimântată, iar în cele din urmă cu oarecare dispreț. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, ea spuse:

– Ți-e frică.

– Unde ți-e pistolul? îl întrebă Mitchell pe Roomer.

– Când s-au dus după ajutor, am reuşit să mă trag puțin mai aproape de margine. Am desfăcut centura şi am aruncat totul peste punte.

– Bravo! Deci totul este-n regulă.

Mitchell păru să-şi dea seama de tremurul mâinilor, puse lanterna deoparte şi îşi vârî mâinile în buzunare. Apoi o întrebă pe Melinda:

– Cine te-a împuşcat?

– Doi indivizi foarte antipatici pe nume Kowenski şi Rindler. Am avut probleme cu ei înainte.

– Kowenski şi Rindler, repetă Mitchell, după care părăsi infirmeria.

Marina spuse jumătate cu tristețe, jumătate cu amărăciune:

– Idolul meu cu picioare de lut. Roomer zise răguşit:

– Stinge lumina şi apoi stinge iar lumina.

– Ce-ai spus?

– N-am spus-o eu. Ci un tip pe nume Othello. Ăsta-i necazul cu voi, fiicele milionarilor. Sunteți inculte. Mai întâi Mitchell stinge lumina. Are ochi de pisică. Vede perfect în întuneric, în timp ce un om obişnuit e orb. Ştiai asta?

– Nu.

– Îi dă un atu uriaş. Iar apoi el stinge lumina şi cealaltă lumină.

– Înțeleg ce vrei să spui, dar nu te cred. L-am văzut tremurând.

– Of, ce prostuță mică-mică eşti. Nu-l meriți. Ea se holbă la el neîncrezătoare.

– Ce-ai zis?

– Ce-ai auzit.

Roomer părea obosit, iar doctorul îl privea dezaprobator. Continuă cu o voce sumbră:

– Kowenski şi Rindler sunt morți. Mai au câteva minute de trăit. O iubeşte pe sora ta aproape tot atât de mult ca şi pe tine, iar eu îi sunt cel mai bun prieten şi partener, din copilărie. Mitchell are grijă de toate, zâmbi el slab. Mă tem însă că are grijă într-un mod definitiv.

– Dar tremura - numai laşii tremură. Vocea ei era acum lipsită de convingere.

– Nu-i e frică de nimic pe lumea asta. Cât despre tremurat - e o întoarcere înapoi la eroul năzdrăvan din folclorul scandinav. Încearcă numai să-şi stăpânească furia. De obicei, zâmbeşte. Iar în privința laşității, destui au crezut asta despre el - a fost probabil ultimul lor gând, zâmbi el. Acum tu tremuri.

Ea nu zise nimic.

Roomer spuse:

– În vestibul e un dulap. Adu ce găseşti acolo.

Ea se uită la el nesigură, plecă şi se întoarse peste câteva minute cu o pereche de pantofi în mână. Îi ținea la distanță şi după oroarea ce i se citea pe față s-ar fi putut spune că ține în mână o cobră. Roomer zise:

– Sunt ai lui Mitchell?

– Da.

– Ar fi bine să-i duci la loc. O să aibă nevoie de ei foarte curând.

Când ea se întoarse, Melinda o întrebă:

– Crezi cu adevărat că te-ai putea mărita cu un bărbat care ucide oameni?

Marina se cutremură şi nu răspunse. Roomer zise sardonic:

– E mai bine aşa decât să te măriți cu un laş.

În sala generatoarelor, Mitchell găsi ce voia - un întrerupător pe care scria "Luminator de punte". Trase în jos levierul şi păşi pe platforma acum întunecată. Aşteptă o jumătate de minut până când ochii i se obişnuiră cu întunericul, apoi se îndreptă către macaraua derrick unde auzi doi indivizi înjurând de mama focului. Se apropie de ei în vârful picioarelor până când ajunse la o distanță mai mică de doi yarzi. Tot în linişte, îşi puse lanterna în formă de

creion în capătul țevii pistolului Smith & Wesson şi o aprinse cu o mişcare scurtă.

Cei doi se întoarseră la unison, fapt remarcabil, iar mâinile lor căutau pistoalele.

Mitchell li se adresă:

– Ştiți ce-i ăsta, nu-i aşa?

Ştiau. Strălucirea de un albastru intens a unui pistol cu amortizor de calibru 38 nu poate fi confundată cu o puşcă cu aer comprimat. Mâinile lor se opriră din căutat. Era cât se poate de enervant să vezi un pistol cu amortizor iluminat şi în jur nimic altceva decât întuneric.

– Puneți-vă mâinile la ceafă, întoarceți-vă şi mergeți. Merseră până când acest lucru deveni imposibil fiindcă ajunseră la marginea platformei. Dincolo se întindea Golful Mexic, la o distanță verticală de 200 de picioare în jos de locul unde se aflau ei.

Mitchell zise:

– Împreunați-vă mâinile mai strâns şi întoarceți-vă. Aşa făcură.

– Voi sunteți Kowenski şi Rindler? Nici un răspuns.

– Voi sunteți cei care i-au împuşcat pe Lady Melinda şi pe domnul Roomer?

Din nou, nici un răspuns. Coardele vocale pot să paralizeze când mintea e posedată de certitudi-

nea irevocabilă că eşti la un pas, la o secundă de eternitate. Mitchell apăsă de două ori pe trăgaci şi plecă înainte ca trupurile celor doi morți să ajungă în apele Golfului. Abia făcuse patru paşi când lumina unei lanterne îl izbi în față.

– Ia te uită, mi se pare mie că-l văd pe Mitchell cel deştept, omul de ştiință cel fricos.

Mitchell nu-l vedea pe cel care vorbea şi nici puşca din spatele lanternei - dar nu-i fu greu deloc să recunoască vocea lui Heffer, cel cu nasul ascuțit şi dinții de rozător. Acesta continuă:

– Şi are un pistol cu amortizor. Ce-ai de gând să faci, domnule Mitchell?

Heffer făcu greşeala clasică a criminalilor incompetenți. Ar fi trebuit să-l împuşte imediat pe Mitchell şi abia după aceea să pună întrebări. Mitchell îşi aprinse lanterna şi o întoarse în sus, împrăştiind lumina ca un licurici dement. Heffer n-ar mai fi fost om dacă n-ar fi avut reacția automată şi instinctivă să se uite în sus, în timp ce în mintea sau în subconştientul său se gândea ce dracu are de gând să facă Mitchell: oricare i-ar fi fost intenția, nu apucă să găsească un răspuns. Heffer era mort înainte ca lumina lanternei să cadă iar pe platformă.

Mitchell îi luă de pe jos lanterna, care, surprinzător lucru, funcționa, îl trase de călcâie pe Heffer şi-l aruncă în apă ca să se alăture prietenilor săi pe

fundul Golfului, se întoarse în vestibulul infirmeriei, îşi puse pantofii în picioare şi intră în infirmerie. Dr. Greenshaw le făcea transfuzie de sânge ambilor pacienți.

Roomer se uita la ceas.

– Şase minute. De ce ți-a trebuit atâta timp?

Marina, foarte calmă, se uită la Roomer jumătate cu neîncredere, jumătate cu stupefacție.

– Ei bine, regret, zise Mitchell, încercând să pară că-şi cere scuze. Am avut ghinionul să dau peste Heffer la întoarcere.

– Adică el a avut ghinionul să dea peste tine. Şi unde sunt prietenii noştri?

– Nu sunt chiar atât de sigur.

– Înțeleg, spuse compătimitor Roomer. E greu de estimat adâncimea apei în zona asta.

– Aş putea să aflu. Dar nu prea cred că are importanță. Domnule doctor Greenshaw, aveți tărgi? Cu chingi şi tot tacâmul?

Greenshaw încuviință din cap. Mitchell continuă:

– Vă rog să le pregătiți. Iar între timp ei să rămână unde sunt acum. Se pot face transfuzii de sânge în timpul zborului?

– Nu-i nici o problemă. Să înțeleg că vrei să-i însoțesc eu?

– Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră. Ştiu că e o corvoadă pentru dumneavoastră, dar după ce îi daţi pe mâna autorităţilor medicale competente, aş vrea să vă întoarceţi.

– Plăcerea va fi de partea mea. Am intrat în al şaptezecilea an de viaţă şi credeam că nu mi se mai poate întâmpla ceva nou. M-am înşelat.

Marina se holbă la ei neîncrezătoare. Cei trei păreau calmi şi relaxaţi. Melinda părea să fi căzut în comă, dar se afla, de fapt, sub efectul sedativelor puternice. Marina spuse cu convingere:

– Sunteţi nebuni cu toţii. Mitchell zise:

– Asta afirmă un bolnav dintr-un spital de nebuni despre lumea exterioară, şi probabil are dreptate. Totuşi, nu e vorba despre asta acum. Tu, Marina, o să te întorci împreună cu ceilalţi în Florida. Acolo vei fi în siguranţă totală - tatăl tău va avea grijă să fii păzită cât se poate de bine. Nici un preşedinte din istorie nu va fi vreodată atât de bine păzit.

– Splendid. Îmi place să aibă toţi grijă de mine şi să fiu în centrul atenţiei. Totuşi, inteligenţă întruchipată, e o mică fisură în raţionamentul tău. Nu merg. Rămân cu tatăl meu.

– Tocmai despre asta e vorba. Mă duc să discut cu el chiar acum.

– Adică vrei să mai omori pe cineva?

Mitchell îşi întinse mâinile, cu degetele țepene. Parcă ar fi fost sculptate în marmură.

– Mai târziu, spuse Roomer. Se pare că acum se gândeşte la altceva.

Mitchell plecă. Marina se întoarse furioasă spre Roomer.

– Şi tu eşti tot atât de rău ca şi el.

– Sunt bolnav. Nu trebuie să mă superi.

– Tu şi apucăturile lui. E doar un ucigaş. Fața lui Roomer rămase imobilă.

– Nu-mi surâde perspectiva să am o cumnată întârziată mintal.

Ea rămase şocată şi aceasta i se citea pe față. Apoi spuse în şoaptă:

– Cred că nu vă cunosc prea bine, nu-i aşa?

– Nu. Noi suntem cei care avem grijă de tot felul de oameni. Cineva trebuie să se ocupe şi de ei. Noi o facem. Ştii cât ne-a oferit tatăl vostru ca să vă aducem acasă? zâmbi Roomer. Mă tem că nu prea mă pricep în domeniul ăsta acum, dar o să se ocupe Mike.

– Cât v-a oferit?

– Oricât am dori noi. Un milion de dolari ca să vă aducem acasă? O sută de milioane dacă i-am fi cerut. Oricât.

– Cât ați cerut? întrebă ea pe un ton inexpresiv. Roomer oftă, ceea ce, dată fiind starea fizică în care se afla, nici nu era prea greu.

– Bietul Mike. Să-ți închipui despre el că te consideră oala cu aur de la poalele curcubeului. Poate ar fi mai bine să scape de curcubeul ăla - o himeră, în cel mai bun caz. Şi bietul de mine. Va trebui să stau şi eu în preajma ta. Ce să mai batem câmpii. Tatăl vostru vă iubeşte. Noi vă iubim. Ca să folosesc un clişeu, trebuie să spun că sunt lucruri care nu pot fi cumpărate. Voi sunteți nişte perle neprețuite. Să nu încerci să te transformi într-o perlă artificială, Marina. Şi să nu ne mai insulți în halul ăsta. Sigur, trebuie să trăim şi noi din ceva, aşa că o să-i trimitem nota de plată.

– Pentru ce?

– Pentru muniția folosită.

Ea se apropie de patul lui, îngenunche şi-l sărută. Roomer părea prea slăbit ca să se împotrivească. Dr. Greenshaw zise cu severitate:

– Lady Marina, i se face o transfuzie de sânge, iar sângele lui are presiunea scăzută, aşa că e foarte slăbit.

Roomer spuse:

– Presiunea sângelui meu nu se plânge. Ea îl sărută din nou.

– Crezi că mă poți ierta?

Roomer zâmbi şi nu răspunse. Ea continuă:

– "Erou năzdrăvan", ai spus. Îl poate opri cineva când e în starea asta? Pot eu?

– Nu. Într-o bună zi, da.

– Singura persoană eşti tu. Da?

– Da.

– Şi n-ai făcut-o.

– Nu.

– De ce?

– Aveau arme.

– Şi voi aveți arme.

– Da. Dar noi nu suntem oameni răi care avem arme ca să facem lucruri rele.

– Asta-i tot?

– Nu, zise el, uitându-se la Melinda. Înțelegi?

– Te rog.

– Dacă Kowenski şi Rindler n-ar fi fost trăgători proşti, Melinda ar fi moartă.

– Deci i-ai dat mână liberă lui Michael?

– Da.

– Ai de gând să te însori cu ea?

– Da.

– Ai cerut-o de soție?

– Nu.

– Nici nu trebuie. Surorile discută despre aşa ceva.

– Te măriți cu Mike?

– Nu ştiu, John. Încep să devin laşă, începe să-mi fie frică.

– De ce?

– Ucide.

– Şi eu am ucis.

– O să mai ucidă?

– Nu ştiu.

– John.

El îşi întinse o mână, apucă o buclă din părul ei negru şi strălucitor şi smulse un singur fir.

– Te superi?

– Vrei cu tot dinadinsul?

– Da.

– Trebuie să mă gândesc, zise ea aruncându-şi din picioare pantofii cu tocuri înalte.

– Mai ai multe de învățat. Ia loc.

Ea se aşează pe patul lui. Dr. Greenshaw îşi mută privirea pe cer. Era îmbrăcată cu blugi bleumarin şi cu o bluză albă. Roomer se ridică în capul oaselor şi îi desfăcu nasturele de sus al bluzei. Ea se uită la el şi nu spuse nimic. Roomer zise:

– Restul rămâne să-l faci tu. Pune-ți o cămaşă de marinar.

Ea se întoarse după treizeci de secunde, îmbrăcată cu cămaşă de marinar. Se uită întrebătoare la Roomer, care dădu din cap aprobator. Apoi părăsi infirmeria.

În salonul lordului Worth, acesta şi Mitchell erau aşezați în două fotolii alăturate. Difuzoarele erau în funcțiune. Când Marina intră, Mitchell îi făcu semn cu mâna să nu vorbească.

În difuzoare, vocea inconfundabilă a lui Durand suna iritată:

– Tot ce ştiu eu e că luminatoarele de punte s-au stins cu câteva minute în urmă şi s-au aprins cu un minut în urmă.

Marina îi aruncă o privire lui Mitchell, care încuviință din cap. Vocea continuă:

– Dar aveți suficientă lumină ca să aterizați.

– Ați neutralizat antena rotitoare radar?

Marina nu mai auzise vocea până atunci, dar faptul că lordul Worth strângea din buze demonstra că vocea lui Cronkite nu-i era străină.

– Nu cred că mai e nevoie acum.

– A fost ideea dumitale. Fă-o. Vom pleca cu toții peste zece minute, iar timpul de zbor va dura cincisprezece minute.

– "Vom pleca?" Asta înseamnă că veniți şi dumneavoastră?

– Nu. Am lucruri mai importante de făcut.

Se auzi un țăcănit: Cronkite întrerupsese convorbirea. Lordul Worth zise neliniştit:

– Mă întreb ce-o fi vrând să spună dracul ăsta împielițat?

– O să aflăm noi, chiar dacă n-o să ne fie uşor, spuse Mitchell, întorcându-se apoi spre Marina. Unde îți sunt pantofii?

Ea zâmbi dulce.

– Sunt o elevă silitoare. Pantofii fac prea mult zgomot pe platformă.

– N-o să ieşi pe nici o platformă.

– Ba da. Am goluri în educație. Vreau să văd cum operează ucigaşii.

Mitchell spuse iritat:

– N-am de gând să omor pe nimeni. Fă-ți bagajele. O să pleci în curând.

– Nu plec.

– De ce?

– Pentru că vreau să stau cu tata - şi cu tine. Nu ți se pare firesc?

– O să pleci chiar dacă o să fiu nevoit să te leg.

– Limba n-o să mi-o legi. Crezi că autorităților nu le-ar plăcea să ştie unde sunt armele furate de la arsenalul din Mississippi?

Lordul Worth păru uşor descumpănit.

– Mi-ai face una ca asta? Tatălui tău?

– Tu m-ai lega şi m-ai îmbarca aşa cu forța la bordul elicopterului ăluia - pe mine, fiica ta?

– Ce mai logică, scutură din cap Mitchell. Să nu vă fie cu supărare, lord Worth, dar se pare că ați crescut o încăpățânată. Dacă dumneavoastră credeți că…

Difuzoarele din perete cârâiră din nou. Se auzi vocea lui Cronkite.

– Hai, nu mai pierdeți vremea. Opriți radarul ăla.

– Cum? întrebă neliniştit Aaron. Credeți c-o să mă cațăr pe blestemata aia de instalație de foraj?

– Nu fă pe prostul. Mergi la stația de radiolocație. O să găseşti un levier roşu chiar deasupra consolei. Trage-l în jos.

– Asta pot s-o fac, spuse uşurat Aaron.

Auziră zgomotul unei uşi închizându-se. Mitchell îşi scoase pantofii din picioare, stinse lumina din salon şi întredeschise puțin uşa. Aaron, stând cu spatele la ei, se îndrepta către stația de radiolocație. Ajunse în fața uşii, o deschise şi intră. Mitchell o porni după el, îşi scoase pistolul cu amortizor şi-l prinse cu mâna stângă. În spatele lui se auzi o voce slabă:

– Am crezut că lucrezi cu mâna dreaptă.

Mitchell nici măcar nu-şi dădu osteneala să înjure. Şopti resemnat:

– Aşa e.

Aaron tocmai trăgea de levier când Mitchell intră fără zgomot. El spuse:

– Nu te întoarce. Aaron nu se întoarse.

– Pune-ți mâinile la ceafă, întoarce-te şi vino aici Aaron se întoarse cu fața la el şi exclamă:

– Mitchell!

– Te rog nu încerca să faci pe deşteptul. Am fost obligat să-ți omor trei prieteni în noaptea asta. N-o să-mi dea mie insomnii tocmai al patrulea. Stai unde eşti şi Întoarce-te încă odată.

Aaron făcu aşa cum i se spusese. Mitchell îşi scoase mâna dreaptă din buzunarul hainei. Cureaua de piele împletită care-i atârna de încheietură nu era mai lungă de cinci țoli, dar când îl lovi pe Aaron cu o forță şi o precizie considerabilă deasupra şi în spatele urechii drepte era evident că lungimea curelei fusese suficientă pentru ce avusese de făcut. Mitchell îl prinse în timp ce cădea şi îl trase uşor pe punte.

– Trebuia să faci asta? întrebă Marina.

După aceea se auzi un sunet înăbuşit şi ea nu mai adăugă nimic deoarece mâna lui Mitchell îi astupă gura fără prea mare delicatețe. Ea se înfioră deoarece el îi flutură cureaua prin fața ochilor.

– Vorbeşte încet, şopti el furios.

Apoi îngenunche peste Aaron, îl întoarse, îi luă pistolul şi-l vârî în buzunar.

– Trebuia să faci asta? întrebă ea încet. Ai fi putut numai să-l legi şi să-i pui căluşul.

– Când o să am nevoie de sfatul unui amator ignorant, atunci o să apelez imediat la tine. N-am timp de glume. O să se odihnească o jumătate de oră, iar apoi o să aibă nevoie de o aspirină, asta-i tot.

– Şi acum?

– Durand.

– De ce?

– Prostuțo.

– M-am săturat să mi se tot spună "prostuțo". John mi-a spus aşa adineauri. Mi-a mai spus că sunt întârziată mintal şi perlă artificială.

– Nu există individ mai perspicace în judecarea oamenilor decât John al nostru, zise aprobator Mitchell. Dacă Aaron nu se va întoarce, Durand va începe să-l caute. Apoi, cu ajutorul radiotelefonului, va anula cursa elicopterului.

– Păi, asta vrei, nu-i aşa?

– Nu.

El stinse lumina şi plecă, însoțit de Marina. Mitchell se opri în față intrării camerei de zi a lordului Worth.

– Intră. Eşti iritată şi îmi stai în cale. Nu mă pot desfăşura cum trebuie dacă-mi stai în coastă. Mă descurc mai bine fără eroine.

– Îți promit că n-o să mai scot o vorbă. Îți promit.

El o apucă de braț şi o împinse înăuntru cu forță. Lordul Worth îşi ridică privirea uşor surprins. Mitchell spuse:

– Lord Worth, dacă o să-i mai daţi voie afurisitei ăsteia de fiice a dumneavoastră să iasă de-aici, atunci o să vă consider pe dumneavoastră răspunzător pentru ce-o să se întâmple. Mai mult decât atât, o să micşorez luminile de pe punte. Orice persoană văzută plimbându-se pe platformă va fi împuşcată fără somaţie. Vă promit solemn şi asta ar fi bine s-o credeți. Ăsta nu e un loc de joacă pentru copii.

Uşa se închise după el.

– Ia te uită! exclamă Marina aşezându-se şi împreunându-şi mâinile. Ce fel de soț crezi c-o să fie "dumnealui"?

– Unul perfect, îmi imaginez. Ascultă, draga mea, una dintre calitățile cele mai mari ale lui Mitchell e rapiditatea de reacție. Tu i-ai diminuat-o. Şi ştii al naibii de bine cât de mult ține la tine - numai că prezența ta aici constituie un motiv în plus de îngrijorare într-un moment în care nu-şi poate permite una ca asta. Soția nu-şi urmează soțul într-o mină de cărbuni sau într-o misiune de bombarda-

ment în timp de război. Iar Mitchell e mult mai independent decât alții.

Ea încearcă mai întâi să se încrunte, dar fața ei frumoasă nu era făcută pentru așa ceva, așa că zâmbi cu tristețe, se ridică şi îi umplu tatălui ei paharul cu whisky.

Mitchell scoase pistolul şi două chei mari din buzunarele lui Durand, aflat în stare de inconştiență, se îndreptă către intrarea principală a cantonamentului de răsărit, deschise uşa şi aprinse luminile de pe coridor.

– Domnule comandor Larsen, strigă el. Palermo! Uşile se deschiseră şi cei doi ajunseră la el în câteva secunde. Larsen spuse:

– Mitchell! Ce dracu' cauți aici?

– Sunt doar un seismolog inofensiv care-şi făcea plimbarea obişnuită.

– Dar n-ai auzit anunțul de la megafon - cine va fi văzut pe platformă va fi împuşcat fără somație?

– Asta a fost înainte. O veste rea şi două bune. Vestea rea mai întâi. Roomer şi domnişoara Melinda n-au auzit anunțul - camerele lor sunt izolate acustic. Aşa că au plecat la plimbare. Amândoi au fost răniți destul de grav. Melinda are umărul stâng zdrobit, iar Roomer a fost împuşcat în gât şi-n piept. Doctorul crede că glonțul i-a ajuns la coloană. Tre-

buie să-i ducem la spital cât mai repede. Cine-i pilotul personal al lordului Worth?

– Chambers, zise Larsen.

– Trimite pe unul din oamenii dumitale să-i facă plinul. Veştile bune: Durand e în camera de radioemisie, iar aghiotantul său, un individ pe nume Aaron, e tot în camera de radioemisie. Amândoi zac în stare de inconştiență.

Apoi se uită la Palermo şi continuă:

– După ce or să-şi revină - o să mai dureze puțin - ați putea avea grijă de ei cu dragoste şi atenție?

– O să fie plăcerea noastră. Larsen spuse:

– Durand mai avea trei oameni.

– Sunt morți.

– Dumneata?

– Da.

– Noi n-am auzit nici o împuşcătură.

Mitchell le arătă în grabă pistolul său cu amortizor, de calibrul 38. Larsen părea preocupat.

– Lordul Worth mi-a vorbit mult despre dumneata. Credeam că exagerează.

– Cealaltă veste bună. Cronkite trimite nişte întăriri cu elicopterul - n-or să fie mulți, cred, opt sau nouă - şi cred că decolează cam pe la ora asta. Am aflat că sunt la o distanță de zbor de cincisprezece minute, deci presupun că nava lui Cronkite e unde-

va mai jos de linia orizontului, iar radarul nostru nu bate până acolo.

Palermo se lumină la față.

– Distrugem elicopterul ăsta în zbor?

– Aşa m-am gândit şi eu în prima fază, trebuie s-o recunosc Dar hai să încercăm să procedăm inteligent şi să-l atragem într-o cursă. Le spunem să aterizeze, iar apoi punem mâna pe ei. Iar şefului lor o să-i ordonăm să-i comunice lui Cronkite că totul e-n regulă.

– Şi dacă o să refuze? Sau o să încerce să cheme în ajutor?

– O să-i scriem noi scenariul. Dacă o să devieze cu un singur cuvânt, eu o să-l împuşc. Cu amortizorul. Cronkite n-o să audă nimic.

– S-ar putea să-l audă pe individ gemând.

– Când un glonț de calibrul 38 îți intră în țeastă şi străbate capul într-un unghi de 45 ° nu prea mai ai timp să gemi.

– Vrei să spui că l-ai omorî?

Deşi nu era total neîncrezător, Larsen fu evident luat prin surprindere.

– Da. Apoi ne ocupăm şi de ceilalți. N-or să ne dea prea mult de furcă.

Larsen zise cu simțire:

– Când lordul Worth mi-a vorbit despre dumneata, nu mi-a povestit nici măcar jumătate din câte eşti în stare.

– Încă un lucru. Vreau elicopterul ăla. O să încropim o poveste cum că maşinăria s-a lovit de eliport, s-a zdrobit şi o să dureze câteva ore până o reparăm. E întotdeauna util să mai ai la îndemână un elicopter, dar, şi mai important, vreau să-l privez pe Cronkite de ăsta.

Apoi el se uită la Palermo.

– Cred că o să le faceți musafirilor o primire pe cinste.

– Sigur că da. Ai vreo propunere?

– Păi, nu prea îmi place să dau lecții unui expert ca dumneata.

– Mă cunoşti?

– Am fost polițist. *Seawitch* e încărcat cu proiectoare portabile. Ei se vor îndrepta spre clădirea administrației. O să-i derutez stingând luminile de pe punte şi aprinzând proiectoarele când or să ajungă la, să zicem, o distanță de treizeci de yarzi. Atunci or să fie orbiți şi n-o să vă vadă.

– Sunt sigur c-ai să reuşeşti.

– Şi eu sunt sigur de *voi*, îi zâmbi scurt Mitchell, ca de la polițist la delincvent, iar apoi îi spuse lui Larsen: Am sentimentul că lordul Worth ar vrea să stea de vorbă cu şeful platformei sale.

– Bine.

Se îndepărtară în timp ce Palermo le dădea deja instrucțiuni rapide oamenilor săi. Larsen îl întrebă:

– Lordul Worth ştie ce ai de gând să faci?

– N-am avut timp să-i comunic. Oricum, nu i-aş spune lordului Worth cum să câştige un miliard din petrol.

– În regulă.

Se opriră în treacăt la camera de radioemisie. Larsen se uită lung la Durand, chircit pe jos, nu numai cu satisfacție dar şi cu regret.

– Ce privelişte frumoasă. Totuşi, regret că nu m-am ocupat eu de el.

– Sunt sigur că Durand, când o să se trezească, n-o să regrete. Operațiile estetice costă scump.

Apoi se opriră la infirmerie. El se uită la Melinda, încă inconştientă, şi la Roomer, treaz de-a binelea, iar pumnii săi uriaşi se încleştară. Roomer zâmbi.

– Ştiu. Dar ai venit prea târziu. Cât de adâncă e apa aici?

– Nouă sute de picioare.

– Atunci ți-ar trebui un costum de scafandru ca să-i strângi de gât pe făptaşi. Ce mai faci, domnule comandor Larsen? Cât despre noi, vezi dumneata singur.

– Mă odihnesc. Mitchell e mult mai activ. În afară de cei trei care zac pe fundul Golfului, m-a lipsit de plăcerea de a-l bate zdravăn pe Durand. Nici Aaron nu se simte prea bine.

Roomer spuse în chip de scuză:

– Tactul nu e punctul lui forte. Deci *Seawitch* e în mâinile noastre?

– Momentan.

– Momentan?

– Crezi că un individ precum Cronkite se dă bătut cu una cu două? Deci şi-a pierdut cinci oameni şi o să mai piardă probabil încă opt sau nouă. Ce înseamnă asta pentru unul care încasează zece milioane? Şi nu uita că mârşavul vrea să se răzbune pe lordul Worth. Dacă pentru a-şi atinge scopul trebuie să distrugă într-un fel sau altul *Seawitch*, inclusiv pe toți cei aflați la bord - ei bine, Cronkite se va lăsa pradă impulsurilor sale şi va duce totul la bun sfârşit.

Apoi el se întoarse către dr. Greenshaw şi continuă.

– Cred că e timpul să aduceți tărgile. Dumneata, domnule comandor, ai putea să chemi patru muncitori să vină să-i mute pe tărgi şi apoi să-i ducă până la elicopter? Mă tem, John, că n-o să călătoreşti într-o companie prea plăcută. Mă refer la Durand şi Aaron. Legați fedeleş, bineînțeles.

– Păi, mulțumesc foarte mult.

– Uneori pot să fiu tot atât de şmecher ca tine. N-aş vrea să-i dau ocazia lui Cronkite să pună mâna pe *Seawitch.* N-am nici cea mai mică idee ce-o fi vrând să facă, dar un individ foarte motivat şi cu o minte vicleană poate să facă aproape orice şi-a pus în cap. Dacă reuşeşte cumva să-şi ducă acțiunea la bun sfârşit, nu vreau ca Durand şi Aaron să mă arate cu degetul cum că eu aş fi de vină. Ar trebui să rămân un seismolog discret şi inofensiv.

Larsen dădu câteva ordine la telefon, apoi merse împreună cu Mitchell în camera unde se afla lordul Worth. Acesta era la telefon ascultând cu o figură încruntată. Marina se uită la Mitchell cu o expresie tot atât de amenințătoare ca a tatălui ei.

– Îmi închipui c-ai mai împrăştiat pe platformă câțiva morți, nu-i aşa?

– Îmi faci o gravă nedreptate. Nu mai am pe cine să omor.

Ea tresări puțin şi îşi mută privirea de la el. Larsen zise:

– Nava e în mâinile noastre, lady Marina. Ne aşteptăm la necazuri un pic mai mari peste vreo zece minute, dar o să ne descurcăm.

Lordul Worth puse receptorul în furcă.

– Ce vrei să spui?

– Cronkite trimite nişte întăriri cu elicopterul. Nu mulți - opt sau nouă. Nu vor avea nici o şansă. El are impresia că tot Durand e şef aici.

– Eu nu cred.

– E în stare de inconştiență şi legat fedeleş. Iar Aaron, de asemenea.

Nerăbdarea se citea pe fața lordului Worth.

– Vine şi Cronkite cu ei?

– Nu.

– Mare păcat. Am mai primit o veste proastă. *Torbello* e avariat.

– Sabotaj?

– Nu. Principala conductă care furniza combustibil motorului s-a fisurat E doar o chestie temporară, deşi, s-ar putea ca reparația ei să dureze câteva ore. Dar nu sunt motive de îngrijorare, iar din jumătate în jumătate de oră vor sosi rapoarte referitoare la stadiul în care se găseşte lucrarea.

Din păcate, se mai ivise şi o altă problemă. Nici una din marile companii maritime de asigurare din Londra nu auzise de existența navei *Questar.* Mai mult decât atât, Corporația Maritimă a Golfului raportase dispariția vasului său de supraveghere seismologică din Freeport. Era vorba despre *Hammond.*

Marina SUA avea şi ea două motive de neliniş-te. Guvernul american Se că distrugea submarinele

uzate, fie că le vindea în străinătate; dar niciodată nici unul nu ajunsese în mâna companiilor comerciale sau a persoanelor particulare. Pe de altă parte, de-a lungul coastei Golfului nu existau submersibile de tip Cousteau.

Soneria telefonului țârâi. Lordul Worth conectă legătura la difuzoarele din perete. Radiotelegrafistul comunică scurt:

– Elicopter, zburând la joasă înălțime, direcția nord-vest, la cinci mile distanță.

– Ei, asta acum! exclamă Larsen. Trebuie să fie o diversiune. Vii, Mitchell?

– Imediat. Trebuie să scriu un bilețel. Îți aduci aminte?

– Desigur, bilețelul.

Larsen plecă. Mitchell scrise cu creionul un bilețel al cărui text, cât se poate de clar, nu putea să dea naştere vreunei interpretări greşite. Apoi îl împături, îl vârî în buzunar şi se îndreptă spre uşă. Lordul Worth zise:

– Te superi dacă vin şi eu?

– Păi, n-ar fi nici un pericol, dar cred c-ar fi mai bine să stați aici şi să ascultați mesajele radar, radio şi să controlați toate celelalte aparate de supraveghere senzorială ataşate la masivele cabluri de ancorare.

– În regulă. Şi o să-i telefonez Secretarului de Stat să văd dacă a reuşit să mă scape de blestematele alea de nave de război.

Marina spuse cu blândeţe:

– Dacă nu e nici un pericol, vin şi eu cu voi.

– Nu.

– Ai un vocabular foarte limitat, domnule Mitchell.

– Decât să faci pe eroina, mai bine ai fi o nouă Florence Nightingale[8] - sunt aici doi răniţi grav care au nevoie de ajutor.

– Eşti mult prea autoritar, Mitchell.

– Cu alte cuvinte, sunt un porc de câine.

– Cum ţi-ai putea imagina că m-aş mărita cu unul ca tine?

– Nu mă interesează ce-ţi imaginezi tu. De fapt, nici nu te-am cerut de soţie.

Apoi plecă.

– Asta-i bună! exclamă ea, uitându-se neîncrezătoare la tatăl ei, dar lordul Worth îşi stăpânea râsul cum nu se putea mai bine. După aceea ridică receptorul şi ceru să fie deschise capetele de erupţie şi să înceapă din nou forarea.

---

[8] Infirmieră engleză (1820-1910), prima femeie care a îngrijit de bolnavi în epoca modernă (n.tr.).

Elicopterul tocmai se pregătea să aterizeze când Mitchell îi găsi pe Larsen, Palermo şi oamenii acestuia în obscuritatea navei-bază. Luminile platformei fuseseră micşorate, dar eliportul era iluminat la maximum. Palermo avea la dispoziție şase proiectoare portabile. Îi făcu semn din cap lui Mitchell, apoi se îndreptă agale către eliport. În mână ducea un plic.

După ce elicopterul aterizã, uşa se deschise şi nişte indivizi cu arme automate în mâini, îngrijorător de multe, începură să coboare. Palermo spuse:

– Eu sunt Marino. Cine-i şeful vostru?

– Eu. Mortensen, replică un tânăr corpolent cam nevrozat ce părea mai degrabă un locotenent tânăr şi isteț decât asasinul care era cu siguranță. Am crezut că Durand e şeful aici.

– Aşa e. Dar acum poartă o discuție scurtă şi importantă cu lordul Worth. Te aşteaptă în camera lordului.

– De ce reflectoarele de punte sunt aşa de slabe?

– O cădere de tensiune. Se rezolvă. Eliportul are generator propriu, spuse Palermo, după care arătă cu degetul într-acolo.

Mortensen încuviință şi porni în acea direcție însoțit de cei opt oameni ai săi. Palermo zise:

– Vă ajung şi eu din urmă imediat Am un mesaj personal pentru pilot, de la Cronkite.

Palermo se urcă în elicopter. Îl salută pe pilot şi zise:

– Am aici un mesaj pentru dumneata de la Cronkite.

Pilotul păru surprins de-a binelea.

– Mi s-a dat ordin să mă întorc imediat.

– N-o să dureze mult. Se pare că Cronkite vrea să stea de vorbă cu lordul Worth şi fiicele sale.

Pilotul rânji şi luă plicul de la Palermo. Îl deschise, examină ambele fețe ale unei foi albe de hârtie şi spuse:

– Ce înseamnă asta?

– Priveşte! i se adresă Palermo, arătându-i un pistol cam de mărimea unui mic tun.

– Nu pot să sufăr eroii morți.

Luminile platformei se stinseră şi cele şase proiectoare se aprinseră. Vocea tunătoare a lui Larsen se făcu auzită cât se poate de clar:

– Aruncați armele. N-aveți nici o şansă.

Unul dintre oamenii lui Mortensen, spre ghinionul său, gândi altfel. Se năpusti pe puntea platformei, trase o rafală de gloanțe cu puşca mitralieră şi reuşi să distrugă un proiector. Dar plăcerea lui fu de scurtă durată, deoarece căzu mort înainte ca proiectorul spart să înceteze a mai lumina. Ceilalți opt aruncară armele.

– Vezi? Eroii morți nu mai sunt de folos nimănui. Vino. Opt din cei nouă, împreună cu pilotul, au fost duşi într-o magazie fără geamuri, şi încuiați. Cel de-al nouălea, Mortensen, a fost dus în camera de radioemisie, unde, peste puțin timp, apăru şi Mitchell. Pentru această ocazie, Mitchell se îmbrăcase cu un costum de cazangiu şi îşi pusese o glugă, ceea ce nu numai că-i masca fața, dar îi schimba şi vocea. Nu voia să fie identificat.

Apoi scoase hârtia pe care făcuse însemnările, propti țeava pistolului în gâtul lui Mortensen, îi spuse să-l contacteze pe Cronkite şi să-i citească răspicat mesajul. După aceea îi atrase atenția că la cea mai mică nerespectare a scenariului îi va zbura creierii. Mortensen nu era nebun, iar de-a lungul activității sale bogate înfruntase moartea de mai multe ori. Făcu legătura, raportă că totul este în ordine, că el şi cu Durand controlau pe deplin situația pe *Seawitch*, dar că s-ar putea să dureze câteva ore până să se întoarcă elicopterul, deoarece, în ultimul moment, o pană de motor defectase trenul de aterizare.

Cronkite păru foarte satisfăcut şi închise.

Când Larsen şi Mitchell se întoarseră în cabina lordului Worth, acesta părea mai vesel decât până atunci. Pentagonul îi comunicase că ambele vase din

Cuba, precum şi cel din Venezuela fuseseră oprite în larg şi se părea că aşteaptă noi instrucțiuni. *Torbello* pornise iar ia drum şi era aşteptat să sosească la Galveston peste nouăzeci de minute. Lordul Worth s-ar fi simțit mai puțin satisfăcut dacă ar fi ştiut că *Torbello,* tremurând din toate încheieturile, se afla la câteva sute de mile distanță de Galveston, navigând spre sud-vest pe marea liniştită. Mulhooney n-avea nici un chef să mai zăbovească.

Marina spuse pe un ton acuzator:

– Am auzit că s-au tras focuri de armă.

– Doar focuri de avertizare în aer, zise Mitchell. Ca să bage frica-n ei.

– I-ați făcut pe toți prizonieri. Lordul Worth zise iritat:

– Nu vorbi prostii. Te rog să te potoleşti. Eu şi comandorul avem de discutat treburi mult mai importante.

– Noi plecăm, spuse Mitchell. Apoi se uită la Marina şi continuă:

– Hai să-i conducem pe pacienți.

Merseră în urma tărgilor până la elicopter, însoțiți de Durand şi Aaron - amândoi cu mâinile strâns legate la spate -, dr. Greenshaw şi unul dintre oamenii lui Palermo, un individ amenințător înarmat cu o puşcă de vânătoare, care urma să-i păzească pe prizonieri până ce vor ajunge pe uscat.

Mitchell se adresă Marinei:

– Ultima şansă.

– Nu.

– O să facem un cuplu formidabil, zise trist Mitchell. Adică monosilabic.

Îşi luară rămas bun, priviră elicopterul înălțându-se şi se întoarseră în cabina lordului Worth. El şi Larsen nu aveau o mină prea veselă. Fiecare la câte un telefon, se străduiau, fără nici un efect, să mai obțină câteva vase petroliere. De fapt, mai erau câteva vase goale, cu o capacitate brută de încărcare de 50 tdw, pe coasta sudică şi estică, dar toate aparțineau celor mai mari companii petroliere, care mai degrabă ar fi dat faliment decât să-şi închirieze vreun vas Companiei Petroliere Worth Hudson. Cele mai apropiate petroliere de un asemenea tonaj erau fie în Marea Britanie sau Norvegia, fie în Mediterana, iar aducerea lor ar fi însemnat o pierdere de timp inadmisibilă, ca să nu mai vorbim despre bani, care sunt foarte aproape de inima lordului Worth. El şi Larsen se gândiseră chiar să aducă unul dintre superpetrolierele lor, dar până la urmă se răzgândiseră. Datorită uriaşei capacități de încărcare a acestor vase, pierderile ar fi fost extrem de mari. Iar ceea ce se întâmplase cu *Crusader* ar putea să se întâmple chiar şi cu un supertanc. Este adevărat, ele erau asigurate la Lloyd,

dar reprezentanții acestei auguste firme, care cercetau accidentele maritime, erau cât se poate de evazivi, prudenți şi circumspecți. Cu toate că întotdeauna luau decizia cea mai bună, acest lucru dura foarte mult timp.

Un alt apel sosi de pe *Torbello.* Urmându-şi cursul firesc, se estima că va sosi la Galveston după o oră. Lordul Worth spuse cu tristețe că nu mai aveau decât două petroliere în funcțiune: prin urmare, vor trebui să-şi încarce programul şi mai mult.

După o jumătate de oră, un alt mesaj sosi de pe vas.

O jumătate de oră până la Galveston. Lordul Worth ar fi trebuit să se simtă mai puțin liniştit dacă ar fi ştiut că acum, după lăsarea întunericului, *Starlight,* lăsând *Georgia* acolo unde era, se îndrepta deja spre *Seawitch,* cu motoarele funcționând cu baterii electrice. Şansele ca radiolocatorul subacvatic al platformei *Seawitch* să-l detecteze erau extrem de mici. *Starlight* transporta tot felul de mine, care de care mai sofisticate, toate putând fi teleghidate.

Mai trecu încă o jumătate de oră înainte de a sosi vestea că *Torbello* a fost ancorat în deplină siguranță la Galveston. Lordul Worth îi zise lui Larsen că avea de gând să ia legătura imediat cu autorități-

le portuare din Galveston ca să-l asigure cât mai repede, indiferent de câți bani ar fi costat.

Obținu legătura în numai un minut - oameni ca lordul Worth nu sunt lăsați niciodată să aştepte. Când îşi formulă pretențiile pe un ton autoritar, căpitanul portului rămase mut de uimire. Apoi spuse:

– Nu-mi pot da seama despre ce vorbiți, Sir.

– La dracu', eu ştiu întotdeauna despre ce vorbesc.

– Nu şi-n cazul ăsta, lord Worth. Mă tem c-ați fost informat greşit sau vi s-a făcut o farsă. *Torbello* n-a sosit.

– Dar ce dracu', tocmai am aflat.

– O secundă, vă rog.

Secunda se transformă în treizeci de secunde, timp în care Mitchell îi aduse prevenitor lordului Worth un pahar cu whisky, din care lordul sorbi jumătate. Apoi vocea de la celălalt capăt se auzi din nou.

– Veşti proaste. Nu numai că nu e nici urmă de petrolierul dumneavoastră, dar antenele noastre radar n-au detectat nici un vas de asemenea dimensiuni pe o rază de patruzeci de mile.

– Atunci ce dracu' i s-ar fi putut întâmpla? Am vorbit acolo acum două trei minute.

– Ați primit indicatorul de apel de acolo?

– Da, la dracu'.

– Atunci înseamnă că nu i s-a întâmplat nici un rău.

Lordul Worth închise, fără să mulțumească măcar pentru amabilitate. Se încruntă la Larsen şi la Mitchell de parcă ei ar fi fost de vină pentru ce se întâmplase.

În cele din urmă spuse:

– Căpitanul de pe *Torbello* s-a smintit de-a binelea, altceva nu-mi pot imagina.

Mitchell zise:

– Iar eu cred că e închis la loc sigur, în propria navă. Lordul Worth replică foarte ironic:

– Pe lingă alte calități pe care le ai, acum eşti şi mediu.

– *Torbello* al dumneavoastră a fost atacat de bandiți.

– Atacat de bandiți! Atacat de bandiți? Acum tu te-ai smintit de-a binelea. Cine a mai auzit ca un vas petrolier să fie atacat de bandiți?

– Cine a mai auzit ca un avion cu reacție să fie atacat de bandiți până când s-a produs una ca asta? După ce s-a întâmplat cu *Crusader* la Galveston, căpitanul de pe *Torbello* ar fi trebuit să fie mult mai precaut atunci când e abordat de persoane de pe un alt vas, cu excepția cazului că e vorba de o ambarcațiune cât se poate de respectabilă. Există două feluri de ambarcațiuni de genul ăsta: ale marinei şi ale pa-

zei de coastă. Am aflat că s-a furat de la Corporația Maritimă a Golfului un vas de supraveghere. Multe vase de felul ăsta sunt foste ambarcațiuni de pază dotate cu eliport, astfel încât un elicopter să-l poată folosi pentru bombardarea cu grenade. Nava se numea *Hammond.* Cu legăturile pe care le aveți, ați putea afla în câteva minute.

Lordul Worth află într-adevăr în câteva minute. El spuse:

– Deci, ai avut dreptate.

Era atât de uimit încât nici măcar nu-şi ceru scuze. Apoi zise:

– Iar ăsta, bineînțeles, era *Questar* cu care Cronkite a navigat din Galveston. Numai Dumnezeu ştie sub ce nume circulă acum. Ce mai urmează, mă întreb?

Mitchell spuse:

– Un telefon de la Cronkite, cred.

– De ce să-mi telefoneze?

– Cine ştie ce grozăvii i-or mai fi trecând prin minte, bănuiesc. Nu ştiu.

Lordul Worth nu se dădea bătut cu una cu două. Avea prieteni puternici şi influenți. Telefonă unui prieten amiral de la comandamentul marinei din Washington şi-i ceru să-l ajute cu un vas de salvare. Acesta se scuză, spunând că pentru aşa ceva are nevoie de permisiunea comandantului suprem -

de fapt, a preşedintelui. Se părea că preşedintele manifestă o atitudine de dezinteres în această privință. Nici el, nici Congresul nu agreau prea mult companiile petroliere care şi-au bătut joc de atâtea ori de ei, ceea ce era cât se poate de nedrept pentru lordul Worth, care nu-şi bătuse joc niciodată de nimeni de la Washington. Mai mult decât atât, căutarea s-ar întinde aproape sigur dincolo de jurisdicția apelor teritoriale. Pe de altă parte, ploua cu găleata în regiunea Golfului şi cu toate că radarul lor putea să identifice o sută de nave în zonă, observarea lor era imposibilă.

Încercă la CIA Lipsa lor de interes era şi mai mare. Cu câțiva ani în urmă se cam făcuseră de râs în public, iar acum în tot timpul liber îşi lingeau rănile.

Cei de la FBI îi reamintiră scurt că activitatea lor se rezumă la treburile interne şi că, oricum, suferă de rău de mare ori de câte ori se aventurează pe apă.

Lordul Worth se gândi să facă apel la ONU, dar Larsen şi Mitchell îl convinseră să nu întreprindă o asemenea acțiune. Nu numai statele din Golf s-ar opune propunerii sale, dar şi Venezuela, Nigeria, toate statele comuniste şi toate țările lumii a treia ar spune un nu hotărât oricărei intervenții: iar ONU nu avea puterea legală să inițieze o asemenea acțiu-

ne. Pe de altă parte, probabil că reprezentanții ONU dormeau la ora aceea.

Pentru prima dată în viață, se părea că lordul Worth este în încurcătură. Șansa părea să nu mai țină cu el. Dar lordul Worth descoperea că, într-o asemenea ocazie, era tot atât de supus greşelii ca oricare alt muritor: în câteva secunde putea să piardă totul.

O voce răsună în difuzor. Era, aşa cum prevăzuse, vocea lui Cronkite. Se bucura să-l informeze pe lordul Worth că nu erau motive de îngrijorare cu privire la *Torbello,* deoarece acesta se afla în mâini sigure.

– Unde? întrebă lordul Worth.

Dacă fiica lui n-ar fi fost de față, cu siguranță că lordul ar fi însoțit întrebarea cu câteva epitete.

– Prefer să nu spun deocamdată. Voi menționa totuşi că e ancorat în siguranță în apele teritoriale ale unei țări din America Centrală. Intenția mea e să aduc petrol în țara asta săracă şi lipsită de resurse naturale - el nu menționă că avea intenția să-l vândă la jumătate de preț, ceea ce i-ar fi adus un venit de sute de mii de dolari - iar apoi o să duc petrolierul ăla de-acolo şi o să-l scufund la o adâncime de o sută de stânjeni. Desigur, numai dacă nu…

– Dacă nu ce? întrebă lordul Worth cu o voce iritată într-un mod specific.

– Numai dacă nu vrei să închizi capetele de erupție de pe *Seawitch* şi nu vrei să opreşti pomparea şi forarea.

– Eşti nebun.

– Ce-ai spus?

– Criminalii tăi au făcut-o deja. Nu ți-au povestit?

– Vreau o dovadă. Îl vreau pe Mortensen. Lordul Worth zise plictisit:

– Aşteaptă. Ți-l aducem îndată.

Mitchell se duse după el. Pe drum, Mitchell îl informă din nou în amănunțime pe Mortensen cu privire la ce trebuie să spună. Îi confirmă lui Cronkite că pomparea şi forarea fuseseră oprite. Cronkite îşi exprimă satisfacția, iar legătura radio se întrerupse. Mitchell îndepărtă pistolul din ceafa lui Mortensen şi doi dintre oamenii lui Palermo îl luară din cameră. Mitchell îşi scoase gluga, iar Marina îl privi cu un amestec de oroare şi de neîncredere.

Ea şopti:

– Era gata să-l omori.

– Deloc. Aveam de gând să-l mângâi pe creştet şi să-i spun ce băiat bun e. Te-am rugat să pleci de pe platforma asta.

CAPITOLUL 9

Abia începuse lordul Worth să se gândească la ceea ce are de făcut că se şi pomeni în cameră cu doi indivizi. Unul era Palermo, iar celălalt Simpson, unul din membrii echipajului. Datoria acestuia din urmă era să supravegheze sistemele de interceptare senzorială ataşate de picioarele platformei şi elasticitatea cablurilor de ancorare. Se vedea limpede că este într-o stare de agitație teribilă.

Lordul Worth întrebă:

– Ce grozăvie ne mai rezervă soarta acum?

– E ceva în neregulă la utilaj. Instrumentele mele nu mai funcționează aşa cum trebuie. Un obiect, ceva metalic, după toate aparențele, Sir, e în contact intermitent cu piciorul vestic.

– Nu poate fi nici o îndoială? întrebă iar lordul Worth, iar Simpson scutură din cap. Pare foarte ciudat că Cronkite încearcă să distrugă *Seawitch*, la bord aflându-se oamenii lui.

Mitchell zise:

– Poate că nu vrea să-l distrugă complet, ci numai să facă inutilizabil piciorul ăla care, pierzându-şi flotabilitatea, va determina o balansare a platformei *Seawitch*, astfel încât mecanismele de forare şi

pompare să nu mai funcționeze. Orice e posibil. Sau poate că e dispus să-şi sacrifice oamenii ca să pună mâna pe dumneavoastră.

Apoi se întoarse către Palermo şi i se adresă:

– Ştiu că ai la bord un aparat special cu care se poate respira sub apă. Arată-mi-l.

După aceea plecară. Marina spuse:

– Presupun că s-a dus să mai omoare pe careva. Nu e prea omenos, nu-i aşa?

Lordul Worth o privi fără entuziasm.

– Dacă tu spui că nu e omenos pentru că nu vrea să mori, atunci e într-adevăr neomenos. Există o singură persoană de care îi pasă la bordul platformei ăsteia şi tu ştii asta al naibii de bine. Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea să-mi fie ruşine de fiică-mea.

Palermo avea, de fapt, două aparate speciale pentru scufundare, dar Mitchell alese doar unul. Palermo nu era un om care să se lase impresionat cu una cu două, dar îl văzuse la treabă pe Mitchell în destule rânduri şi nu-i punea la îndoială judecata. În foarte scurt timp, Mitchell şi celălalt individ, pe nume Sawyers, se îmbrăcară în costume de scafandru şi se echipară cu puşti-harpon cu aer comprimat, ce se puteau reîncărca, şi cuțite suedeze. Fură coborâți în apă în singurul mod cu putință de care dispunea o asemenea gigantică PPE - într-o cuşcă cu

ochiuri de sârmă prinsă de brațul macaralei. O dată ajunşi la nivelul apei, deschiseră uşa, se scufundară şi înotară până la uriaşul picior vestic.

Simpson nu greşise. Doi indivizi trudeau din greu acolo. Lucrau amândoi legați, cu ajutorul unor conducte de aer şi cabluri, de puntea unui vas, la o înălțime de circa douăzeci de picioare deasupra. Ambii purtau pe căşti lămpi de mină puternice. Erau foarte ocupați să ataşeze mine obişnuite şi mine magnetice convenționale, pe care le lipeau de piciorul enorm. Mitchell consideră că aveau la dispoziție suficiente explozive să arunce în aer Turnul Eiffel. Poate Cronkite avea de gând să distrugă piciorul. Era mai mult decât probabil că individul îşi ieşise din minți.

Cei doi sabotori erau nu numai foarte angrenați în ceea ce făceau, dar se dovedeau şi preocupați exclusiv de munca lor, astfel încât nu observară că Mitchell şi Sawyers se apropiaseră pe furiş de ei. Cei doi scafandri îşi ajustară măştile, se priviră în ochi - era suficientă lumină reflectată de ceilalți scafandri şi reuşiră să facă acest lucru - şi încuviințară din cap simultan.

Fără să-şi facă prea multe probleme, asemeni unor ucigaşi de profesie, îi străpunseră cu harponul în spate pe cei doi sabotori. În ambele cazuri, moartea trebuie să fi survenit instantaneu. Mitchell şi

Sawyers îşi reîncărcară puştile cu aer comprimat, apoi, ca măsură de precauție, tăiară în bucăți cele două tuburi cu oxigen ale victimelor, care, după cum era şi normal, conțineau de asemenea fire de legătură.

Pe *Starlight*, Easton şi echipajul său îşi dădură imediat seama că se întâmplase ceva foarte grav. Morții fură scoşi, cu harpoanele înfipte în spate, şi în timp ce erau traşi peste rampa punții, apărură doi membri ai echipajului, răniți, care strigară în culmea deznădejdii că Mitchell şi Sawyers îşi atinseseră scopul. Dacă respectivii fuseseră răniți mai mult sau mai puțin grav, era imposibil de precizat, dar toate cele întâmplate îl determinară pe Easton să pornească în cea mai mare grabă şi, de data aceasta, cu viteză maximă: motoarele făceau într-adevăr prea mult zgomot, dar întunericul era atât de dens încât doar o minune ar fi făcut ca puşcaşii alertați de pe platformă să-i dibuiască la fix.

Cei doi scafandri, cu propriile lor felinare aprinse acum, înotară până la locul unde minele şi explozivele fuseseră ataşate de picioare. Atât de mine cât şi de explozive erau ataşate siguranțe cu întârziere. Ei le detaşară şi le aruncară pe fundul oceanului. Apoi, ca măsură de precauție, dezamorsară de asemenea detonatoarele. Explozivele, acum inofensive, fură desfăcute şi ele, iar după aceea avură aceeaşi

destinație ca şi siguranțele cu întârziere. În schimb, lăsară cu prudență minele la locul lor. Amândoi erau experți în explozive, dar nu în explozive de mare adâncime. Minele, după cum pot confirma mulți, sunt foarte înşelătoare şi imprevizibile. Se compun mai ales din încărcătură de TNT, amatol sau alt fel de exploziv convențional. În tubul lor central au un fir conductor, care este format dintr-un fel de exploziv cu combustie lentă, iar la capătul firului conductor se află un detonator mobil, activat de presiunea mării, care are de obicei în componență şaptezeci şi şapte de granule de fulminat de mercur. Chiar dacă acest detonator este dezamorsat, firul conductor poate totuşi să explodeze sub presiune puternică. Nici unul dintre scafandri nu dorea să arunce în aer ancorele acționate de electricitate sau cablurile de elasticitate ataşate de ancore. Cu ajutorul macaralei, ei se întoarseră la platformă şi intrară în camera de radioemisie. Trebuiră să mai aştepte câtva timp până să raporteze ceea ce făcuseră, deoarece lordul Worth purta o convorbire telefonică deloc amicală cu Cronkite. Marina şedea deoparte cu mâinile încleştate, iar fața ei, în mod normal bronzată, pălise. Se uită la Mitchell, iar apoi îşi întoarse privirea de la el ca şi cum n-ar mai fi vrut să-l vadă în ochi, ceea ce, în acel moment, probabil nici nu voia.

Cronkite era furios, nedându-şi, evident, seama că vorbeşte în prezența unei femei.

– Eşti un criminal ticălos, Worth. Mi-ai omorât trei dintre cei mai buni oameni, toți străpunşi cu harponul în spate.

Involuntar, Marina se uită din nou la Mitchell. Acesta avu impresia că e un monstru fie din spațiul cosmic, fie din adâncul mării: în orice caz, un monstru.

Lordul Worth nu se lăsă nici el mai prejos.

– Ar fi o mare plăcere să repetăm operațiunea - de astă dată cu tine în rolul principal.

Cronkite se sufocă de furie, apoi spuse ceva ce ar fi putut să fie adevărat:

– Intenția mea era doar să scot temporar din uz *Seawitch,* fără să fac vreun rău celor aflați la bord. Dar dacă vrei să faci pe durul, va trebui să-ți găseşti o altă *Seawitch* în douăzeci şi patru de ore. Dacă, bineînțeles, vei avea destul noroc să supraviețuieşti pierderii actualei *Seawitch.* O să vă arunc în aer pe toți.

Lordul Worth era mai calm acum.

– Ar fi interesant de ştiut cum o să faci asta. Am fost informat că prețioaselor tale nave de război li s-a dat ordin să se întoarcă la bază.

– Există mai mult de o modalitate de a vă arunca în aer pe toți, zise Cronkite, foarte plin de sine.

Între timp, o să descarc petrolul de pe *Torbello,* iar după aia o să-l scufund.

De fapt, Cronkite n-avea deloc intenția să scufunde vasul: *Torbello* era un petrolier înregistrat în Panama, iar Cronkite nu ducea lipsă de prieteni panamezi: într-adevăr, poți dispune de un tanc pentru o sumă foarte mare de bani. Conversația, dacă un schimb de cuvinte atât de violent se poate numi astfel, se termină brusc.

Mitchell spuse:

– Un lucru e sigur. Cronkite minte de îngheață apele. Nu e în zona Americii Centrale. Legăturile radio nu s-ar fi făcut atât de bine. Şi l-am auzit discutând cu prietenul său Durand. S-a hotărât să nu vină cu elicopterul - ceea ce ar fi durat numai cincisprezece minute. Stă ascuns pe undeva, dincolo de linia orizontului.

Lordul Worth întrebă:

– Cum au mers lucrurile acolo?

– Ați aflat de la Cronkite. N-am avut probleme.

– Te aştepți la mai mult?

– Da. După părerea mea, Cronkite pare mult prea sigur de el.

– Cum crezi că va proceda?

– Nu ştiu precis. S-ar putea să repete figura. Lordul Worth părea neîncrezător.

– După tot ce i s-a întâmplat?

– S-ar putea să apeleze la ceva neaşteptat. De un lucru sunt sigur. Dacă va încerca să repete figura, atunci va schimba tactica. Sunt sigur că nu va încerca un atac aerian sau submarin pentru simplul motiv că nu are - nu mai are - personal calificat pentru aşa ceva. Deci, eu zic să nu mai țineți în funcțiune radarul şi sonorul subacvatic în noaptea asta. Dacă tot a venit vorba, radiooperatorul dumneavoastră are şi el nevoie de odihnă - la urma urmelor, a avut mult de furcă în ultima vreme. Totuşi, am să-l țin pe Simpson de pază. Numai pentru eventualitatea în care prietenii noştri vor mai da târcoale pe la vreunul din picioarele de sprijin.

Palermo zise:

– Dar de astă dată s-ar putea să aştepte. S-ar putea să opereze aproape de suprafață. Au cu siguranță indivizi înarmați, gata să-i apere pe scafandri, poate chiar şi proiectoare cu infraroşii pe care s-ar putea să nu le detectăm de pe platformă. Dumneata şi Sawyers ați avut noroc prima dată, iar norocul depinde foarte mult de elementul surpriză: dar de astă dată n-o să mai fie nevoie de noroc pentru că n-o să fie nici o surpriză.

– N-avem nevoie de noroc. Lordul Worth n-ar fi furat toate bombele astea de adâncime şi nu le-ar fi adus la bord dacă n-ar fi ştiut că unul din oamenii

dumitale este expert în bombele de adâncime. Ai un asemenea expert, nu-i aşa?

– Bineînțeles, răspunse Palermo, privindu-l cu îndrăzneală. Cronin. Fost subofițer. De ce?

– Ar putea aranja detonatorul astfel încât bomba de adâncime să explodeze imediat după ce loveşti sau la scurtă vreme după asta?

– Cred că da. De ce?

– O să rostogolim pe platformă trei bombe de adâncime până la o distanță de, să zicem, douăzeci şi cinci de yarzi de fiecare picior. Prietenul dumitale Cronin o să ne sfătuiască cum să procedăm. S-ar putea să nu fi calculat eu bine distanța. Dacă Simpson detectează ceva cu senzorii lui, atunci n-avem altceva de făcut decât să aruncăm peste bord una din bombele de adâncime. Explozia ar putea sau ar trebui să n-aibă nici un efect asupra piciorului în cauză. Nu cred că nava împreună cu scafandrii ar suferi altceva decât o zdruncinătură puternică. Dar pentru scafandrii din apă, efectele şocului s-ar putea să fie fatale.

Palermo se uită la el cu o privire rece, expertă.

– Pentru unul care ar trebui să fie de partea legii, dumneata, Mitchell, eşti cel mai mare ticălos pe care l-am întâlnit.

– Dacă vrei să mori, poți s-o mai spui o dată. Dar cred că n-o să beneficiezi de prea mult confort

la nouă sute de picioare adâncime pe fundul Golfului. Ți-aș propune să te duci cu Cronin şi alți doi din oamenii dumitale şi să aranjați bombele aşa cum trebuie.

Mitchell merse să-i vadă la lucru pe Palermo, Cronin şi ceilalți doi. Cronin fusese de acord cu estimarea lui Mitchell de a pune bombele de adâncime la douăzeci şi cinci de yarzi distanță de picioare. În timp ce stătea acolo, Marina se duse la el.

Ea spuse:

– Or să mai moară şi alții, nu-i aşa, Michael?

– Sper că nu.

– Dar te pregăteşti să ucizi, nu-i aşa?

– Mă pregătesc să supraviețuiesc. Mă pregătesc să supraviețuim cu toții.

Ea îl luă de braț.

– Îți place să ucizi?

– Nu.

– Atunci cum se întâmplă că te pricepi atât de bine?

– Trebuie s-o facă şi pe asta cineva.

– Pentru binele umanității, nu?

– Nu trebuie să-mi vorbeşti aşa, zise el; făcu o pauză şi apoi continuă. Polițiştii ucid. Soldații ucid. Aviatorii ucid. Nu trebuie să le placă asta. În primul război mondial, un individ pe nume mareşalul Foch a devenit cel mai decorat soldat pentru că a fost res-

ponsabil de moartea unui milion de oameni. Faptul că majoritatea fuseseră oamenii lui n-a avut nici o importanță. Nu vânez, nu trag cu puşca, nici măcar nu pescuiesc. Vreau să spun că-mi place carnea de miel, ca oricărui alt om de pe stradă, dar nu i-aş pune cârligul în beregată ca să-l târăsc pe câmp timp de o jumătate de oră ca apoi să moară de durere şi oboseală. Tot ce fac eu e să extermin viermii. Pentru mine, toți banditii, înarmați sau nu, sunt nişte viermi.

– De-aia tu şi John ați fost dați afară din poliție?

– Trebuie să-ți spun ție de ce?

– Ai ucis vreodată ceea ce tu şi eu numim un om bun?

– Nu. Dar dacă nu taci…

– În ciuda celor întâmplate, cred că s-ar putea să mă mărit cu tine.

– Eu nu te-am cerut de nevastă.

– Ei bine, ce mai aştepți? Mitchell oftă, apoi zâmbi.

– Lady Marina Worth, ai vrea să-mi faci onoarea…

În spatele lor, lordul Worth tuşi. Marina se întoarse, iar expresia feței sale arăta că numai educația ei aristocratică o împiedica să bată din picior.

– Tăticule, ai un dar nemaipomenit să apari la momentul cel mai nepotrivit.

Lordul Worth spuse cu blândețe:

– Momentul potrivit, mai degrabă. Sincere felicitări. Se uită la Mitchell şi continuă:

– Ei bine, ți-a cam luat timp, nu glumă. Totul e-n regulă? Ai luat toate măsurile de precauție?

– În măsura în care pot să intuiesc ceea ce trece prin mintea şireată a lui Cronkite.

– Încrederea mea în tine, băiete, e totală. Păi, ar cam trebui să mă duc la culcare - mă simt, poate nu fără motiv, extrem de obosit.

Marina zise:

– Şi eu. Ei bine, noapte bună, logodnicul meu. Apoi îl sărută uşor şi plecă împreună cu tatăl ei.

De această dată, încrederea acordată de lordul Worth lui Mitchell era puțin nemeritată. Acesta din urmă făcuse o greşeală, deşi fără nici o intenție, renunțând la serviciile radiooperatorului. Dacă ar fi rămas pe poziție, ar fi interceptat cu siguranță ştirea referitoare la furtul de arme nucleare din Arsenalul Netley Rowan, iar Mitchell ar fi făcut fără îndoială legătura.

În timp ce lordul Worth dormea de trei ore cu conştiința împăcată, Mulhooney fusese extrem de activ. Îşi descărcase cele 50 000 de tone de petrol şi dusese *Torbello* hăt, departe, pe mare, dincolo de orizont. Se întoarse după o oră împreună cu doi

complici şi numai cu barca de salvare motorizată a navei, aducând vestea tristă că în timpul scufundării petrolierului avusese loc o explozie teribilă care-i decimase echipajul. Ei trei erau singurii supraviețuitori. În acel moment, "echipajul decimat", ducea *Torbello* spre sud, în Panama. Nenumăratele condoleanțe oficiale, părând sincere, erau de fapt, pune de ipocrizie: când un petrolier explodează, barca lui de salvare motorizată nu rămâne intactă. Republica nu avea relații diplomatice cu Statele Unite, iar singurele lucruri pe care le-ar fi extrădat cu bucurie în acea țară erau holera şi ciuma. Un avion particular îi aşteptă pe cei trei la un aeroport mic. O dată ce paşapoartele fură verificate, Mulhooney şi prietenii lui plecară cu avionul, chipurile spre Guatemala.

După câteva ore, ei sosiră pe aeroportul internațional din Houston. Rămânându-i o mare parte din cele zece milioane de dolari, Cronkite nu era omul care să-şi facă griji în eventualitatea că vor apărea cheltuieli neprevăzute. Mulhooney şi prietenii lui închiriară imediat un elicopter cu rază mare de acțiune şi porniră în direcția Golfului.

După încă o oră de somn, nederanjat de zgomotul unei explozii submarine puternice, lordul Worth fu trezit în mod neplăcut de apelul telefonic al lui Cronkite, furios la culme, care-l acuză de moartea celorlalți doi oameni ai săi şi-i aduse la cunoştință că

el, Cronkite, o să se răzbune crunt. Lordul Worth puse receptorul în furcă fără să se mai deranjeze să răspundă, trimise după Mitchell şi află că, într-adevăr, Cronkite încercase încă o dată să saboteze piciorul vestic. Se părea că bomba de adâncime îşi făcuse cu prisosinţă datoria, întrucât la lumina proiectoarelor fuseseră culese cadavrele celor doi scafandri, plutind pe apă. Ambarcaţiunea care-i adusese nu putea să fie serios avariată, deoarece se auzise zgomotul motorului pornind. În loc să plece fără întârziere, ea dispăruse sub utilaj şi, până când cei de pe platformă ajunseră în partea cealaltă, aceasta dispăruse în întuneric şi ploaie, încât le-ar fi fost imposibil s-o prindă din urmă. Lordul Worth zâmbi satisfăcut şi se culcă iar.

Mai trecu o oră, şi lordul Worth n-ar mai fi zâmbit atât de satisfăcut dacă ar fi luat la cunoştinţă anumite acţiuni stranii care aveau loc într-un motel îndepărtat din Louisiana, aflat în proprietatea sa, pe care-l şi administra. Acolo îşi petrecea vacanţa săptămânală echipajul de pe *Seawitch*, în cea mai strictă izolare. În afară de mâncare, băutură, filme, televiziune şi un bordel de clasă, care ar fi putut fi patronat de Sally Stanford însăşi în zilele ei de glorie, totul din abundenţă, acesta oferea toate plăcerile pe care şi le-ar fi putut dori un echipaj de muncitori

petrolişti aflați în timpul liber. Nici unul dintre ei n-ar fi dorit să păşească în afara porților complexului: când nouă din zece erau căutați de reprezentanții legii, discreția totală reprezenta o cerință de cea mai mare importanță.

Intruşii, în număr de aproximativ douăzeci, sosiră la miezul nopții. Erau conduşi de un bărbat - un humanoid ar fi fost cuvântul cel mai potrivit - pe nume Gregson: dintre toți asociații lui Cronkite, el era de departe cel mai periculos şi cel mai neîndurător, având moralitatea şi instinctele unui şarpe cuprins de migrenă din Indiile Occidentale. Cei din personalul de serviciu dormeau duşi, aşa că fură anesteziați fără să-şi dea seama.

Membrii echipajului dormeau şi ei, dar într-un alt mod şi din motive diferite. Întrucât consumul de băuturi alcoolice este interzis la bordul utilajelor petroliere, iar echipajul petrecea ultima noapte înainte de intrarea în schimb, muncitorii trăseseră tare pe ultima sută de metri. Unii erau chercheliți, alții pulbere. Imobilizarea lor nu dură mai mult de cinci minute, unii dintre ei dormind chiar şi puşi în picioare. Cei doi membri ai echipajului care erau relativ treji încercaseră să opună rezistență. Gregson, cu o Beretta dotată cu amortizor, îi culcă la pământ ca pe nişte câini vagabonzi. Captivii fură împinşi într-un camion de mobilă tip, temporar sustras de un-

deva, şi transportați într-o magazie abandonată şi foarte izolată de la marginea oraşului. Era o clădire cam insalubră, dar corespundea perfect intențiilor lui Gregson. Prizonierii nu fură legați şi nici nu li se puse căluşul în gură, ceea ce ar fi fost inutil în prezența a doi paznici înarmați cu obişnuitele carabine, care erau de natură să intimideze. De fapt, nici de carabine nu era nevoie: captivii amețiți căzuseră într-un somn greu.

Lordul Worth dormea liniştit de şase ore când Gregson şi oamenii lui îşi luară zborul cu unul din elicopterele sale. Cei doi piloți se opuseră mai întâi, nedorind să-i accepte ca pasageri, dar puştile Schmeisser sunt foarte convingătoare întotdeauna.

După ce mai trecu o oră, Mulhooney si cei doi colegi ai săi aterizară pe eliportul liber al *Georgiei.* Întrucât elicopterul lui Cronkite era temporar părăsit pe *Seawitch,* el n-avu nici o remuşcare să pună mâna atât pe elicopter cât şi pe pilotul său ghinionist.

Aproape în aceeaşi clipă, un alt elicopter ateriză pe *Seawitch* şi din el coborâră un pasager solitar şi un pilot. Pasagerul era dr. Greenshaw şi părea, ceea ce şi era de fapt, un bătrânel foarte obosit. Se duse la infirmerie şi, fără să-şi mai scoată hainele, se întinse pe unul din paturile de campanie, încercând să

doarmă. Se gândi că, poate, ar fi trebuit să-l înştiinţeze pe lordul Worth că fiica lui Melinda şi John Roomer se află în mâini bune şi se simt bine: dar veştile bune pot să aştepte.

După încă o oră de somn, a opta, la revărsatul zorilor, lordul Worth, care dormise bine, se trezi, îşi întinse oasele cu voluptate, îşi îmbrăcă splendidul halat înflorat şi ieşi la plimbare pe platformă. Ploaia se oprise, soarele se arăta la orizont şi, după toate probabilitățile, se părea că va fi o zi frumoasă. Felicitându-se în sinea lui de premoniția pe care o avusese că nu se va întâmpla nici un necaz în timpul nopții, se întoarse în apartamentul său ca să se spele, aşa cum făcea tacticos în fiecare dimineață.

Felicitările adresate de lordul Worth premoniției sale erau cu totul premature. Cu cincisprezece minute în urmă, radiooperatorul, revenit în post, prinse o informație care nu-i plăcu deloc şi se duse direct în camera lui Mitchell. Asemenea celorlalți de la bord, inclusiv Larsen şi Palermo, el ştia că omul care trebuia contactat în caz de urgență era Mitchell: gândul de a-l alarma pe lordul Worth nu-i trecuse prin cap.

Îl găsi pe Mitchell bărbierindu-se. Mitchell părea obosit, ceea ce nu era deloc surprinzător deoarece stătuse treaz aproape toată noaptea. Mitchell spuse:

– S-a mai întâmplat ceva?

– Nu ştiu, zise radiooperatorul, înmânându-i lui Mitchell textul transmis prin intermediul teleimprimatorului.

Mitchell citi:

– "Două arme nucleare tactice furate din Arsenalul Netley Rowan ieri după-amiază. Se presupune că au fost transportate cu avionul sau cu elicopterul în sud, spre Golful Mexic, către o destinație necunoscută. Lumea întreagă este în stare de alertă. Oricine poate da informații să"… Iisuse! Să dai o asemenea lovitură. Fă uz de numele lordului Worth. Vin cu dumneata într-un minut.

Mitchell fu gata în treizeci de secunde. Operatorul spuse:

– Am trecut deja prin multe. Dar acum nu ştiu cine poate să ne ajute.

– Dă-mi telefonul ăla. Alo? Mă numesc Mitchell. Cu cine vorbesc, vă rog?

– Colonelul Pryce.

Tonul nu era chiar distant, ci doar ca al unui ofițer superior care vorbeşte cu un civil.

– Lucrez pentru lordul Worth. Puteți verifica asta la poliția din Lauderdale, la Pentagon sau la Departamentul de Stat, zise Mitchell, după care se adresă operatorului, dar suficient de tare cât să audă Pryce: Adu-i aici pe lordul Worth. Nu-mi pasă

dacă face baie, adu-l aici acum. Domnule colonel Pryce, un ofițer de rangul dumneavoastră ar trebui să știe că fiicele lordului Worth au fost răpite. Am fost angajat să le găsesc și asta am și făcut. Mai important e faptul că utilajul ăsta petrolier, *Seawitch*, e amenințat cu distrugerea. S-a încercat până acum de două ori. Au dat greș. Apoi dacă veți întreba Pentagonul, vi se va confirma că ei au oprit trei nave de război străine care se îndreptau încoace cu scopul de a distruge *Seawitch.* Cred că armele astea nucleare se îndreaptă tot către noi. Vreau informații despre aceste arme tactice și trebuie să vă avertizez că lordul Worth va interpreta orice eschivare de a-i furniza informația asta ca o gravă neglijare a datoriei dumneavoastră. Și știți ce putere nemăsurată are lordul Worth.

Tonul vocii colonelului Pryce suferi o schimbare mai mult decât subtilă.

– Nu e nevoie să mă amenințați.

– O clipă. Tocmai a sosit lordul Worth.

Mitchell îl înștiință pe scurt cu privire la ceea ce spusese, luându-și toate măsurile de precauție ca Pryce să audă tot ce vorbea:

– Afurisitele astea de bombe nucleare! De-aia a zis Cronkite c-o să ne arunce în aer! exclamă lordul Worth, smulgând telefonul din mâna lui Mitchell. Aici lordul Worth. Am o legătură telefonică directă

cu Secretarul de Stat, dl. Belton. Aş putea să-l contactez în cincisprezece secunde. Vrei să fac asta?

– Nu e nevoie, lord Worth.

– Atunci fă-ne o descriere detaliată a blestematelor de drăcii şi spune-ne cum funcționează.

Pryce, aproape zelos, le făcu descrierea. Era aproximativ aceeaşi cu cea pe care căpitanul Martin o făcuse falsului colonel Farquharson.

– Dar Martin e un ofițer nou în meserie şi nu ştie toate detaliile. Armele astea nucleare - mai mult decât nişte simple bombe - sunt probabil de două ori mai eficiente decât a spus el. N-au luat tipul de care aveau nevoie, armele astea n-au nici un buton negru care să le oprească în caz de forță majoră. Şi pot fi programate pentru nouăzeci de minute, nu pentru şaizeci. *Şi* pot fi activate prin radio.

– Ceva complicat? Adică, vreun număr VHF[9] sau altceva de genul ăsta?

– Ceva foarte simplu. Nu vă puteți aştepta ca în febra unei bătălii soldatul să-şi amintească numere încurcate. E pur şi simplu un dispozitiv în formă de pară cu un sigiliu de plastic. Îl rupeți şi întoarceți comutatorul negru la trei sute şaizeci de grade! E important să rețineți că întoarcerea comutatorului

[9] Very high frequency - frecvență foarte înaltă (n. tr.).

va dezamorsa mecanismul detonator din dispozitivul nuclear. Poate fi întors la loc oricând.

– Dacă va fi folosit împotriva noastră? Avem un rezervor de depozitare imens în apropiere. Asta n-ar cauza o scurgere masivă de petrol?

– Dragă prietene, petrolul este în esență un combustibil şi se evaporă mult mai uşor decât oțelul.

– Mulțumesc.

– Mi se pare că vreți un escadron de bombardiere supersonice. Dar va trebui mai întâi să obțin permisiunea Pentagonului.

– Mulțumesc încă o dată.

Lordul Worth şi Mitchell se îndreptară spre apartamentul celui dintâi. Lordul Worth spuse:

– Două lucruri. Putem doar să presupunem, deşi ar fi periculos să nu presupunem, că drăciile alea blestemate ne sunt destinate nouă. Pe de altă parte, dacă ținem sub control radarul, sonorul subacvatic şi posturile de observație, nu văd cum ar reuşi Cronkite să se apropie şi să lanseze blestemățiile alea.

– E greu de închipuit cum ar face-o. Dar atunci e greu de imaginat şi ce-i trece prin minte nebunului ăstuia.

Din elicopterul lordului Worth, Gregson luă legătura cu *Georgia.*

– Suntem la cincisprezece mile. Cronkite replică:

– Vom ajunge şi noi pe calea aerului peste zece minute.

Un difuzor hârâi în camera lordului Worth.

– Un elicopter se apropie dinspre nord-est.

– Nici o problemă. Echipajul de serviciu vine la post.

Lordul Worth se întorsese să-şi continue duşul când elicopterul cu echipajul de serviciu ateriză. Mitchell se afla în laboratorul său, semănând leit cu un om de ştiință în halatul său alb şi cu ochelari. Dr. Greenshaw dormea încă.

Cu excepția piloților cu cătuşe la mâini şi cu căluşul în gură, pasagerii elicopterului nu prezentau nici un senin de violență. Coborâră unul după altul în linişte şi în ordine. Membrii echipajului de serviciu îi observară la sosire fără prea mare interes. Fuseseră educați să-şi vadă de treabă şi aveau motive personale bine întemeiate să nu intre în contact cu necunoscuți. De-a lungul coastei, lordul Worth poseda nu mai puțin de nouă utilaje petroliere - toate închiriate şi plătite în mod egal - şi, din motive cunoscute cel mai bine de firea lui vicleană, obişnuia să-şi rotească regulat echipele de foraj. Noilor sosiți le atârnau de umăr obişnuiții saci cu haine. Acei saci aveau prea puține haine şi nu era vorba despre hai-

ne de purtare: hainele de acolo nu făceau altceva decât să ascundă conturul pistoalelor automate şi al altor arme mult mai periculoase din interiorul sacilor.

Datorită instrucțiunilor pe care le primise de la Cronkite prin intermediul lui Durand, Gregson ştia exact unde să meargă. Observă prezența a doi paznici care trândăveau şi îi trimise pe lumea cealaltă.

Îşi duse oamenii în comandamentul de răsărit unde ei îşi puseră sacii pe platformă şi îi desfăcură. Geamurile se făcură țăndări, iar ceea ce urmă fu un masacru de o sălbăticie nemaiîntâlnită. În câteva secunde, mitralierele, aruncătoarele cu reacție şi devastatoarele aruncătoare de flăcări, precedate de o rafală de grenade cu gaze lacrimogene distruseră totul înăuntru. Cei doi paznici din apropiere fură secerați chiar în momentul când îşi scoteau armele. Unicul supraviețuitor fu Larsen, care stătea în camera lui din spate: Palermo şi toți oamenii lui erau morți.

Patru indivizi apărură aproape simultan din spatele platformei. Deşi acele încăperi erau izolate fonic, zgomotul de afară fusese prea pătrunzător ca să nu fie auzit. Dintre aceştia patru, doi indivizi purtau halate albe, unul avea un kimono japonez, iar al patrulea, un paznic cu părul negru, era îmbrăcat cu o manta. Unul dintre oamenii lui Gregson

trase două focuri în direcția celui mai apropiat individ, cel îmbrăcat cu halat alb, iar Mitchell se clătină şi căzu pe spate. Gregson îl lovi brutal în încheietura mâinii pe cel care trăsese, acesta gemu de durere, iar arma îi căzu din mâna tremurândă.

– Idiotule! tună Gregson, a cărui voce era la fel de răutăcioasă ca şi înfățişarea. Numai cei periculoşi, a zis domnul Cronkite.

Gregson era un bun organizator. Aşa că trimise în misiune specială cinci grupuri de câte doi oameni. Primul grup mână echipa de muncitori în cantonamentul de apus. Al doilea, al treilea şi, respectiv, al patrulea se duseră în postul de observație, în camera sonarului subacvatic şi în camera radar. Acolo îi legară pe operatori, fără să le facă nici un rău, după care ciuruiră tot echipamentul cu o rafală de gloanțe trase de mitralierele lor. Până una alta, *Seawitch* era acum oarbă, surdă şi amorțită. Al cincilea grup merse în camera de radioemisie, unde operatorul fu legat, dar echipamentul său, lăsat intact.

Dr. Greenshaw se apropie de Gregson.

– Dumneata eşti şeful?

– Da.

– Sunt medic, spuse el, făcând semn cu capul spre Mitchell, al cărui halat alb avea o pată mare de sânge.

Marina îngenunche lângă el şi lacrimi mari îi curgeau pe obraz. Dr. Greenshaw continuă:

– E grav rănit. Pot să-l duc la infirmerie ca să-l bandajez?

– N-avem nimic cu dumneata, zise Gregson, ceea ce era, fără să ştie, cea mai stupidă remarcă pe care o făcuse vreodată.

Dr. Greenshaw îl ajută pe Mitchell, care era slăbit şi se clătina pe picioare, să ajungă până la infirmerie unde, după ce uşa se închise în urma lui, îşi reveni imediat, într-un mod remarcabil. Marina se holbă la el mirată, iar apoi deveni furioasă.

– Eşti un mincinos şi un prefăcut.

– Nu aşa se vorbeşte cu un bolnav, spuse el, scoțându-şi halatul, haina şi cămaşa. Nu te-am mai văzut plângând. Asta te face şi mai frumoasă. Să ştii că e sânge adevărat, rosti el, după care se întoarse către dr. Greenshaw. Rană superficială la umărul stâng, o zgârietură pe antebraţul drept. Ce m-am potcovit! Acum fă-ți datoria, doctore. Bandajează-mi antebraţul drept de la cot la încheietură. Iar braţul stâng bandajează-mi-l de la umăr până deasupra cotului cu o bucată mare de tifon. Marina, chiar frumuseţile răpitoare ca tine au pudră de talc. Sper că nu faci excepție.

Ea zise bățoasă, încă netrecându-i supărarea:

– Am puțină. Pudră pentru copii, adăugă ea pe un ton dezagreabil.

– Adu-mi-o, te rog.

Cinci minute mai târziu, Mitchell arăta aproape ca o mumie. Brațul drept era bandajat foarte bine, iar stângul, înfăşat în alb de la umăr la încheietura mâinii. Bandajul de tifon era voluminos. Mitchell se făcuse într-adevăr palid la față. Apoi se îndreptă spre camera lui şi se întoarse peste câteva secunde.

– Unde ai fost? îl întrebă suspicioasă Marina.

El căută în tifon şi scoase pistolul său de calibrul 38, cu amortizor.

– E încărcat, spuse Mitchell, după ce îl ascunse la locul lui, de unde într-adevăr nu se vedea.

– Niciodată nu renunți, nu-i aşa?

Vocea ei era un curios amestec de teamă respectuoasă şi de amărăciune.

– Nu atunci când sunt pe punctul de a fi pulverizat. Dr. Greenshaw se uită fix la el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să spui?

– Bunul nostru prieten Cronkite a şterpelit două arme nucleare tactice. Urmăreşte să termine *Seawitch* aşa cum îi şade lui bine, în toată splendoarea. Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Ascultă, doctore, aş vrea să-mi faci un serviciu. Ia-ți cea mai mare trusă pe care o ai la dispoziție şi spune-i lui Gregson că e de datoria dumitale să intri în

acel teatru de măcel care a fost cantonamentul de apus ca să-i ajuți pe cei ce trag să moară sau, dacă e nevoie, să le opreşti agonia. Ştiu că au acolo o mulțime de grenade de mână. Aş vrea câteva.

– Zis şi făcut. Dumnezeule, arăți groaznic. Încep să nu mai am încredere în mine ca doctor.

Ieşiră. Într-adevăr, elicopterul lui Cronkite tocmai ateriza. Cronkite însuşi coborî primul, urmat de Mulhooney, de cei trei falşi ofițeri care furaseră armele nucleare, de pilotul pe care puseseră mâna şi, în cele din urmă, de Easton. Easton era necunoscuta. Mitchell nu apreciase pe moment, dar *Starlight*-ul lui Easton fusese atât de avariat de bomba de adâncime încât nu mai era utilizabil. La mai puțin de patru mile distanță de locul acela, ceea ce părea să fie un cuter al pazei de coastă se îndrepta spre *Seawitch.* Evident, era vorba despre dispărutul *Hammond,* infamul *Questar,* actuala *Georgia.*

Dr. Greenshaw se apropie de Gregson.

– Te superi dacă dau o raită prin ceea ce a mai rămas din camerele alea? Poate o mai fi cineva în viață: mai mult ca sigur că unii dintre ei au nevoie de o moarte uşoară.

Gregson arătă cu degetul spre o uşă de fier.

– Mă interesează mai mult cine-i acolo. Spicer - se adresă el unuia dintre oamenii săi - aruncă o grenadă în lacătul ăla.

– Nu e nevoie, zise blajin Greenshaw. Nu trebuie decât să bat o dată în uşă. Acolo e comandorul Larsen, şeful echipei de foraj. Nu e duşmanul vostru. Doarme acolo pentru că nu-i place să fie deranjat.

Dr. Greenshaw ciocăni în uşă şi zise:

– Domnule comandor Larsen, e totul în ordine. Eu sunt, Greenshaw. Te rog să ieşi afară. Dacă nu vrei, sunt aici câțiva oameni care or să arunce în aer uşa. La fel o să pățeşti şi dumneata. Haide odată, omule. Nu vreau să te constrâng.

Se auzi zgomotul unei chei grele şi apăru Larsen. Părea uimit, aproape şocat, după toate aparențele. El întrebă:

– Ce dracu' se întâmplă?

– Ai fost luat prizonier, prietene, spuse Gregson. Greenshaw fu încântat să observe că Larsen era îmbrăcat cu o bluză mare de vânt, încheiată în jurul taliei. Gregson zise:

– Percheziționează-l.

Îl percheziționară şi nu găsiră nimic.

– Unde-i Scoffield? întrebă Larsen. Greenshaw răspunse:

– În partea cealaltă. Cred că e bine.

– Palermo?

– Mort. Şi toți oamenii lui. Cel puțin aşa cred. Mă duc să văd.

Lăsându-şi umerii ca să pară mai aproape de optzeci de ani, nu de şaptezeci câți avea, dr. Greenshaw îşi târî picioarele de-a lungul coridorului distrus, dar ar fi putut să-şi cruțe eforturile. Gregson tocmai se întâlnise cu Cronkite în fața uşii şi stăteau de vorbă cu însuflețire, felicitându-se evident unul pe altul.

După primii paşi, Greenshaw îşi dădu seama că nu mai putea să fi rămas cineva în viață în cripta aceea. Într-adevăr, toți muriseră, cei mai mulți dintre ei fiind de nerecunoscut, fie seceraţi de rafalele mitralierelor, fie zdrobiți de aruncătoarele cu reacție AT, fie arşi de aruncătoarele de flăcări. Dar reuşi să găsească principalul motiv al vizitei sale acolo - o cutie de grenade de mână în stare excelentă şi două semiautomate Schmeisser, încărcate la maximum. Îndesă câteva grenade în fundul dublu al trusei sale. Iscodi printr-unul din geamurile sparte din spate şi observă că totul zăcea în întuneric. Se aplecă grijuliu ca să mai ia câteva grenade de pe platformă şi le puse în trusă lângă cele două Schmeisser. Apoi se îndreptă spre ieşire.

Se părea că lordul Worth se întâlnise deja cu Cronkite, dar întâlnirea n-ar fi putut să fie una normală. Lordul Worth zăcea întins pe spate, aparent fără simțire, iar sângele îi curgea din buzele lovite şi din nasul ce părea rupt, iar ambii obraji erau plini

de vânătăi. Marina era aplecată peste el, tamponându-i uşor rănile cu o batistă subțire. Cronkite, fără lovituri la față, dar cu articulațiile degetelor sângerânde, părea, cel puțin pentru moment, să nu se intereseze de lordul Worth, aşteptând fără îndoială ca acesta să-şi recapete cunoştința şi să-l ia din nou în primire.

Lordul Worth şopti printre buzele lovite:

– Îmi pare rău, draga mea, regret, iubita mea. E vina mea, numai a mea. E capătul drumului.

– Da, zise ea cu o voce tot atât de înceată ca şi a lui, dar, ciudat, nu avea lacrimi în ochi. Dar nu pentru noi. Nu atâta vreme cât Michael e în viață.

Lordul Worth îi aruncă o privire lui Michael, după care închise ochii.

– Ce poate să facă un beteag ca el?

Ea spuse tot cu voce înceată, dar convingătoare:

– O să-l omoare pe Cronkite şi pe toți prietenii lui cei răi. El încercă să zâmbească, dar buzele lovite nu-i dădură voie:

– Credeam că deteşti să ucidă.

– Nu când e vorba de nişte viermi. Nişte indivizi care i-au făcut tatălui meu una ca asta.

Mitchell vorbi liniştit cu dr. Greenshaw, apoi amândoi se apropiară de Cronkite şi Gregson, deranjându-i din ceea ce părea să fie o discuție sau o ceartă. Dr. Greenshaw zise:

– Mă tem că ți-ai dus acțiunea criminală la bun sfârşit, Gregson. Nici unul din cei pe care i-ai omorât atât de bestial nu mai seamănă măcar a om.

Cronkite întrebă:

– Cine-i ăsta?

– Un doctor.

Cronkite se uită apoi la Mitchell, care arăta şi mai rău:

– Şi ăsta?

– Un om de ştiință. Împuşcat din greşeală.

– Suferă groaznic, zise Greenshaw. N-am aparat de radiografie, dar cred că brațul i-e rupt chiar sub umăr.

Cronkite era aproape jovial, ca un om acum detaşat de realitate.

– Peste o oră n-o să mai simtă nimic. Greenshaw spuse cu un aer obosit:

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Vreau numai să-l duc la infirmerie şi să-i dau un analgezic.

– Desigur. Vreau să fiți pregătiți cu toții pentru ce-o să se întâmple.

– Ce înseamnă asta?

– Mai târziu, mai târziu.

Greenshaw şi Mitchell, care abia se mai ținea pe picioare, plecară. Ajunseră la infirmerie, intrară, o luară pe partea opusă şi se îndreptară neobservați spre camera de radioemisie. Greenshaw stătu de

pază în fața uşii în timp ce Mitchell, nebăgându-l în seamă pe operatorul legat, se duse direct la aparatul de emisie-recepție. Luă legătura cu *Roamer* în douăzeci de secunde.

– Cu căpitanul Conde, vă rog.

– La aparat.

– Dați repede o tură în jurul rezervorului de petrol şi apoi porniți spre sud cu viteză maximă. *Seawitch* a fost capturată şi sunt sigur că nimeni deaici nu e în stare să manevreze tunurile de apărare antiaeriană. Opriți-vă la douăzeci de mile distanță şi avertizați toate vasele şi aparatele de zbor să nu se apropie la mai puțin de douăzeci de mile de *Seawitch.* Îi ştii coordonatele?

– Da. Dar de ce…

– Pentru că o să fie o bubuitură straşnică. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai pune întrebări.

– În legătură cu ce să nu mai pună întrebări? întrebă o voce din spatele lui Mitchell.

Mitchell se întoarse încet. Individul cu pistolul în mână zâmbea cam forțat. Greenshaw fusese împins la o parte, iar arma era ațintită asupra amândurora. El continuă:

– Am o presimțire că Gregson vrea să vă vadă pe amândoi.

Mitchell se ridică, se întoarse poticnindu-se şi îşi apucă antebraţul stâng în interiorul bandajului. Greenshaw spuse cu asprime:

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu vezi că e bolnav?

Individul se uită la Greenshaw preţ de o secundă, dar Mitchell nici că avu nevoie de mai mult. Glonţul din pistolul său cu amortizor îi străpunse inima. Mitchell privi spre uşă. Era întuneric, nu se vedea nimeni, iar până la marginea platformei nu erau mai mult de douăzeci de picioare. Câteva secunde mai târziu, mortul dispăru peste bord. Mitchell şi Greenshaw se întoarseră la musafirii lor după ce trecură pe la infirmerie. Cronkite şi Gregson discutau încă. Larsen stătea deoparte, la o oarecare distanţă, aparent într-o stare de proastă dispoziţie. Greenshaw se apropie de el şi-l întrebă liniştit:

– Cum te simţi?

– Cum te-ai simţi dacă ai şti că vor să ne omoare pe toţi?

– În curând o să te simţi bine. În spatele clădirii, când o să ai ocazia, o să găseşti câteva grenade de mână pe care o să le pui frumuşel în bluza dumitale de vânt. O să găseşti şi două Schmeisser încărcate. Eu am câteva grenade aici în trusă. Iar Mitchell are pistolul lui cu amortizor în bandaj.

Larsen avu grijă să nu-şi exteriorizeze sentimentele. Părea la fel de prost dispus ca şi înainte. Tot ce zise fu:

– Of, of, of.

Lordul Worth era acum în picioare, sprijinit de fiica lui. Mitchell se duse la ei:

– Cum vă simțiți, Sir?

Lordul Worth vorbi, sau mai curând se strâmbă, cu o amărăciune de înțeles:

– Mă simt cum nu se poate mai bine.

– În curând o să vă simțiți mai bine. Apoi, cu o voce joasă, zise Marinei:

– Când o să-ți fac eu semn, le spui că vrei să mergi la toaletă. Dar nu te duci acolo. Te duci în sala generatoarelor. O să vezi acolo un levier roşu pe care scrie: "Reflectoare pe punte". Îl tragi în jos. După ce numeri până la douăzeci, îl ridici la loc.

Cronkite şi Gregson păreau să fi terminat discuția. După zâmbetul lui Cronkite, se părea că punctul său de vedere obținuse câştig de cauză. Lordul Worth, Marina, Larsen, Greenshaw şi Mitchell stăteau stingheri, ghemuiți unul în altul. În fața lor, în rânduri strânse Cronkite, Mulhooney, Easton, falşii ofițeri: colonelul Farquharson, locotenent-colonelul Dewings si maiorul Breckley, Gregson şi toți ucigaşii lui, deci un grup formidabil care îi înfrunta. Toți erau înarmați până-n dinți.

Cronkite i se adresă celui de alături:

– Verifică.

Individul ridică un aparat de emisie-recepție, vorbi şi încuviință din cap. Apoi îi zise lui Cronkite:

– Băieții sunt gata.

– Excelent. Spune-le să navigheze rapid douăzeci de mile spre nord şi să rămână acolo.

Aşa se şi întâmplă. Din nefericire pentru Cronkite, vizibilitatea spre vest îi era blocată de clădirea ciuruită din spatele lui şi nu vedea că *Roamer* navighează deja spre sud. Chiar dacă ar fi văzut, n-ar fi avut importanță: Conde stinsese prudent toate luminile de pe *Roamer.*

Cronkite zâmbi:

– Ei bine, lord Worth, e capătul drumului atât pentru tine cât şi pentru *Seawitch.* Chiar şi un miliardar poate să moară ca un câine. Am două dispozitive nucleare ataşate de piciorul vestic al lui *Seawitch.*

Îşi înfundă mâna în buzunar şi scoase un obiect negru de metal, în formă de pară. Apoi continuă:

– Detonatorul radioactiv. Probabil observați butonul ăsta mic de-aici. Trebuie să funcționeze timp de nouăzeci de minute, dar eu l-am pus în mişcare acum patruzeci de minute. Peste cincizeci de minute… bum! *Seawitch,* tu, lord Worth şi toți de pe plat-

formă veți sări în aer. Nimeni n-o să simtă nimic, vă asigur.

– Adică ai de gând să-mi ucizi toți angajații ăştia nevinovați de-aici? Ai înnebunit de-a binelea, Cronkite. Asta e curată prostie.

– Nicicând n-am fost cu mintea mai întreagă. Nu pot să las martori care ar putea să ne identifice. Atunci distrugem două elicoptere, imobilizăm instalația de foraj, distrugem camera de radioemisie şi decolăm cu celelalte două elicoptere. Desigur, poți să te gândeşti şi la o săritură în apele Golfului, dar şansele tale de supraviețuire sunt cam tot atât de mari cât ale unui sinucigaş care sare de pe podul Golden Gate[10].

Mitchell îi făcu semn Marinei. Ea spuse cu o voce slabă:

– Pot să merg la toaletă? Cronkite era jovialitatea întruchipată:

– Desigur. Dar mişcă-te repede.

Cincisprezece secunde mai târziu, reflectoarele de pe punte se stinseră.

Mitchell, cu capacitatea lui unică de a vedea în întuneric, alergă după colțul clădirii ciuruite, găsi cele două Schmeisser - nu luă în seamă grenadele -

---

[10] Strâmtoare care leagă Golful San Francisco de Oceanul Pacific, la San Francisco (n. tr.).

se întoarse şi-i aruncă una lui Larsen. Trecuseră douăsprezece secunde, dar în opt secunde doi oameni cu puşti mitraliere pot să facă un măcel extraordinar. Larsen trăgea aiurea, dar Mitchell vedea şi trăgea la fix. Ei fură ajutați, într-un mod curios, de către dr. Greenshaw, care azvârlea grenade la întâmplare, cauzând şi mai multe stricăciuni clădirii deja distruse, dar nefăcând nimănui nici un rău.

Luminile se aprinseră din nou.

Şapte dintre ei rămăseseră în viață - Cronkite, Mulhooney, Easton, Gregson şi trei dintre oamenii lui. Acestora şapte Mitchell le spuse:

– Aruncați armele.

Deşi uimiți că se mai aflau în viață, se supuseră imediat. Marina se întoarse şi când văzu privelişte din jur i se făcu greață.

Mitchell lăsă puşca jos şi se apropie de Cronkite.

– Dă-mi dispozitivul ăla detonant.

Cronkite îl scoase binişor din buzunar, întoarse brusc butonul şi cu o mişcare se pregăti să-l arunce peste bord. Ceea ce ar fi însemnat distrugerea lui *Seawitch.* Cronkite urlă de durere când glonțul plecat din pistolul cu amortizor îi zdrobi cotul drept. Mitchell apucă dispozitivul detonant înainte ca acesta să atingă puntea.

El îi zise lui Larsen:

– Există pe-aici două locuri cât se poate de sigure, cu uşi de fier şi fără ferestre, care să poată fi încuiate pe dinafară şi să nu poată fi descuiate pe dinăuntru?

– Sunt două. Tot atât de sigure ca şi magazia din Fort Knox[11]. Pe aici.

– Percheziționează-i. Cu cea mai mare atenție. Să nu le rămână nici măcar un briceag.

Larsen îi percheziționă.

– Nici măcar un briceag.

Apoi îi duse într-o încăpere blindată tip celulă, cu gratii de oțel şi împreună cu Mitchell îi vârî înăuntru. În ciuda durerii, Cronkite spuse:

– Doar n-o să ne lăsați aici, pentru numele lui Dumnezeu!

– Şi tu ai vrut să ne faci la fel, replică Mitchell. Acesta făcu o scurtă pauză şi apoi adăugă liniştitor:

– După cum ai spus şi tu, n-o să simțiți nimic.

El închise uşa, o încuie de două ori şi puse cheia în buzunar. După aceea, i se adresă lui Larsen:

– Şi celula cealaltă?

– Pe aici.

---

[11] Magazie militară din nordul statului Kentucky, depozitul rezervei de aur a S.U.A. (n. tr.).

– Asta e o nebunie! aproape că strigă lordul Worth. *Seawitch* e-n siguranță acum. De ce s-o distrugeți, pentru numele lui Dumnezeu?

Mitchell nu-l băgă în seamă. Se uită pe cadranul detonatorului la timpul scurs.

– Mai sunt douăzeci şi nouă de minute. Ar trebui să ne mişcăm.

Puse dispozitivul pe podeaua celulei, încuie uşa şi aruncă cheia departe în apele Golfului Apoi îi zise lui Larsen:

– Scoate-ți oamenii din cantonamentul de apus, eliberează-i pe cei din postul de observație, camerele radar, de sonor submarin şi de radioemisie şi vezi dacă toți piloții elicopterelor sunt în siguranță.

Se uită la ceas şi adăugă:

– Douăzeci şi cinci de minute.

Toți se puseră în mişcare cu o vioiciune extraordinară, cu excepția lordului Worth, care se uita la ei cu uimire. Larsen spuse:

– Chiar trebuie să ne grăbim atât de tare? Mitchell zise blând:

– De unde ştim noi că detonatorul a fost programat corect?

Îi cuprinse o grabă nebună. Cu treisprezece minute înaintea momentului fatidic, ultimul elicopter decolă şi se îndreptă spre sud. Primul care ateriză pe eliportul de pe *Roamer* îi avea la bord pe Mitchell,

Larsen, lordul Worth şi fiica lui, împreună cu doctorul şi câțiva muncitori, în timp ce elicopterele celelalte planau sus pe cer. Erau încă numai la o distanță de paisprezece mile sud de *Seawitch,* acolo unde reuşise să ajungă şi *Roamer* în acel moment, dar Mitchell consideră că marja de siguranță este mai mult decât suficientă. Vorbi cu Conde, care-l asigură că toate aparatele de zbor fuseseră avertizate să stea cât mai departe de zona periculoasă.

Când *Seawitch* explodă, exact la momentul programat, efectul fu atât de spectaculos încât i-ar fi satisfăcut chiar şi pe cei mai exigenți amatori de senzații tari. Apăru până şi un nor de fum miniatural în formă de ciupercă, aşa cum văzuse toată lumea în fotografiile exploziilor produse de obişnuitele bombe atomice. Şaptesprezece secunde mai târziu, cei de pe *Roamer* auziră ca o bubuitură de tunet şi, la scurtă vreme după aceea, un şir de valuri mici, inofensive, se loviră de bord, fără să-i provoace daune. După ce Mitchell îi spuse lui Conde să transmită prin radio anunțul către toate aparatele de zbor şi ambarcațiunile maritime, se întoarse şi o văzu pe Marina, împietrită, privindu-l drept în ochi.

– Ei bine, l-ai făcut pe tăticu să-şi piardă *Seawitch.* Sper că eşti satisfăcut.

– Of, of, ce severă suntem. Da, e o treabă satisfăcătoare, chiar dacă trebuie să mi-o spun mie însumi, deoarece e clar că nimeni altul n-o s-o facă.

– Cum poți fi atât de ticălos?

– Toți cei care au murit acolo au fost nişte criminali, nişte criminali ordinari. Ar fi putut să scape în țări cu care S.U.A. nu au semnat tratate de extrădare. Chiar dacă ar fi fost prinşi, judecarea lor ar fi durat poate ani de zile. Ar fi fost foarte dificil să se găsească dovezi. Şi, firește, peste câțiva ani ar fi fost lăsați în libertate pe cuvânt de onoare. Aşa, ştim că nu vor mai ucide de acum înainte.

– Şi asta a meritat ca tăticul meu să-şi piardă mândria şi bucuria?

– Ascultă, prostuțo. Viitorul meu tată-socru e…

– N-o să fie niciodată asta.

– Bine, atunci. Bătrânelul ăsta e aproape tot atât de pungaş ca oricare dintre ei. S-a înhăitat cu puşcăriaşi de drept comun şi i-a angajat să facă lucruri grave. A jefuit două arsenale federale şi a încărcat prada pe *Seawitch.* Dacă *Seawitch* ar fi supraviețuit, anchetatorii federali ar fi sosit la fața locului în mai puțin de o oră. Tăticu' ar fi luat pentru asta cel puțin cincisprezece-douăzeci de ani de închisoare.

Ea îl privi cu ochii mari, atât de teamă cât şi de înțelegere. El continuă:

– Dar acum, ultimul firicel de dovadă zace pe fundul Golfului Mexic. Poate puțin şi în norii de radiații, dar asta nu contează. Nimic nu i se va putea pune vreodată în cârcă.

– Chiar ăsta e motivul pentru care ai aruncat în aer *Seawitch* ?

– De ce aş recunoaşte ceva în fața unei foste logodnice?

– Doamna Michael Mitchell, cugetă ea. Cred c-aş putea să trec prin viață cu un nume şi mai rău decât ăsta.

This file was created with BookDesigner program
bookdesigner@the-ebook.org
25.06.2010